CUPLUL
DIN
VECINI
SHARI LAPENA
virtual-project.eu

SHARI LAPENA

CUPLUL DIN VECINI

Original: *The Couple Next Door* (2016)

Traducere din engleză de:
MIHAELA BURUIANĂ

virtual-project.eu

2017

Capitolul unu

Anne simte cum acidul gastric i se agită în stomac și i se ridică în gât. Capul i se învârte. A băut prea mult. Cynthia i-a turnat în pahar fără măsură toată seara. Anne voise să-și impună o limită, dar a scăpat situația de sub control. Nu știa cum altfel să facă față serii. Acum habar nu are cât vin a băut la această petrecere interminabilă. Dimineață va trebui să se mulgă și să arunce laptele.

Simte că se topește în căldura nopții de vară și își privește gazda cu ochii mijiți. Cynthia flirtează pe față cu soțul lui Anne, Marco. De ce acceptă Anne așa ceva? De ce Graham, soțul Cynthiei, îi permite? Anne e furioasă, dar neputincioasă. Nu știe cum să pună capăt scenei fără să pară disperată și ridicolă. Toți sunt cam piliți. Așa că ignoră totul, fierbând în tăcere, și soarbe din vinul pus la rece. Anne nu a fost educată să facă o criză, nu e genul ei să atragă atenția asupra propriei persoane.

Cynthia, în schimb…

Toți trei – Anne, Marco și Graham, soțul manierat al Cynthiei, – o privesc fascinați. Marco, mai ales, pare că nu-și poate lua ochii de la ea. Cynthia se apropie cam mult de el când se apleacă să-i umple paharul, cu decolteul atât de adânc, încât Marco efectiv intră cu nasul în el.

Anne își amintește că Cynthia flirtează cu toată lumea. Cynthia arată revoltător de bine, așa că pare că nu se poate abține.

Dar cu cât Anne îi privește mai mult, cu atât se întreabă mai serios dacă nu cumva chiar se petrece ceva între Marco și Cynthia. Anne nu a mai avut suspiciuni de genul ăsta până acum. Poate că alcoolul o face paranoică.

Nu, hotărăște ea, nu s-ar comporta așa dacă ar avea ceva de ascuns. Cynthia flirtează mai mult decât Marco; el este fericitul destinatar al interesului ei. La rândul lui, Marco este extrem de arătos – cu părul lui brunet, ciufulit, ochii căprui și zâmbetul fermecător, mereu a atras atenția. Fac un cuplu ieșit din comun, Cynthia și Marco. Anne își spune să înceteze. Își spune că sigur că Marco îi e fidel. Știe că este absolut devotat familiei. Ea și copilul reprezintă totul pentru el. Va fi alături de ea indiferent ce s-ar întâmpla – Anne mai ia o gură de vin –, indiferent cât de prost ar sta lucrurile.

Însă, privind-o pe Cynthia aplecată peste soțul ei, Anne devine din ce în ce mai neliniștită și mai bosumflată. Încă mai are vreo zece kilograme de dat jos după sarcină și au trecut deja șase luni de când a născut. Credea că până acum avea să revină la silueta de dinainte de sarcină, dar se pare că asta durează un an, cel puțin. Nu trebuie să se mai uite la tabloidele de lângă casa de marcat din alimentară și să se compare cu toate vedetele alea

devenite mame, care își iau antrenori personali și arată fantastic după doar câteva săptămâni.

Totuși, chiar și în formă maximă, Anne n-ar putea niciodată să concureze cu Cynthia, vecina ei mai înaltă, mai bine proporționată, cu picioarele ei lungi, cu talia subțire și sânii mari, cu pielea de porțelan și cu părul negru ca smoala, ce i se revarsă pe umeri în cascadă. În plus, Cynthia arată întotdeauna ca scoasă din cutie, cu tocuri înalte și haine sexy, chiar și pentru o cină acasă cu încă un cuplu.

Anne nu poate să fie atentă la conversație. O ignoră și privește fix șemineul din marmură sculptată, identic cu cel din sufrageria ei, aflată de partea cealaltă a peretelui comun pe care ea și Marco îl împart cu Cynthia și Graham. Locuiesc în case de cărămidă, lipite între ele și înșirate de-a lungul străzii, tipice pentru partea nordică a New York-ului, construite solid la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Toate casele din șir sunt asemănătoare – în stil Italianate[1], restaurate, scumpe – numai că aceea în care locuiesc Anne și Marco se află la capătul șirului, iar fiecare dintre ele se deosebește prin mici detalii decorative; fiecare e o capodoperă de sine stătătoare.

Anne se întinde stângaci să-și ia telefonul mobil de pe masa din sufragerie și se uită la ceas. E aproape unu noaptea. S-a dus să vadă ce face copilul pe la miezul nopții. Apoi s-a dus Marco, la doisprezece și jumătate. Pe urmă, el a ieșit la o țigară în curtea din spate cu Cynthia, în timp ce ea și Graham au stat cam stingheri la masa plină de vase murdare, făcând conversație prețioasă. Ar fi trebuit să iasă în curte cu ei; poate adia briza. Dar nu a ieșit, pentru că lui Graham nu-i plăcea să stea în fum de țigară și ar fi fost o lipsă de politețe sau cel puțin de considerație din partea ei să-l lase pe Graham acolo, singur la propria petrecere. Așa că a rămas cu el. Graham, membru al elitei albe, protestante, ca și ea, este impecabil de politicos. Motivul pentru care se căsătorise cu o târfă ca Cynthia rămânea un mister. Cynthia și Marco s-au întors din curte în urmă cu câteva minute, iar Anne își dorește cu disperare să plece, chiar dacă toți ceilalți încă se distrează.

Aruncă o privire la monitorul copilului, așezat în capătul mesei, cu luminița roșie strălucind ca vârful unei țigări. Ecranul este spart – l-a scăpat pe jos acum câteva zile și Marco nu a apucat să-l înlocuiască – dar sunetul încă funcționează. Brusc, este cuprinsă de îndoieli, simte că toate astea sunt aiurea. Cine se duce la o petrecere în vecini și își lasă bebelușul singur acasă? Ce fel de mamă face așa ceva? Simte cum o copleșește agonia bine cunoscută – nu e o mamă bună.

Și ce dacă bona n-a mai putut să vină? Ar fi trebuit s-o ia pe Cora cu ei, s-o pună în țarcul portabil. Dar Cynthia a spus fără copii. Voia să fie o seară cu adulți, de ziua lui Graham. Încă un motiv pentru care Anne a ajuns să n-o mai placă pe Cynthia, deși

înainte au fost prietene bune – Cynthiei nu-i plac bebelușii. Cine spune că un bebeluș de șase luni nu este bine-venit la o petrecere? Cum de-a putut Marco s-o convingă că era în regulă? Era iresponsabil din partea lor. Se întreabă ce ar crede celelalte mame din grupul ei de mămici dacă le-ar povesti asta vreodată. Ne-am lăsat bebelușul de șase luni singur acasă și ne-am dus la o petrecere în vecini. Și le imaginează pe toate rămânând cu gura căscată, tăcând stânjenitor. Dar nu le va povesti niciodată. Ar fi ostracizată.

S-a certat cu Marco din cauza asta înainte de petrecere. Când bona a sunat și a zis că nu mai poate să ajungă, Anne s-a oferit să rămână acasă cu copilul, oricum nu voia să meargă. Dar Marco nici să n-audă.

— Nu se *poate* să rămâi acasă, a insistat el când se certau pe tema asta în bucătărie.

— Nu mă deranjează să rămân acasă, a zis ea, vorbind mai încet.

Nu voia ca Cynthia să-i audă prin peretele comun cum se certau dacă să meargă sau nu la petrecerea ei.

— Îți face bine să mai ieși, a contrazis-o Marco, vorbind și el încet.

Apoi a adăugat:

— Știi ce a spus doctorul.

Toată noaptea, Anne a încercat să hotărască dacă acel ultim comentariu fusese răutăcios sau pur și simplu egoist ori dacă Marco doar încercase s-o ajute. În cele din urmă, a cedat. Marco a convins-o că, dacă aveau monitorul pornit alături, puteau să audă copilul dacă se mișca sau se trezea. Aveau să vină să-l verifice din jumătate în jumătate de oră. Nu avea să se întâmple nimic rău.

Este ora unu. Să se ducă oare la Cora sau să încerce să-l convingă pe Marco să plece? Ea vrea să meargă acasă, să se culce. Vrea ca noaptea asta să se termine.

Îl trage de braț pe soțul ei.

— Marco, îl roagă ea, ar trebui să plecăm. E ora unu.

— O, nu plecați încă! zice Cynthia. Nu e chiar așa târziu!

E clar că ea nu vrea să se termine petrecerea. Nu vrea ca Marco să plece. Cu toate acestea, Anne e sigură că nu ar deranja-o deloc dacă ar pleca ea.

— Poate nu pentru tine, zice Anne și reușește să sune puțin înțepată, chiar dacă e beată, dar eu trebuie să mă trezesc devreme, să-i dau copilului să mănânce.

— Săraca de tine, zice Cynthia și, cumva, asta o înfurie pe Anne.

Cynthia nu are copii, nici nu și-a dorit vreodată. Ea și Graham nu au copii pentru că așa au ales ei.

E greu să-l convingă pe Marco să plece de la petrecere. Pare hotărât să rămână. Se distrează prea bine, dar Anne e din ce în ce

mai îngrijorată.

— Încă unul, atât, îi zice Marco Cynthiei, ridicând paharul și evitând privirea soției lui.

E într-o dispoziție ciudat de gălăgioasă în seara asta, pare aproape forțată. Anne se întreabă de ce. În ultima vreme, acasă, a fost tăcut. Distras, chiar irascibil. Dar în seara aceasta, cu Cynthia, e sufletul petrecerii. De ceva timp, Anne a simțit că ceva nu e în regulă. Dacă i-ar spune ce anume… Mai nou, nu-i spune prea multe. O ține la distanță. Sau poate se îndepărtează de ea din cauza depresiei ei, a „tristeții postnatale". E dezamăgit de ea. Cine nu e? În seara asta, e clar că o preferă pe frumoasă, efervescenta, strălucitoarea Cynthia.

Anne vede cât e ceasul și își pierde orice răbdare.

— Eu plec. Trebuia să mă duc la copil la unu.

Se uită la Marco.

— Tu rămâi cât vrei, adaugă ea cu vocea gâtuită.

Marco o privește aspru, cu ochi scânteietori. Deodată, Anne se gândește că el nu pare deloc beat; ea, în schimb, se simte amețită. Se vor certa pe tema asta? În fața vecinilor? Serios? Anne începe să se uite în jur, căutându-și poșeta, înșfacă monitorul pentru bebeluși, își dă seama atunci că e băgat în priză și se apleacă să-l scoată, conștientă că toți cei de la masă se holbează în tăcere la fundul ei gras. Ei, n-au decât! Se simte de parcă toți s-ar alia împotriva ei, pentru că le strică cheful. Îi dau lacrimile, dar se stăpânește. Nu vrea să izbucnească în plâns în fața tuturor. Cynthia și Graham nu știu despre depresia ei postnatală. Nu ar înțelege. Anne și Marco nu au spus nimănui în afară de mama ei. Anne i-a făcut recent confidențe. Știe că mama ei nu va povesti nimănui, nici măcar tatălui ei. Anne nu vrea să afle nimeni altcineva și bănuiește că nici Marco nu vrea, deși el nu a spus asta. Însă e obositor să se prefacă tot timpul.

Cât e cu spatele, îl aude pe Marco și, din tonul vocii, știe că s-a răzgândit.

— Ai dreptate. E târziu, ar trebui să plecăm, zice el.

Îl aude punându-și paharul de vin pe masa din spatele ei.

Anne se întoarce, dându-și părul din ochi cu dosul palmei. Trebuie neapărat să se tundă. Zâmbește fals și zice:

— Data viitoare, vom fi noi gazdele.

Apoi adaugă în minte: puteți să veniți la noi acasă, unde locuim cu copilul nostru, și sper să plângă toată noaptea și să vă strice cheful. Vă invit sigur când îi dau dinții.

După aceea, pleacă repede împreună. Nu au de adunat lucruri de-ale copilului, sunt doar ei, poșeta lui Anne și monitorul pentru bebeluși, pe care ea îl îndeasă în geantă. Cynthia pare deranjată de plecarea lor rapidă, Graham este neutru, iar ei ies pe ușa impresionantă de la intrare și coboară treptele. Anne se prinde de balustrada cu gravuri migăloase ca să-și păstreze echilibrul. Fac doar câțiva pași mici pe trotuar până când ajung la treptele din

fața casei lor, cu o balustradă asemănătoare și o ușă la intrare la fel de impresionantă. Anne merge puțin mai în fața lui Marco, fără să spună nimic. Poate nici n-o să-i mai spună ceva tot restul serii. Urcă scările și se oprește brusc.

— Ce? zice Marco încordat, ajungând-o din urmă.

Anne se holbează la ușa de la intrare, care este vizibil întredeschisă.

— Sunt sigură că am încuiat-o! zice Anne cu o voce ascuțită.

— Poate ai uitat, spune Marco hotărât. Ai băut mult…

Dar Anne nu-l ascultă. E înăuntru și aleargă în sus pe scări, apoi pe holul care duce la camera copilului, cu Marco urmând-o îndeaproape.

Când ajunge la camera copilului și vede pătuțul gol, scoate un țipăt.

Capitolul doi

Anne aude țipătul în capul ei și reverberând din pereți – țipătul ei este peste tot. Apoi rămâne tăcută, în picioare, lângă pătuțul gol, nemișcată, cu mâna la gură. Marco bâjbâie pe la întrerupător. Amândoi se holbează la pătuțul gol în care ar trebui să fie bebelușul lor. E imposibil ca fetița lor să nu fie acolo. Cora n-ar fi putut să se dea singură jos din pat. Nu are decât șase luni.

— Sună la poliție, șoptește Anne, apoi vomită și voma îi curge peste degete și, când se apleacă, pe podeaua din lemn masiv.

Camera copilului, văruită într-o nuanță plăcută de galben-pal, cu un model de mielușei jucăuși, se umple imediat de mirosul bilei și al panicii.

Marco nu se mișcă. Anne își ridică privirea spre el. E paralizat, șocat, se uită fix la pătuțul gol de parcă nu-i vine să creadă. Anne vede frica și vina din ochii lui și începe să se vaiete – un bocet, un sunet îngrozitor, ca al unui animal rănit.

Marco tot nu se urnește. Anne țâșnește de-a lungul holului, către dormitorul lor, înșfacă telefonul de pe noptieră și formează 911, cu mâinile tremurânde, murdărind tot telefonul de vomă. În sfârșit, își revine și Marco. Îl aude mergând repede pe la etaj, în timp ce ea se uită cu ochii căscați, de dincolo de hol, la pătuțul gol. El verifică baia din capul scărilor, apoi trece rapid pe lângă ea ca să caute în celălalt dormitor, apoi în ultima cameră, din capătul holului, cea pe care au transformat-o în birou. Dar chiar în timp ce el face asta, Anne se întreabă detașat de ce caută acolo. Ca și cum o parte din mintea ei s-a separat și gândește logic. Doar fetița lor nu poate merge singură. Nu e în baie, nici în birou.

A luat-o cineva.

Când centralista de la Urgențe răspunde, Anne plânge:

— Cineva ne-a luat bebelușul!

Abia reușește să se calmeze destul cât să poată răspunde la întrebările operatoarei.

— Înțeleg, doamnă! Încercați să fiți calmă. Poliția e pe drum, o asigură operatoarea.

Anne închide telefonul. Tremură din tot corpul. Simte că i se face rău din nou. Se gândește cum va părea întreaga situație. Au lăsat fetița singură în casă. E ilegal oare? Probabil. Cum vor explica asta?

Marco apare în ușa dormitorului, palid, aproape bolnav.

— E vina ta! strigă Anne, cu privirea sălbatică, și pleacă furioasă pe lângă el.

Intră repede în baia din capul scărilor și vomită din nou, de data aceasta în chiuveta cu picior, apoi își spală murdăria de pe mâinile tremurânde și își clătește gura. Se surprinde cu coada ochiului în oglindă. Marco e chiar în spatele ei. Ochii li se întâlnesc în oglindă.

— Îmi pare rău, șoptește el. Îmi pare atât de rău. E vina mea.

Și chiar îi pare rău, își dă și ea seama. Cu toate astea, Anne își ridică mâna și lovește reflecția chipului lui în oglindă. Oglinda se sparge, iar ea izbucnește în plâns. El încearcă să o ia în brațe, dar ea îl împinge și fuge la parter. Din mână îi curge sânge, care lasă o dâră de-a lungul balustradei.

•

Tot ce urmează după aceea pare ireal. Casa confortabilă a lui Anne și Marco devine imediat locul unei infracțiuni.

Anne stă pe canapeaua din camera de zi. Cineva i-a pus o pătură pe umeri, dar ea încă tremură. E în stare de șoc. Pe stradă, în fața casei, sunt parcate mașini de poliție, cu luminile roșii licărind, pulsând prin fereastră și proiectându-se în cercuri pe pereții pali. Anne stă nemișcată pe canapea și privește fix în față, ca și cum ar fi hipnotizată de ele.

Marco, gâtuit de spaimă, le-a dat polițiștilor o descriere rapidă a fetiței: are șase luni, e blondă, cu ochi albaștri, aproximativ șapte kilograme, poartă un scutec de unică folosință și o salopetă roz-deschis, simplă. Din pătuț mai lipsește și o păturică subțire de vară, albă.

Casa freamătă de polițiști în uniformă. Se răspândesc și încep metodic să cerceteze casa. Unii poartă mănuși de latex și au echipament pentru prelevarea de probe. Goana disperată prin casă a lui Anne și Marco, în cele câteva minute de dinaintea sosirii polițiștilor, nu a avut niciun rezultat. Echipa de experți criminaliști se mișcă încet. Evident, nu o caută pe Cora, ci caută probe. Copilul a dispărut deja.

Marco se așază pe canapea lângă Anne și, cuprinzând-o cu un braț, o trage mai aproape. Ea vrea să se desprindă, dar nu face asta. Îl lasă să-și țină brațul acolo. Cum ar arăta dacă s-ar îndepărta de el? Simte miros de băutură venind dinspre el.

Acum, Anne se învinovățește pe ea însăși. E vina ei. Vrea să dea vina pe Marco, dar ea a fost de acord să lase fetița singură. Ar fi trebuit să rămână acasă. Nu, ar fi trebuit să o ia pe Cora cu ei alături, s-o ia naiba pe Cynthia. Se îndoiește că i-ar fi dat afară și ar fi renunțat la petrecerea pentru Graham. Își dă seama de asta abia acum și e prea târziu.

Vor fi puși la zid de poliție și de toată lumea. Așa le trebuie dacă și-au lăsat copilașul singur acasă. Și ea ar gândi la fel dacă asta s-ar fi întâmplat altcuiva. Știe cât de critice sunt mamele și cât de bine te simți când judeci pe altcineva. Se gândește la ce vor spune despre ea mamele din grupul ei, care, o dată pe săptămână, se întâlnesc cu tot cu copii în casa câte uneia ca să stea la cafea și bârfă.

A mai sosit cineva, un bărbat calm, într-un costum bine croit. Polițiștii în uniformă îl tratează cu respect. Anne își ridică privirea spre ochii lui albaștri, pătrunzători, și se întreabă cine e.

El se apropie și se așază într-unul din fotoliile din fața lui Anne și a lui Marco și se recomandă drept detectivul Rasbach. Apoi se apleacă în față.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Anne uită imediat numele detectivului său, mai degrabă, nici nu a fost atentă când s-a recomandat. Reține numai „detectiv”. Îl privește, încurajată de inteligența sinceră care i se citește în ochi. El îi va ajuta. Îi va ajuta să o găsească pe Cora. Încearcă să se gândească. Dar nu poate. E agitată și amorțită în același timp. Pur și simplu se uită fix în ochii ageri ai detectivului și îl lasă pe Marco să vorbească.

— Eram alături, începe Marco, evident neliniștit. La vecini.

Apoi se oprește.

— Așa, zice detectivul.

Marco ezită.

— Copilul unde era? întreabă detectivul.

Marco nu răspunde. Nu vrea să spună.

Anne, făcând un efort, răspunde în locul lui, cu lacrimile curgându-i pe față.

— Am lăsat-o aici, în pătuț, cu monitorul pornit.

Se uită la detectiv, să-i vadă reacția – ce părinți îngrozitori –, dar el nu trădează nimic.

— Am avut monitorul pornit acolo și am venit mereu să vedem ce face. Din jumătate în jumătate de oră.

Îl privește pe Marco.

— Nu ne-am gândit nicio clipă…

Dar nu poate să termine. Își duce mâna la gură și-și apasă buzele cu degetele.

— Când ați venit la ea ultima oară? întreabă detectivul scoțând un carnețel din buzunarul interior al hainei.

— Am venit eu la miezul nopții, zice Anne. Îmi aduc aminte ora. Veneam din jumătate în jumătate de oră și atunci era rândul meu. Era bine. Dormea.

— Apoi am venit eu la douăsprezece și jumătate, zice Marco.

— Sunteți absolut sigur de oră? întreabă detectivul.

Marco dă din cap; se uită fix în jos.

— Și atunci a fost ultima oară când a venit cineva la ea, înainte să vă întoarceți acasă?

— Da, zice Marco, ridicându-și privirea spre detectiv și trecându-și cu nervozitate mâna prin părul brunet. Eu am venit s-o văd la douăsprezece și jumătate. Era rândul meu. Făcuserăm un program.

Anne confirmă cu o mișcare a capului.

— Cât ați băut în seara asta? îl întreabă detectivul pe Marco.

Marco se înroșește.

— Au dat o mică petrecere alături. Am băut câteva pahare, recunoaște el.

Detectivul se întoarce spre Anne.

— Dumneavoastră ați băut ceva în seara asta, doamnă Conti?

Îi arde fața. Mamele care alăptează nu au voie să bea. Vrea să mintă.

— Am băut niște vin la masă. Nu știu exact cât, zice ea. A fost o petrecere.

Se întreabă cât de beată pare, ce o fi crezând detectivul ăsta despre ea. Simte că o poate citi imediat. Își amintește de voma de sus, din camera copilului. Poate oare să-i miroasă alcoolul din respirație, la fel cum ea îl simte în respirația lui Marco? Își amintește de oglinda spartă din baia de la etaj, mâna ei însângerată, înfășurată acum într-un prosop curat de bucătărie. Îi e rușine de impresia pe care o lasă amândoi probabil, părinți beți care și-au abandonat fiica de șase luni. Se întreabă dacă vor fi acuzați de ceva.

— De ce contează asta? îl întreabă Marco pe detectiv.

— Ar putea afecta acuratețea observațiilor dumneavoastră, zice detectivul pe un ton egal.

Nu e critic. Se pare că îl interesează numai faptele.

— La ce oră ați plecat de la petrecere? întreabă el.

— Era aproape unu și jumătate, răspunde Anne. Mă tot uitam la ceas pe telefon. Voiam să plec. Eu… ar fi trebuit să vin la copil la ora unu, era rândul meu, dar am crezut că plecăm dintr-o clipă în alta și încercam să-l conving pe Marco să se grăbească.

Se simte agonizant de vinovată. Dacă ar fi venit să-și vadă fiica la ora unu, ar mai fi dispărut? Oricum, chestia asta putea fi evitată în atât de multe feluri.

— Ați sunat la 911 la 1:27, zice detectivul.

— Ușa de la intrare era deschisă, zice Anne, amintindu-și.

— Ușa de la intrare era deschisă? repetă detectivul.

— Era deschisă cam opt-zece centimetri. Sunt sigură că am încuiat după ce am venit la copil la miezul nopții.

— Cât de sigură?

Anne se gândește. Oare era sigură? Când a văzut ușa de la intrare deschisă, a fost convinsă că o închisese, dar acum, după tot ce s-a întâmplat, cum poate să mai fie sigură de ceva? Se întoarce spre soțul ei.

— Tu ești sigur că nu ai lăsat ușa deschisă?

— Sunt sigur, răspunde el tăios. Nici n-am folosit ușa din față. Intram prin spate ca să vin la ea, mai știi?

— Dumneavoastră ați folosit ușa din spate, repetă detectivul.

— Poate că n-am încuiat-o de fiecare dată, recunoaște Marco și își acoperă fața cu mâinile.

•

Detectivul Rasbach observă cuplul îndeaproape. Lipsește un bebeluș. Luat din pătuț – dacă părinții, Marco și Anne Conti, pot fi crezuți – între aproximativ 12:30 și 1:27 dimineața, de una sau mai multe persoane necunoscute, în timp ce părinții erau la o

petrecere în vecini. Ușa de la intrare fusese găsită întredeschisă. Este posibil ca tatăl să fi lăsat ușa din spate neîncuiată. Chiar fusese găsită închisă, dar neîncuiată, când a sosit poliția. Durerea mamei este evidentă. Și cea a tatălui, care pare foarte zdruncinat. Dar toată situația pare dubioasă. Rasbach se întreabă ce se întâmplă, de fapt.

Detectivul Jennings îi face semn în liniște să se apropie.

— Scuzați-mă, zice detectivul Rasbach și pleacă o clipă de lângă părinții îndurerați.

— Ce e? întreabă Rasbach încet.

Jennings ridică un flacon mic cu pastile.

— Am găsit astea în dulapul din baie, zice el.

Rasbach ia recipientul din plastic transparent de la Jennings și citește eticheta. Anne Conti, Sertraline, 20 mg. Sertraline, Rasbach știe, este un antidepresiv puternic.

— Oglinda din baia de sus este spartă, îi zice Jennings. Rasbach dă din cap. Încă nu a fost sus.

— Altceva?

Jennings scutură din cap.

— Nimic deocamdată. Casa pare curată. Nu pare să lipsească nimic. O să știm mai multe de la Criminalistică peste câteva ore.

— Bine, zice Rasbach, dându-i flaconul cu pastile înapoi lui Jennings.

Se întoarce la cuplul de pe canapea și își reia audierea. Se uită la soț.

— Marco – pot să-ți spun Marco? – ce ai făcut după ce ai venit la copil la douăsprezece jumătate?

— M-am întors la petrecere, alături, zice Marco. Am fumat o țigară în curtea din spate a vecinilor.

— Erai singur când ai fumat țigara?

— Nu. A ieșit și Cynthia cu mine.

Marco roșește. Rasbach observă.

— Ea e vecina care ne-a invitat la cină.

Rasbach își îndreaptă atenția spre soție. E o femeie atrăgătoare, cu trăsături frumoase și un păr castaniu strălucitor, dar în momentul ăsta e palidă ca o stafie.

— Dumneavoastră nu fumați, doamnă Conti?

— Nu, eu nu. Dar Cynthia fumează, zice Anne. Eu am rămas la masa din sufragerie cu Graham, soțul ei. El urăște fumul de țigară și era ziua lui și m-am gândit că ar fi nepoliticos să-l las singur înăuntru.

Apoi, inexplicabil, adaugă din proprie inițiativă:

— Cynthia flirtase cu Marco toată seara și mi-a fost milă de Graham.

— Înțeleg, zice Rasbach.

Îl observă pe soț, care pare sincer distrus. Pare și agitat, și vinovat. Rasbach se întoarce spre el:

— Deci ai fost afară în curtea din spate a vecinilor, la scurt timp după douăsprezece și jumătate. Cât ai stat acolo?

Marco clatină din cap nesigur.

— Poate cincisprezece minute, cam așa?

— Ai văzut sau ai auzit ceva?

— Cum adică?

Soțul pare să fie într-un fel de stare de șoc. Vorbește ușor nedeslușit. Rasbach se întreabă cât de mult o fi băut.

Rasbach îi explică.

— Se pare că cineva v-a luat copilul cândva între douăsprezece și jumătate și unu douăzeci și șapte. Te aflai afară, în curtea din spate a vecinilor, câteva minute după douăsprezece jumătate.

Se uită la soț, așteaptă să pună amănuntele cap la cap.

— Mie mi se pare puțin probabil ca să iasă cineva cu copilul vostru pe ușa din față în toiul nopții.

— Dar ușa din față era deschisă, zice Anne.

— Eu n-am văzut nimic, zice Marco.

— E o alee în spatele caselor pe partea asta a străzii, zice detectivul Rasbach.

Marco dă din cap.

— Ai observat pe cineva pe aleea asta atunci? Ai auzit ceva, orice, vreo mașină?

— Nu… nu cred, zice Marco. Îmi pare rău, nu am văzut și nu am auzit nimic.

Își acoperă din nou fața cu mâinile.

— Nu eram atent.

Detectivul Rasbach a verificat deja rapid zona înainte să vină în casă și să stea de vorbă cu părinții. Nu i se pare probabil, dar nici imposibil, ca un străin să iasă pe ușa din față a unei case de pe o astfel de stradă cu un copil adormit în brațe riscând să fie văzut. Casele sunt lipite unele de altele și înșirate aproape de trotuar. Strada este bine luminată, iar traficul pietonal și rutier este destul de intens, chiar și la miezul nopții. Așa că este ciudat – sau poate că e indus în eroare dinadins? – că ușa de la intrare era deschisă. Experții criminaliști prelevă amprente de pe ea acum, dar cumva Rasbach e convins că nu vor găsi mare lucru.

Spatele casei are mai mult potențial. Pe acolo trece o alee, iar cele mai multe case, inclusiv cea a familiei Conti, au un singur garaj separat, care dă în alee – în spatele casei. Curțile din spate sunt lungi și înguste, separate de garduri, iar cele mai multe, inclusiv a familiei Conti, au copaci, tufișuri și straturi de flori. E destul de întuneric acolo; nu sunt felinare stradale, ca în față. Noaptea este întunecoasă, fără lună. Cine a luat copilul, dacă a ieșit pe ușa din spate a familiei Conti, nu trebuia decât să traverseze curtea spre garaj, iar de acolo avea acces la alee. Riscul de a fi observat ieșind cu un copil răpit pe ușa din spate,

către o mașină care îl aștepta, este mult mai mic decât riscul de a fi văzut ieșind cu un copil răpit pe ușa din față.

Casă, curtea și garajul sunt cercetate amănunțit de echipa lui Rasbach. Până acum, nu au găsit nicio urmă a răpirii. Garajul familiei Conti este gol, iar ușa garajului a fost lăsată deschisă larg spre alee. Chiar dacă cineva era în curtea din spate a vecinilor, e posibil să nu fi observat nimic. Dar nu e și probabil. Asta reduce intervalul răpirii de la aproximativ 12:45 la 1:27 noaptea.

— Știți că detectorul de mișcare nu funcționează? întreabă Rasbach.

— Poftim? zice soțul, speriat.

— Aveți un detector de mișcare pe ușa din spate, o lumină care ar trebui să se aprindă când se apropie cineva de ea. Știți că nu funcționează?

— Nu, șoptește soția.

Soțul clatină puternic din cap.

— Nu, eu… mergea când am venit să văd ce face copilul. Ce are?

— Becul a fost slăbit.

Detectivul Rasbach îi urmărește cu atenție pe părinți. Face o pauză.

— De asta cred că fata a fost scoasă pe ușa din spate, dusă la garaj și de acolo mai departe, probabil cu o mașină, pe alee.

Așteaptă, dar nici soțul, nici soția nu spun nimic. Soția tremură, observă el.

— Unde e mașina dumneavoastră? întreabă Rasbach, aplecându-se în față.

— Mașina noastră? se aude Anne, ca un ecou.

Capitolul trei

Rasbach așteaptă răspunsul lor.

Ea vorbește prima.

— E pe stradă.

— Parcați pe stradă când aveți un garaj în curtea din spate? întreabă Rasbach.

— Toată lumea face așa, răspunde Anne. E mai ușor decât să o iei pe alee, mai ales iarna. Cei mai mulți își iau autorizație de parcare și pur și simplu parchează pe stradă.

— Înțeleg, zice Rasbach.

— De ce? întreabă soția. De ce contează?

Rasbach explică.

— Asta probabil a ușurat misiunea răpitorului. Dacă garajul e gol, iar ușa garajului e lăsată deschisă, atunci e relativ ușor ca să bage cineva mașina acolo și să pună copilul în mașină cât timp mașina este în garaj, ascunsă. Evident, ar fi mai greu – cu siguranță, mai riscant – dacă în garaj ar fi deja o mașină. Răpitorul ar risca să fie văzut pe alee cu copilul.

Rasbach observă că soțul a devenit și mai palid, dacă e posibil așa ceva. Paloarea lui e chiar dramatică.

— Sperăm că vom găsi urme de pantofi sau de anvelope în garaj, adaugă Rasbach.

— După cum vorbiți, pare ceva plănuit, zice mama.

— Credeți că nu a fost? o întreabă Rasbach.

Acum ea e cea care se albește la față.

— Nu… nu știu. Am crezut că au luat-o pe Cora pentru că am lăsat-o singură în casă, că au profitat de ocazie. Ca și cum cineva ar fi înșfăcat-o din parc când nu eram eu atentă.

Rasbach încuviințează, încercând să vadă lucrurile din punctul ei de vedere.

— Înțeleg ce spuneți, zice el. De exemplu, o mamă își lasă copilul să se joace în parc în timp ce se duce să cumpere înghețată de la tonetă. Copilul este răpit când ea e cu spatele. Se întâmplă.

Face o pauză.

— Dar vă dați seama de diferență, nu?

Ea îl privește cu o expresie goală. El trebuie să țină cont de faptul că femeia e probabil în stare de șoc. Dar el vede astfel de lucruri tot timpul; e meseria lui. E analitic, deloc sentimental. Așa trebuie să fie dacă vrea să fie eficient. O va găsi pe fetița asta, moartă sau vie, și îl va găsi și pe cel care a luat-o, oricine ar fi.

Îi spune mamei pe un ton practic;

— Diferența este că cine v-a luat copilul știa că era singur în casă.

Părinții se uită unul la altul.

— Dar nu știa nimeni, șoptește mama.

— Sigur, putea să fie luat și dacă dumneavoastră dormeați adânc în dormitor. Nu avem de unde să știm sigur.

Expresiile disperate ale părinților arată că ar vrea să creadă că, până la urmă, nu e vina lor că și-au lăsat copilul singur. Că asta s-ar fi putut întâmpla oricum.

Rasbach întreabă:

— Mereu lăsați ușa de la garaj deschisă așa?

Soțul răspunde:

— Uneori.

— Nu închideți ușa noaptea? Să nu fure cineva ceva?

— Nu ținem nimic de valoare în garaj, zise soțul. Dacă mașina e acolo, în general încuiem ușa, dar altfel nu ținem prea multe lucruri acolo. Toate uneltele mele sunt la subsol. Ăsta e un cartier drăguț, dar tot timpul sunt sparte garajele, deci ce rost ar avea să-l încui?

Rasbach dă aprobator din cap. Apoi întreabă:

— Ce fel de mașină aveți?

— Un Audi, zice Marco. De ce?

— Aș vrea să merg să mă uit. Îmi dați cheile? întreabă Rasbach.

Marco și Anne se uită unul la altul, confuzi. Apoi, Marco se ridică și se duce la o măsuță de lângă ușa de la intrare și ia un set de chei dintr-un bol. I le dă detectivului fără să spună vreun cuvânt și se așază la loc.

— Mulțumesc, zice Rasbach.

Apoi se apleacă în față și spune cu grijă:

— O să aflăm cine a făcut asta!

Ei îi întorc privirea, mama cu fața toată umflată de plâns, tatăl cu ochii umflați și injectați de supărare și de băutură și cu chipul palid.

Rasbach îi face semn din cap lui Jennings și, împreună, ies să verifice mașina. Părinții se așază fără cuvinte pe canapea și se uită în urma lor.

•

Anne nu știe ce să creadă despre detectiv. Tot ce a spus despre mașina lor… pare să insinueze ceva. Știe că, atunci când o soție dispare, de obicei, soțul este suspectul principal și probabil și invers. Dar când un copil dispare, suspecții principali sunt părinții? Cu siguranță că nu. Cine ar putea să-i facă rău propriului copil? În plus, amândoi au alibiuri serioase. Cynthia și Graham pot să confirme unde au fost amândoi. Evident, nu aveau cum să-și răpească și să-și ascundă propria fiică. Și de ce ar face așa ceva?

Știe că acum polițiștii caută în tot cartierul, că se duc pe toate străzile și bat la ușile oamenilor treziți din somn, ca să le pună întrebări. Marco a dat poliției o poză recentă de-a Corei, făcută cu doar câteva zile în urmă. În poză e o fetiță blondă cu ochi mari, albaștri, care zâmbește fericită spre aparatul de fotografiat.

Anne este furioasă pe Marco – îi vine să țipe la el, să-l lovească cu pumnii –, dar casa lor e plină de ofițeri de poliție, așa că nu îndrăznește. Iar când se uită la fața lui palidă, mohorâtă, vede că deja se învinovățește singur. Știe că nu poate să treacă singură prin asta. Se întoarce spre el și se prăbușește suspinând la pieptul lui. El o cuprinde cu brațele și o strânge tare. Îl simte tremurând, simte bătăile dureroase ale inimii lui. Își spune că, împreună, vor trece și peste asta. Poliția o va găsi pe Cora. Își vor recăpăta fiica.

Iar dacă nu, nu-l va ierta niciodată.

•

Detectivul Rasbach, în costumul lui subțire, de vară, iese pe ușa din față a familiei Conti și coboară scările în noaptea fierbinte de vară, urmat îndeaproape de detectivul Jennings. Au mai lucrat împreună și înainte. Amândoi au văzut lucruri pe care ar vrea să le poată uita.

Merg amândoi spre cealaltă parte a străzii, unde mașinile aliniate sunt parcate bară la bară. Rasbach apasă pe un buton și farurile Audi-ului se aprind scurt. Deja vecinii au ieșit pe treptele din fața casei, îmbrăcați în pijamale și halate de vară. Acum se uită la Rasbach și Jennings care se duc spre mașina familiei Conti.

Rasbach speră că vreun vecin de pe stradă știe ceva, că a văzut ceva și va veni să le spună.

Jennings întreabă încet:

— Ce părere ai?

Rasbach răspunde la fel:

— Nu sunt prea optimist.

Rasbach își pune mănușile de latex pe care i le întinde Jennings și deschide portiera șoferului. Aruncă o privire scurtă înăuntru, apoi se duce în liniște spre spatele mașinii. Jennings îl urmează.

Rasbach deschide portbagajul. Cei doi detectivi se uită înăuntru. E gol. Și foarte curat. Mașina abia dacă e mai veche de un an. Încă pare nouă.

— Ce-mi place mirosul ăsta de mașină nouă! zice Jennings.

Evident, copilul nu e acolo. Asta nu înseamnă că nu a fost, chiar și pentru puțin timp. Poate că experții criminaliști vor găsi fibre dintr-o salopetă roz, ADN de-al copilului – un fir de păr, o urmă de salivă sau poate sânge. Fără cadavru, va fi un caz dificil. Dar nu există părinți care să-și pună bebelușul în portbagaj cu gânduri bune. Dacă găsesc în portbagaj urme ale copilului dispărut, o să se asigure el că părinții putrezesc în iad. Pentru că Rasbach a învățat de când face meseria asta că oamenii sunt capabili de aproape orice.

Rasbach știe că bebelușul ar fi putut să dispară oricând înainte de petrecere. Încă trebuie să-i chestioneze pe părinți despre ziua de dinainte, trebuie să afle cine a mai văzut copilul în viață, în

afară de părinți. Dar va afla. Poate mama are pe cineva care vine s-o ajute sau o menajeră, sau o vecină, cineva care a văzut copilul teafăr în ziua aceea. Va stabili când a fost văzut copilul în viață ultima dată și va porni de acolo. Toată povestea asta cu monitorul deschis, verificarea din jumătate în jumătate de oră în timp ce luau cina la vecini, detectorul de mișcare dezactivat, ușa de la intrare deschisă ar putea fi o poveste elaborată, o invenție construită cu grijă de părinți pentru a-și asigura un alibi care să deruteze autoritățile. Puteau să fi omorât copilul oricând în timpul zilei, ori intenționat, ori accidental, să-l fi pus în portbagaj și să fi aruncat cadavrul înainte de a merge la petrecerea de alături. Sau, dacă încă mai gândeau limpede, puteau să nu îl pună în portbagaj, ci în scaunul de mașină. Un copil mort nu arată așa de diferit de un copil adormit. Depinde de cum l-au omorât.

Rasbach știe că e cinic. Nu a fost așa de la început.

Îi zice lui Jennings:

— Adu câinii care iau urma cadavrelor!

Capitolul patru

Rasbach se întoarce în casă, în timp ce Jennings discută cu polițiștii de pe stradă. Rasbach o vede pe Anne suspinând într-un capăt al canapelei, alături de o polițistă care o ține cu un braț pe după umeri. Marco nu e cu ea.

Atras de mirosul de cafea proaspătă, Rasbach se duce spre bucătărie, care se află în spatele casei lungi și înguste. Se vede că bucătăria a fost renovată destul de recent; totul este de bună calitate, de la dulapurile albe la aparatura scumpă și blatul de granit. Marco este în bucătărie, în picioare, lângă cafetieră, cu capul aplecat, așteptând să fie gata cafeaua. Când intră Rasbach, își ridică privirea, apoi se întoarce cu spatele, poate rușinat de încercarea atât de evidentă de a se trezi.

Urmează o tăcere stânjenitoare. Apoi Marco întreabă încet, fără să-și ia ochii de la cafetieră:

— Ce credeți că s-a întâmplat cu ea?

Rasbach răspunde:

— Încă nu știu. Dar o să aflu.

Marco ia cafetiera și toarnă cafea în trei căni de porțelan aflate pe blatul de granit imaculat. Rasbach observă că lui Marco îi tremură mâna în timp ce toarnă. Marco îi oferă detectivului una dintre căni, pe care Rasbach o acceptă recunoscător.

Marco iese din bucătărie și se întoarce în camera de zi cu celelalte două căni.

Rasbach privește în urma lui, adunându-și curajul pentru ceea ce urmează. Cazurile de răpire de copii sunt mereu dificile. În primul rând, dau naștere unui circ mediatic. Apoi, aproape niciodată nu se termină cu bine.

Știe că va trebui să pună presiune pe cuplul acesta. Face parte din munca lui.

Rasbach nu știe niciodată la ce să se aștepte când e chemat la un caz. Cu toate acestea, nu este niciodată surprins când descâlcește misterul. Nu mai poate fi surprins de nimic. În schimb, este mereu curios. Mereu vrea să știe.

•

Rasbach își pune laptele și zahărul pe care i le-a lăsat Marco, apoi se oprește în pragul bucătăriei, cu cana de cafea în mână. De unde stă, vede masa din sufragerie și dulapul cel mai apropiat de bucătărie, amândouă antichități. Dincolo de ele, vede canapeaua, tapițată cu catifea verde-închis, și, din spate, capetele lui Marco și Anne Conti. În dreapta lor, este un șemineu din marmură, iar deasupra poliței căminului atârnă un tablou mare în ulei. Rasbach nu-și dă seama ce anume reprezintă tabloul. Canapeaua este orientată spre fereastra dinspre stradă, dar mai aproape, în fața canapelei, se află o măsuță de cafea și, dincolo de ea, două fotolii confortabile.

Rasbach se duce în camera de zi și-și reia locul în fața cuplului, în fotoliul de lângă șemineu. Observă că lui Marco îi tremură mâinile când duce cana la gură. Anne pur și simplu ține cana cu mâinile așezate în poală, ca și cum nu și-ar da seama că e acolo. Deocamdată s-a oprit din plâns.

Farurile sângerii ale mașinilor de poliție parcate afară încă se reflectă pe pereți. Echipa de criminaliști își vede mai departe de treabă prin casă, liniștit și eficient. Atmosfera dinăuntru este agitată, dar tristă și macabră.

Pe Rasbach îl așteaptă o sarcină delicată. Trebuie să transmită cuplului că lucrează pentru ei, că face tot ce se poate pentru a le găsi copilul dispărut – și asta face, împreună cu ceilalți polițiști – chiar dacă știe că, în majoritatea cazurilor în care un copil dispare așa, părinții sunt cei responsabili. Și există factori aici care cu siguranță îl fac suspicios. Însă nu va avea idei preconcepute.

— Îmi pare foarte rău, începe Rasbach. Nici nu pot să-mi închipui cât de greu trebuie să vă fie acum.

Anne își ridică privirea spre el. Compasiunea îi stârnește lacrimile din nou.

— Cine ne-ar lua copilul? întreabă ea cu vocea plină de durere.

— Asta trebuie să aflăm, zice Rasbach, așezându-și cana pe măsuța de cafea și scoțându-și carnețelul. Poate vi se pare o întrebare prea evidentă, dar aveți vreo idee cine ar fi putut să-l ia?

Amândoi se holbează la el; ideea în sine este absurdă. Și totuși, s-a întâmplat.

— Ați observat pe careva dând târcoale pe aici în ultima vreme sau manifestând interes față de copil?

Amândoi scutură din cap.

— Aveți vreo idee, orice idee, cine ar vrea să vă facă rău? Se uită de la Anne la Marco.

Cei doi părinți clatină din nou din cap, tot nedumeriți.

— Vă rog, gândiți-vă bine la asta, zice Rasbach. Nu vă grăbiți. Trebuie să existe un motiv. Întotdeauna există un motiv, trebuie doar să aflăm care.

Marco pare că vrea să zică ceva, dar apoi se răzgândește.

— Ce e? întreabă Rasbach. Nu e momentul să ai rețineri.

— Părinții tăi, zice Marco în cele din urmă, întorcându-se spre soția lui.

— Ce-i cu părinții mei? întreabă ea clar surprinsă.

— Au bani.

— Și?

Pare că ea nu înțelege unde vrea el să ajungă.

— Au o grămadă de bani, zice Marco.

Uite că începe, se gândește Rasbach.

Anne se uită consternată la soțul ei. Este posibil să fie o actriță excelentă.

— Ce vrei să spui? zice ea. Nu crezi că cineva a luat-o pentru…

Rasbach îi privește atent pe amândoi. Expresia de pe fața ei se schimbă.

— Asta ar fi bine, zice ea, ridicându-și privirea spre el, nu-i așa? Dacă nu vor decât bani, o să-mi capăt copilul înapoi? N-or să-i facă rău?

Speranța din vocea ei e sfâșietoare. Rasbach este aproape convins că ea n-a avut nimic de-a face cu toate astea.

— Probabil e așa speriată, zice ea și apoi cedează și izbucnește în hohote de neoprit.

Rasbach vrea să întrebe despre părinții ei. În cazurile de răpire, fiecare minut contează. În schimb, se întoarce spre Marco.

— Cine sunt părinții ei? întreabă Rasbach.

— Alice și Richard Dries, îi spune Marco. Richard este tatăl ei vitreg.

Rasbach își notează numele în carnețel.

Anne își recapătă controlul și spune:

— Părinții mei au o grămadă de bani.

— Cât de mulți? întreabă Rasbach.

— Nu știu exact, zice Anne. Milioane.

— Puteți să fiți puțin mai precisă? întreabă Rasbach.

— Cred că averea lor se ridică la aproximativ cincisprezece milioane, zice Anne. Dar nu se prea știe asta.

Rasbach se uită la Marco. Fața lui e complet inexpresivă.

— Vreau s-o sun pe mama, zice Anne.

Aruncă o privire spre ceasul de pe polița căminului, iar Rasbach îi urmărește privirea. Este ora două și cincisprezece minute dimineața.

•

Anne are o relație complicată cu părinții ei. Când Marco și Anne au probleme cu ei, ceea ce se întâmplă frecvent, Marco îi spune că relația ei cu aceștia e o porcărie. Poate așa e, dar sunt singurii ei părinți. Are nevoie de ei. Face tot ce poate ca lucrurile să meargă, dar nu este ușor.

Marco vine dintr-un context cu totul diferit. Familia lui e mare și gălăgioasă. Țipă veseli când se văd, ceea ce nu se întâmplă des. Părinții lui au emigrat din Italia în New York înainte să se nască Marco și acum au o firmă de curățătorie și croitorie. Nu se poate spune că sunt bogați, dar se descurcă. Nu sunt foarte implicați în viața lui Marco, așa cum părinții bogați ai lui Anne sunt implicați în viața ei. Marco și cei patru frați ai lui au fost nevoiți să se descurce singuri de la o vârstă mică, împinși afară din cuib. Marco trăiește pe cont propriu – după bunul lui plac – de când avea optsprezece ani. S-a întreținut singur la facultate. Își vede părinții ocazional, dar nu sunt o parte importantă din viața lui. Nimeni nu-l consideră chiar un sărăntoc, în afară de părinții lui Anne și de prietenii lor bogătași de la Golf and Country Club. Marco vine dintr-o familie de oameni muncitori, cu respect pentru lege, din clasa mijlocie, care s-au descurcat destul de bine,

dar atât. Niciunul dintre prietenii lui Anne de la universitate sau de la galeria de artă unde lucrează nu îl consideră pe Marco un sărăntoc.

Numai cei care și-au moștenit averile ar crede așa ceva despre el. Iar mama lui Anne și-a moștenit averea. Tatăl lui Anne, Richard Dries – de fapt, tatăl ei vitreg; tatăl ei biologic a murit în mod tragic când ea avea patru ani – este un om de afaceri prosper, însă mama ei, Alice, are milioane.

Părinții ei înstăriți se bucură de bani și de prietenii lor bogați; de casa aflată într-una dintre cele mai frumoase zone ale orașului, de calitatea de membri ai Golf and Country Club, de mașinile de lux și vacanțele de cinci stele. Au trimis-o pe Anne la o școală particulară de fete, apoi la o universitate bună. Pe măsură ce tatăl ei vitreg îmbătrânește, cu atât mai mult îi place să pretindă că el a câștigat toți banii aceia, dar nu este adevărat. I s-au urcat la cap. E, de fapt, un mare încrezut.

Când Anne „s-a combinat" cu Marco, părinții ei s-au comportat de parcă venea sfârșitul lumii. Marco arăta ca băiatul rău tipic. Era periculos de atrăgător, cu pielea albă pentru un italian, păr brunet, ochi melancolici și arătând puțin rebel, mai ales dacă nu se bărbierea. Însă ochii i se aprindeau de căldură când o vedea pe Anne și avea zâmbetul acela de un milion de dolari. Iar felul acela în care îi spunea „iubito"… Anne nu putea să-i reziste. Prima dată când a venit la casa părinților ei, ca s-o ia înainte de o întâlnire, a fost unul dintre momentele definitorii din tinerețea ei. Avea douăzeci și doi de ani. Mama ei îi tot povestise despre un tânăr drăguț, avocat, fiul unui prieten, care era interesat să o cunoască. Anne îi explicase agitată că se vedea deja cu Marco.

— Da, dar… a spus mama ei.

— Dar ce? a zis Anne, încrucișându-și brațele pe piept.

— Doar nu ai intenții serioase cu el, a zis mama ei.

Anne încă își amintește expresia de pe chipul mamei ei. Disperare, stânjeneală. Se gândea la ce impresie va face asta. Se gândea cum le va explica prietenelor că fiica ei se întâlnește cu un tânăr fără avere, care lucra ca barman în cartierul italian și mergea cu motocicleta. Mama ei uita de diploma în afaceri pe care Marco o avea de la aceeași universitate considerată suficient de bună pentru fiica ei. Nu vedea cât era de admirabil că el se întreținuse la facultate lucrând ca barman. Poate că nimeni nu avea să fie destul de bun pentru fetița lor.

Și atunci – a fost perfect – Marco a sosit bubuind pe un Ducati, și Anne a zburat din casa părinților direct în brațele lui Marco, în timp ce mama ei îi urmărea de după perdele. El a sărutat-o apăsat, călare pe motocicletă, și i-a întins casca de rezervă. Ea s-a urcat și au plecat gălăgios împreună, aruncând în urma lor pietrișul îngrijit. În clipa aceea, a hotărât că e îndrăgostită.

Dar nu ai douăzeci și doi de ani la nesfârșit. Crești. Lucrurile se schimbă.

•

— Vreau s-o sun pe mama, repetă Anne acum.

S-au întâmplat așa de multe – n-a trecut nicio oră de când s-au întors acasă și au găsit pătuțul gol?

Marco ia telefonul și i-l dă, apoi se așază la loc pe canapea cu brațele încrucișate în față, încordat.

Anne înșfacă telefonul. Începe să plângă din nou chiar înainte să termine de format numărul. Sună și cea care răspunde e mama ei.

— Mami, zice Anne și se pierde în hohote incoerente.

— Anne? Ce s-a întâmplat?

În cele din urmă, Anne reușește să formeze cuvintele.

— Cineva a luat-o pe Cora.

— O, Doamne! zice mama ei.

— E poliția aici, îi spune Anne. Poți să vii?

— Venim imediat, Anne, spune mama ei. Calmează-te! Eu și tatăl tău venim acum.

Anne închide telefonul și plânge. Vor veni părinții ei. Au ajutat-o mereu, chiar și când au fost supărați pe ea. Și acum vor fi supărați, pe ea și pe Marco, dar mai ales pe Marco. O iubesc pe Cora, singura lor nepoată. Ce vor crede când vor auzi ce au făcut ea și Marco?

— Sunt pe drum încoace, le zice Anne lui Marco și detectivului.

Se uită la Marco, apoi își întoarce privirea.

Capitolul cinci

Marco se simte exclus. Este un sentiment pe care îl are adesea când sunt în cameră părinții lui Anne. Chiar și acum, când Cora a dispărut, el este ignorat, în timp ce ei trei – soția lui înnebunită de durere, mama ei mereu controlată și tatăl arogant – formează bine-cunoscuta alianță. Uneori, excluderea lui este subtilă, alteori nu. Dar el știa în ce se bagă atunci când s-a căsătorit cu ea. A crezut că va putea să facă față situației.

Stă în picioare într-o parte a camerei de zi, neputincios, și o privește pe Anne. E așezată în mijlocul canapelei, cu mama ei alături, care o trage spre ea ca să o consoleze. Tatăl e mai distant, stă drept și o bate încet pe fiica lui pe umăr. Nimeni nu se uită la Marco. Nimeni nu-l consolează și pe el. Marco se simte nelalocul lui în propria casă.

Mai mult, se simte bolnav, îngrozit. Tot ce vrea e să o vadă din nou pe Cora în pătuțul ei; vrea să nu se fi întâmplat nimic din toate astea.

Simte privirea detectivului îndreptată spre el. Numai el îi dă atenție lui Marco. Marco îl ignoră intenționat, chiar dacă știe că probabil nu ar trebui. Știe că e suspect. Detectivul a tot insinuat asta de când a ajuns aici. Marco i-a auzit pe polițiștii din casă șoptind că vor chema câinii care iau urma cadavrelor. Nu e prost. Polițiștii ar face asta numai dacă ar crede că fetița a fost omorâtă înainte de a fi scoasă din casă. Evident, ei cred că el și Anne și-au omorât bebelușul.

N-au decât să aducă câinii. Nu îi e frică. Poate că poliția se confruntă adesea cu astfel de lucruri, cu părinți care își omoară copiii, dar el n-ar putea niciodată să-i facă rău fetiței lui. Cora înseamnă totul pentru el. Ea a fost singura lumină din viața lui, singura sursă constantă de bucurie, pe care se putea baza mereu, mai ales în ultimele luni, când situația s-a deteriorat încet și Anne a devenit din ce în ce mai pierdută și mai deprimată. Abia dacă își mai recunoaște soția. Ce s-a întâmplat cu femeia frumoasă și fermecătoare cu care s-a căsătorit? Toate s-au dus pe apa sâmbetei. Dar el și Cora aveau o legătură veselă, numai a lor, și amândoi așteptau ca totul să treacă, așteptau ca mami să revină la normal.

Acum, părinții lui Anne îl vor disprețui mai mult ca niciodată. Pe Anne o vor ierta repede. Îi vor ierta aproape orice, chiar și faptul de a-și fi abandonat copilul în mâinile unui răufăcător, chiar și asta. Dar pe el nu îl vor ierta niciodată. Vor fi stoici în fața acestei nenorociri; întotdeauna sunt stoici, spre deosebire de fiica lor emotivă. Poate chiar îi vor salva pe Anne și pe Marco de propriile greșeli. Asta le place lor cel mai mult să facă. Chiar acum îl vede pe tatăl lui Anne privind în depărtare, peste capetele lui Anne și al mamei ei, încruntat, concentrându-se asupra

problemei – problema pe care Marco a creat-o – și asupra unei soluții. Se gândește cum poate să fie la înălțimea acestei provocări și să iasă triumfător din ea. Poate că-l va umili pe Marco încă o dată, atunci când contează cu adevărat.

Marco îl disprețuiește pe socrul lui. Sentimentul este reciproc.

Însă acum este important să o aducă pe Cora înapoi. Numai asta contează. Sunt o familie complicată și defectă, din punctul de vedere al lui Marco, dar toți o iubesc pe Cora. Clipește ca să alunge încă un val de lacrimi.

•

Detectivul Rasbach observă răceala dintre părinții lui Anne și ginerele lor. În cele mai multe cazuri, o astfel de criză dizolvă aceste bariere, chiar dacă doar pentru scurt timp. Numai că asta nu este o criză obișnuită. Aceasta este o situație în care părinții se pare că și-au lăsat copilul singur în casă și el a fost răpit. Privind familia adunată pe canapea, își dă seama imediat că fiica adorată va fi absolvită de orice vină de părinții ei. Soțul este un țap ispășitor la îndemână – numai el va fi învinuit, indiferent dacă este corect sau nu. Și se pare că știe și el asta.

Tatăl lui Anne se ridică de pe canapea și se apropie de Rasbach. Este înalt și lat în umeri, cu păr scurt, argintiu. Are o încredere în el care emană agresivitate.

— Domnule detectiv?

— Detectiv Rasbach, completează el.

— Richard Dries, spune celălalt bărbat întinzându-i mâna. Spuneți-mi ce faceți ca să-mi găsiți nepoata.

Bărbatul vorbește încet, dar cu autoritate. Este obișnuit să dețină controlul.

Rasbach îi spune:

— Avem polițiști care caută în zonă, stau de vorbă cu toată lumea, caută martori. Avem o echipă de criminaliști care analizează casa și împrejurimile. Am comunicat descrierea copilului la nivel local și național. Publicul va fi informat în curând de media. Poate avem noroc și surprindem ceva pe vreo cameră de luat vederi.

Face o pauză.

— Sperăm să găsim repede niște indicii.

Facem tot ce putem, dar probabil nu va fi destul ca să o salvăm pe nepoata dumneavoastră, Se gândește Rasbach. Știe din experiență că, în general, anchetele se mișcă încet, cu excepția cazului în care apare o informație importantă de la început. Fetița nu are prea mult timp la dispoziție, presupunând că mai este în viață.

Dries se apropie mai mult de el, suficient de mult încât Rasbach să-l simtă loțiunea de după bărbierit. Privește peste umăr la fiica lui și spune mai încet:

— Verificați toți perverșii?

Rasbach îl privește pe bărbatul acesta solid. E singurul care a exprimat în cuvinte inimaginabilul.

— Îi verificăm pe toți cei despre care știm, dar întotdeauna mai sunt și alții, de care nu știm.

— Asta o s-o omoare pe fiica mea, îi șoptește Richard Dries detectivului, privind-o pe Anne.

Rasbach se întreabă cât știe tatăl despre depresia postnatală a fiicei. Poate că nu e acum momentul potrivit ca să întrebe. În schimb, așteaptă puțin, apoi întreabă:

— Fiica dumneavoastră a menționat că aveți o avere considerabilă. Este adevărat?

Dries aprobă din cap.

— Ați putea spune așa.

Se uită la Marco, dar acesta nu e atent la el, ci o fixează cu privirea pe Anne.

Rasbach întreabă:

— Credeți că răpitorii ar putea avea o motivație financiară?

Bărbatul pare surprins, dar apoi se gândește la asta.

— Nu știu. Dumneavoastră asta credeți?

Rasbach clatină încet din cap.

— Încă nu știm. Cu siguranță, este o posibilitate.

Îl lasă puțin pe Dries să mediteze la asta.

— Știți dacă există cineva, poate în relațiile dumneavoastră de afaceri, care să vă poarte ranchiună?

— Sugerați că cineva mi-a răpit nepoata ca să se răzbune pe mine?

Omul este clar șocat.

— Eu doar întreb.

Richard Dries nu respinge ideea din start. Ori are un ego suficient de mare, se gândește Rasbach, ori și-a făcut destui dușmani de-a lungul anilor, încât să creadă că e un scenariu posibil. În cele din urmă, Dries scutură din cap.

— Nu, nu-mi vine nimeni în minte. Nu am dușmani – cel puțin, nu știu să am.

— Nu prea sunt șanse, este de acord Rasbach, dar s-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

Întreabă nonșalant.

— Cu ce fel de afaceri vă ocupați, domnule Dries?

— Ambalare și etichetare.

Își întoarce privirea ca să se uite la Rasbach.

— Trebuie să o găsim pe Cora, domnule detectiv. E singura mea nepoată.

Pune o mână pe umărul lui Rasbach în timp ce se întoarce să plece și spune:

— Țineți-mă la curent, vă rog!

Îi întinde cartea de vizită, apoi pleacă de lângă el.

— Sunați-mă oricând. Aș vrea să știu cum evoluează lucrurile.

În secunda următoare, Jennings vine lângă Rasbach și îi șoptește la ureche:

— Au sosit câinii.

Rasbach dă scurt din cap și lasă familia îndurerată în camera de zi.

Iese pe stradă să se întâlnească cu antrenorul câinelui. În fața casei este parcată o camionetă a unității K-9. Îl recunoaște pe antrenor, un polițist numit Temple. A mai lucrat cu el. E un om bun, competent.

— Ce avem aici? întreabă Temple.

— Un copil dat dispărut din pătuț cândva după miezul nopții, zice Rasbach.

Temple dă din cap, serios. Nimănui nu-i plac cazurile cu copii dispăruți.

— Are numai șase luni, deci nu e așa de mobil.

Nu e vorba despre vreun copil care poate să meargă de-a bușilea și s-a trezit în toiul nopții, a ieșit în stradă, a obosit și s-a ascuns în vreun șopron dintr-o grădină, pe undeva. Dacă ar fi așa, ar folosi câini care să-i ia urma copilului. Bebelușul ăsta a fost luat în brațe și dus afară din casă de cineva.

Rasbach a cerut câini care descoperă cadavre ca să stabilească dacă fetița era deja moartă în casă sau în mașină. Câinii bine antrenați să descopere cadavre pot mirosi moartea – pe diverse suprafețe sau pe haine – la doar două sau trei ore după ce s-a petrecut nenorocirea. Reacțiile chimice din corp se schimbă repede în cazul morții, dar nu imediat. Dacă fetița a fost omorâtă și mutată de îndată, câinii nu vor detecta mirosul, însă dacă a fost omorâtă, dar nu mutată de îndată, merită să încerce. Rasbach știe că informațiile obținute prin intermediul câinilor sunt inutile ca dovezi dacă nu găsește și probe coroborate, cum ar fi un cadavru. Dar este disperat să găsească tot felul de informații. Rasbach este genul care folosește orice instrument de investigație. Este neobosit în căutarea adevărului. Trebuie să știe ce s-a întâmplat.

Temple dă aprobator din cap.

— Să începem!

Se duce în spatele camionetei și deschide încuietoarea. Din mașină sar doi câini din rasa English Springer Spaniei, alb cu negru. Temple își folosește mâinile și vocea pentru a-i îndruma pe câini. Aceștia nu poartă lesă.

— Să începem cu mașina, zice Rasbach.

Îi conduce la Audi-ul familiei Conti. Câinii se așază lângă Temple, extrem de ascultători. Echipa de criminaliști este deja acolo. La vederea câinilor, se dau tăcuți înapoi.

— Ați terminat aici? Pot să las câinii? întreabă Rasbach.

— Da, am terminat. E în regulă, zice unul dintre criminaliști.

— Caută! le zice Temple celor doi câini.

Câinii trec la treabă. Dau roată mașinii, amușinând intens. Sar în portbagaj, pe bancheta din spate, apoi pe scaunul din față și

din nou afară. Vin și se așază lângă instructor, cu privirea ridicată spre el. Temple le dă o recompensă și scutură din cap.

— Nu e nimic aici.

— Să încercăm înăuntru, zice Rasbach ușurat.

Speră că fetița dispărută e încă în viață. Vrea să se înșele în legătură cu părinții ei. Vrea să o găsească. Apoi își amintește să nu-și facă speranțe. Trebuie să rămână obiectiv. Nu-și poate permite să se implice emoțional în cazurile sale. Nu ar supraviețui niciodată.

Câinii miros aerul pe tot drumul către treptele de la intrare și intră în casă. Odată intrați, instructorul îi duce la etaj și încep să caute din camera copilului.

Capitolul șase

Anne se neliniștește la vederea câinilor, se smulge din îmbrățișarea mamei ei și se ridică șovăind. Îl privește în tăcere pe instructor urcând cu cei doi câini.

Îl simte pe Marco venind lângă ea.

— Au adus câini de urmă, zice ea. Slavă Domnului! Poate că acum aflăm ceva.

Simte că el vrea s-o ia de mână, dar îl respinge și pe el.

— Vreau să văd!

Detectivul Rasbach ridică o mână pentru a o opri.

— E mai bine dacă rămâneți aici și lăsați câinii să-și facă treaba, zice el blând.

— Vreți să aduc niște haine de-ale ei? întreabă Anne. Ceva ce a purtat recent, care încă nu a fost spălat? Pot să aduc ceva de la spălătorie, de jos.

— Nu sunt câini de urmă, zice Marco.

— Ce? zice Anne întorcându-se spre Marco.

— Nu sunt câini de urmă. Sunt câini care descoperă cadavre, zice Marco.

Și atunci înțelege și ea. Se întoarce iar spre detectiv, albă la față.

— Credeți că am omorât-o noi!

Răbufnirea ei uimește pe toată lumea. Toți sunt înmărmuriți de șoc. Anne o vede pe mama ei ducându-și o mână la gură. Fața tatălui ei pare să prevestească o furtună.

— Asta e ridicol! izbucnește Richard Dries, cu chipul roșu și aspru ca o cărămidă. Doar nu suspectați că fiica mea ar putea să-i facă rău propriului copil!

Detectivul nu spune nimic.

Anne se uită la tatăl ei. Mereu i-a luat apărarea, însă acum nu poate face nimic ca s-o ajute. Cineva a răpit-o pe Cora. Este prima oară în viața ei, își dă Anne seama, uitându-se la el, când își vede tatăl speriat. Se teme pentru Cora? Sau pentru ea? Oare poliția chiar crede că și-a omorât copilul? Nu îndrăznește să se uite la mama ei.

— Trebuie să vă faceți treaba și să-mi găsiți nepoata! îi zice tatăl ei detectivului, într-o încercare transparentă de a-și ascunde frica în spatele agresivității.

Multă vreme niciunul nu zice nimic. Momentul este atât de stânjenitor, încât nimeni nu știe ce-ar putea să spună. Ascultă sunetul pe care îl fac câinii cu ghearele pe podeaua din lemn masiv, când se mișcă la etaj, deasupra lor.

Rasbach spune:

— Facem tot ce ne stă în putere pentru a vă găsi nepoata.

Anne este atât de tensionată, încât abia mai rezistă. Își vrea fetița înapoi. O vrea pe Cora înapoi, teafără și nevătămată. Nu

suportă gândul că ar putea fi rănită, suferindă. Simte că e pe cale să leșine și se scufundă din nou în canapea. Mama ei își pune imediat un braț protector în jurul ei și refuză să se mai uite la detectiv.

Câinii coboară scările în fugă. Anne își ridică privirea și își întoarce capul ca să-i vadă. Instructorul scutură din cap. Câinii se mută în camera de zi, iar Anne, Marco, Richard și Alice Dries rămân absolut nemișcați, ca și cum n-ar vrea să le atragă atenția. Anne stă împietrită pe canapea cât timp cei doi câini, cu nasurile adulmecând aerul și fugind de colo-colo pe covoarele mari, investighează camera de zi. Apoi se apropie și o miros pe ea. Un polițist stă în spatele ei ca să vadă ce vor face câinii, așteptând poate să îi aresteze pe ea și pe Marco chiar atunci. Dacă încep să latre? se întreabă Anne, amețită de frică.

Toate se clatină în jurul ei. Anne știe că ea și Marco nu și-au omorât fetița, dar este neputincioasă și speriată, și câinii simt frica.

Își amintește asta acum, în timp ce se uită în ochii lor aproape umani. Câinii o adulmecă pe ea și hainele ei – le simte respirația gâfâită, caldă și puternic mirositoare, și se ferește. Încearcă să nu respire. Apoi, câinii o lasă pe ea și se duc la părinții ei, după aceea la Marco, care stă singur, în picioare, lângă șemineu. Anne se lasă din nou pe spate pe canapea, ușurată când câinii par să nu găsească nimic în camera de zi și în sufragerie și se mută în bucătărie, îi aude lovind cu ghearele gresia din bucătărie, apoi coborând în fugă treptele spre beci. Rasbach iese din cameră și îi urmează.

Familia stă în camera de zi, așteptând să se termine calvarul ăsta. Anne nu vrea să se uite la nimeni, așa că se holbează la ceasul de pe polița căminului. Cu fiecare minut care trece, se simte tot mai deznădăjduită. Își simte fetița îndepărtându-se tot mai mult de ea.

Aude ușa bucătăriei deschizându-se. Își imaginează câinii căutând în curtea din spate, în grădină, în garaj și pe alee. Ochii ei sunt fixați pe ceasul de pe poliță; vede câinii în garaj, răsturnând oalele sparte de lut și greblele ruginite. Stă încremenită, ascultând, așteptând un lătrat. Așteaptă și își face griji. Se gândește la detectorul de mișcare dezactivat.

În cele din urmă, Rasbach se întoarce.

— Câinii nu au găsit nimic, zice el. Astea sunt vești bune.

Anne simte ușurarea mamei ei, lângă ea.

— Deci acum putem să ne ocupăm serios de găsirea ei? zice Richard Dries.

Detectivul spune:

— Suntem foarte serioși în ceea ce privește găsirea ei, credeți-mă!

— Și acum, zice Marco, cu o urmă de amărăciune în glas, ce se întâmplă în continuare? Ce putem noi să facem?

Rasbach spune:

— Trebuie să vă punem multe întrebări amândurora. Este posibil să știți ceva fără să vă dați seama, ceva care va fi util.

Anne se uită neîncrezătoare la Marco. Ce pot să știe ei?

Rasbach adaugă:

— Și trebuie să vorbiți cu presa. Poate cineva a auzit ceva sau poate cineva vede ceva mâine sau poimâine și, dacă nu cunosc situația, nu vor putea să facă legătura.

— Bine, zice Anne scurt.

O să facă orice ca să-și capete copilul înapoi, chiar dacă este îngrozită de întâlnirea cu presa. Și Marco aprobă din cap, dar pare agitat. Anne se gândește în trecere că are părul ciufulit și fața umflată de plâns. Marco se întinde și o strânge de mână, tare.

— Ce ziceți de o recompensă? sugerează tatăl lui Anne. Am putea oferi o recompensă pentru informații. Dau eu banii. Dacă a văzut cineva ceva și nu vrea să spună, poate se răzgândește, dacă e vorba și despre bani.

— Mulțumim, zice Marco.

Anne doar îi întărește spusele cu o mișcare a capului. Sună telefonul lui Rasbach. Este detectivul Jennings, care a mers din ușă în ușă prin cartier.

— S-ar putea să avem un fir, zice el.

Rasbach simte o tensiune cunoscută în stomac. Sunt disperați să găsească o urmă. Pleacă grăbit din casa Conti și, peste câteva minute, ajunge la o casă de pe strada din spatele lor, de partea cealaltă a aleii.

Jennings îl așteaptă pe treptele de la intrare. Bate din nou la ușă, care e deschisă imediat de o femeie de vreo cincizeci și ceva de ani. Se vede că a fost trezită din somn. E îmbrăcată în halat și are părul prins cu agrafe. Jennings o prezintă drept Paula Dempsey.

— Eu sunt detectivul Rasbach, zice detectivul, arătându-i femeii insigna.

Aceasta îi invită în camera de zi, unde soțul ei, acum treaz de-a binelea, stă într-un fotoliu, îmbrăcat cu pantaloni de pijama și cu părul răvășit.

— Doamna Dempsey a văzut ceva ce s-ar putea dovedi important, zice Jennings.

După ce iau loc și ei, adaugă:

— Spuneți-i detectivului Rasbach ce mi-ați spus mie. Ce ați văzut.

— Da, zice ea.

Își umezește buzele.

— Eram în baie. M-am sculat să iau o aspirină, pentru că mă dureau picioarele după ce am grădinărit ieri.

Rasbach dă din cap încurajator.

— E foarte cald în noaptea asta, așa că am ținut fereastra din baie deschisă de tot, ca să mai intre aer. Fereastra dă în aleea din

spate. Casa Conti este dincolo de alee, la vreo două case mai încolo.

Rasbach înclină din cap din nou. A observat cum este plasată casa femeii față de locuința familiei Conti. Ascultă cu atenție.

— M-am uitat din întâmplare pe geam. Se vede bine aleea de la fereastră. Vedeam destul de bine, pentru că nu aprinsesem lumina în baie.

— Și ce ați văzut? întreabă Rasbach.

— O mașină. Am văzut o mașină venind pe alee.

— Unde anume era mașina? În ce direcție mergea?

— Venea pe alee spre casa mea, după casa familiei Conti. E posibil să fi venit dinspre garajul lor sau de la oricare dintre casele mai îndepărtate.

— Ce fel de mașină era? întreabă Rasbach.

— Nu știu. Nu mă pricep la mașini. Mai bine o vedea soțul meu, el ar fi fost de mai mult ajutor.

Îi aruncă o privire soțului, care ridică din umeri neputincios.

— Dar sigur că atunci nu m-am gândit că ar fi ceva în neregulă.

— Puteți să o descrieți?

— Era micuță și cred că de culoare închisă. Dar nu avea farurile aprinse – de asta am observat-o. Mi s-a părut ciudat că farurile nu erau aprinse.

— Ați văzut șoferul?

— Nu.

— V-ați dat seama dacă era cineva pe scaunul din dreapta șoferului?

— Nu cred că era cineva în dreapta șoferului, dar nu sunt sigură. Nu am văzut prea multe. Se poate să fi fost o mașină electrică sau una hibrid, pentru că era foarte silențioasă.

— Sunteți sigură?

— Nu, nu sunt sigură. Dar din alee se aud zgomotele, iar mașina asta era foarte silențioasă, dar poate că din cauză că abia înainta.

— Și la ce oră a fost asta, știți?

— M-am uitat la ceas când m-am sculat. Am un ceas deșteptător digital pe noptieră. Era douăsprezece și treizeci și cinci de minute.

— Sunteți absolut sigură de oră?

— Da, adaugă ea. Foarte sigură.

— Vă mai amintiți și alte detalii despre mașină, orice altceva? întreabă Rasbach. Era cu două uși? Sau cu patru uși?

— Îmi pare rău, zice ea. Nu-mi aduc aminte. Nu am observat. Era mică, totuși.

— Aș vrea să arunc o privire de la fereastra din baie, dacă nu vă deranjează, zice Rasbach.

— Sigur că da.

Femeia îi conduce în sus, pe scări, până la baia din spatele casei. Rasbach se uită pe fereastra deschisă. Aleea se vede bine și clar de acolo. Poate să vadă garajul familiei Conti în stânga, cu banda galbenă a poliției de jur-împrejur. Poate să distingă ușa garajului încă deschisă. Ce ghinion că femeia nu s-a uitat cu doar câteva minute mai devreme! Ar fi putut să zărească mașina cu farurile stinse ieșind din garajul celor doi Conti, dacă așa s-au întâmplat lucrurile. Dacă ar avea un martor care să confirme că o mașină a ieșit din garajul familiei Conti la ora 12: 35 a.m. ar fi perfect. Numai că mașina asta ar fi putut veni dinspre orice casă de pe alee.

Rasbach le mulțumește femeii și soțului ei, îi dă acesteia cartea lui de vizită, apoi pleacă însoțit de Jennings. Se opresc pe trotuarul din fața casei. Cerul începe să se lumineze.

— Ce părere ai despre asta? întreabă Jennings.

— Interesant, zice Rasbach. Ora. Și faptul că farurile mașinii erau stinse.

Celălalt detectiv aprobă din cap. Marco s-a dus la copil la douăsprezece și jumătate. Mașina pleca dinspre garajul familiei Conti la 12: 35 a. m, cu farurile stinse. Un posibil complice.

Părinții tocmai au devenit principalii suspecți.

— Trimite niște polițiști să discute cu toți cei care au acces la garaj pe aleea aia. Vreau să știu cine conducea o mașină pe alee la 12:35 noaptea, zice Rasbach. Și pune-i să se ducă iar pe ambele străzi și să afle în mod special dacă se mai uita cineva pe fereastră spre alee la ora aia și dacă a văzut ceva.

Jennings dă din cap.

— Am înțeles.

•

Anne îl strânge de mână pe Marco. Aproape că face un atac de panică înainte de întâlnirea cu presa. A fost nevoită să se așeze și să-și pună capul între genunchi. Este ora șapte dimineața, la doar câteva ore de la răpirea Corei. Pe stradă așteaptă vreo duzină de jurnaliști și fotografi. Anne este o persoană discretă; genul acesta de expunere mediatică i se pare îngrozitor. Niciodată nu i-a plăcut să fie în centrul atenției. Dar Anne și Marco au nevoie ca media să le arate interes. E necesar ca fotografia Corei să apară în toate ziarele, la televizor, pe internet. Nu se poate să iei un copil din casa altcuiva în miezul nopții și chestia asta să treacă neobservată. Este un cartier aglomerat. Cu siguranță cineva va avea informații pentru ei. Anne și Marco trebuie să facă asta, deși sunt conștienți că vor fi ținta unor atacuri răutăcioase din partea presei, odată ce povestea va ieși la iveală. Ei sunt părinții care și-au abandonat copilul, l-au lăsat singur acasă, abia un bebeluș. Iar acum l-a luat altcineva. Ei joacă în „filmul săptămânii”.

Au pregătit împreună o declarație, pe care au scris-o la măsuța de cafea, cu ajutorul detectivului Rasbach. Declarația nu spune nimic despre faptul că bebelușul era singur în casă în momentul

răpirii, dar Anne nu are nicio îndoială că acest lucru se va afla. Are senzația că, odată ce presa le va invada viețile, povestea aceasta nu se va mai termina. Nimic nu va mai fi personal. Ea și Marco vor deveni faimoși, iar fețele le vor apărea pe prima pagină a tabloidelor. Este speriată și rușinată.

Anne și Marco ies pe ușa din față și se opresc pe trepte. Detectivul Rasbach stă lângă Anne, iar detectivul Jennings e alături de Marco. Anne se sprijină de brațul soțului ei, de parcă altfel ar cădea. Au convenit ca Marco să citească declarația – Anne pur și simplu nu e în stare. Arată de parcă o pală mai puternică de vânt ar putea s-o dărâme. Marco privește la mulțimea de reporteri, pare să se facă mic, apoi își coboară privirea pe foaia de hârtie care îi tremură vizibil în mâini. Blitzurile aparatelor de fotografiat se declanșează în mod repetat.

Anne își ridică privirea, încremenită. Strada este plină de reporteri, dubițe, camere de luat vederi, tehnicieni, echipament și cabluri, jurnaliști care țin microfoane în fața chipurilor lor puternic machiate. A văzut astfel de lucruri la televizor, chiar s-a uitat la ele. Dar acum ea este în centrul atenției. Pare ireal, de parcă nu i s-ar întâmpla ei, ci altcuiva. Se simte ciudat, imaterială, de parcă în același timp ar fi și în fața casei, uitându-se la ei, și ar privi scena de deasupra.

Marco ridică o mână pentru a da de înțeles că vrea să vorbească. Mulțimea tace brusc.

— Aș vrea să citesc o declarație, mormăie el.

— Mai tare! strigă cineva de pe trotuar.

— O să citesc o declarație, zice Marco mai tare și mai clar.

Apoi citește, cu voce din ce în ce mai puternică.

— Azi-noapte târziu, între douăsprezece treizeci și unu treizeci, fetița noastră frumoasă, Cora, a fost luată din pătuțul ei de una sau mai multe persoane necunoscute.

Se oprește o clipă ca să se adune. Nimeni nu scoate niciun sunet.

— Are șase luni, părul blond, ochii albaștri și cântărește cam șapte kilograme. Purta un scutec de unică folosință și o salopetă simplă, roz-deschis. Din pătuț mai lipsește și o pătură albă. O iubim pe Cora mai mult decât orice. O vrem înapoi. Spunem oricui a luat-o: te rugăm, te rugăm, adu-ne-o înapoi, teafără.

Marco își ridică privirea din pagină. Acum plânge și trebuie să se oprească, să-și șteargă lacrimile ca să continue să citească. Anne suspină încet lângă el, privind spre marea de fețe.

— Nu avem nicio idee cine ar fi putut să o fure pe fetița noastră frumoasă și nevinovată. Dacă știți ceva sau dacă ați văzut ceva, vă rugăm să sunați la poliție. Oferim o recompensă substanțială pentru informații care duc la recuperarea copilului nostru. Vă mulțumim.

Marco se întoarce spre Anne și se prăbușesc unul în brațele celuilalt, în timp ce flash-urile continuă să se aprindă.

— Cât de mare e recompensa? strigă cineva.

Capitolul șapte

Nimeni nu înțelege cum de nu a văzut-o cineva până acum, dar imediat după conferința de presă din fața casei familiei Conti un polițist se apropie de detectivul Rasbach în camera de zi, ținând o salopetă roz-deschis între două degete înmănușate. Ochii fiecărei persoane din cameră – detectivul Rasbach, Marco, Anne și părinții lui Anne, Alice și Richard – se pironesc instantaneu pe articolul de îmbrăcăminte.

Rasbach începe:

— Unde ai găsit asta? întreabă el scurt.

— Oh! izbucnește Anne.

Toată lumea își întoarce privirea dinspre polițistul care ține în mână salopeta la Anne. Toată culoarea i s-a scurs de pe chip.

— Era în coșul de haine murdare, din camera copilului? întreabă Anne ridicându-se.

— Nu, zice polițistul care ține îmbrăcămintea. Era sub salteluța de pe masa de schimbat scutece. Nu am văzut-o prima dată.

Rasbach este extrem de enervat. Cum să nu o vadă?

Anne roșește, pare confuză.

— Îmi pare rău, probabil am uitat. Cora a purtat-o mai devreme aseară. Am schimbat-o după ce i-am dat ultima dată să mănânce. A vomitat pe asta. Vă arăt.

Anne se îndreaptă spre polițist și se întinde spre salopetă, dar polițistul se retrage.

— Vă rog să n-o atingeți, spune el.

Anne se întoarce spre Rasbach.

— Am schimbat-o de asta și i-am dat alta. Am crezut că am pus-o pe asta în coșul de rufe murdare de lângă măsuța de schimbat.

— Deci descrierea pe care o avem noi nu este exactă? zice Rasbach.

— Nu, recunoaște Anne, părând nelămurită.

— Și atunci ce anume purta? întreabă Rasbach.

Când Anne ezită, repetă.

— Ce anume purta?

— Nu… nu sunt sigură, zice Anne.

— Cum adică, nu sunteți sigură? insistă detectivul.

Vocea lui e ascuțită.

— Nu știu. Băusem puțin. Eram obosită. Era întuneric, îi dau să sugă pe întuneric la ultima masă, ca să nu se trezească de tot. A scuipat pe salopetă și, când i-am schimbat scutecul, am schimbat și hainele, pe întuneric. Am aruncat-o pe cea roz la rufe murdare – așa am crezut – și am luat alta din sertar. Are o mulțime. Nu știu ce culoare.

Anne se simte vinovată, dar e clar că omul ăsta nu a schimbat niciodată un scutec în toiul nopții.

— Tu știi? întreabă Rasbach, întorcându-se spre Marco.

Marco arată ca o căprioară surprinsă de farurile unei mașini. Scutură din cap.

— N-am observat că i-a schimbat hainele. N-am aprins lumina când am venit la ea.

— Poate dacă mă uit prin sertar, îmi dau seama cu care e îmbrăcată, se oferă Anne, rușinată.

— Da, duceți-vă! e de acord Rasbach. Avem nevoie de o descriere exactă.

Anne fuge la etaj și trage sertarul de la dulapul în care ține pijamalele, salopetele, tricourile și ciorăpeii copilului. Cu floricele, buline, albinuțe și iepurași.

Detectivul și soțul ei au urmat-o și acum o privesc în timp ce îngenunchează pe podea și scoate totul, suspinând. Dar nu-și aduce aminte și nici nu-și dă seama. Care lipsește? Cu ce e îmbrăcată fiica ei?

Se întoarce spre Marco.

— Poate dacă aducem hainele de jos, de la spălătorie.

Marco se răsucește și coboară, ca să-i facă pe plac. Se întoarce repede cu un coș cu haine murdare. Le răstoarnă pe jos în camera copilului. Cineva a șters voma de pe covor. Hainele murdare ale copilului sunt amestecate cu hainele lor, dar Anne ia toate hainele mici și le pune deoparte.

În cele din urmă, zice:

— E cea verde-mentă, cu iepurașul brodat în față.

— Sunteți sigură? întreabă Rasbach.

— Trebuie să fie, zice Anne nenorocită. E singura care lipsește.

•

Analiza criminalistică a casei lui Anne și Marco nu a dezvăluit prea multe în cele câteva ore de la dispariția Corei. Nu au găsit nicio dovadă că vreo persoană necunoscută ar fi fost în camera ei sau în casa familiei Conti. Nu există nicio urmă – nicio amprentă, nicio fibră – în interiorul casei care să nu poate fi explicată logic. Se pare că în casa lor nu a mai fost altcineva în afară de ei, de părinții lui Anne și de menajeră. Toți au fost nevoiți să se supună umilinței de a li se lua amprentele. Nimeni nu consideră la modul serios că menajera, o filipineză mai în vârstă, ar putea fi o răpitoare. Cu toate acestea, și ea, și familia extinsă sunt verificate amănunțit.

Totuși s-a găsit ceva în afara casei. Sunt urme de anvelope în garaj care, așa cum a dovedit investigația, nu se potrivesc cu urmele lăsate de Audi-ul familiei Conti. Rasbach încă nu le-a comunicat această informație părinților copilului dispărut. Împreună cu martora care a văzut o mașină mergând pe alee la 12:35, acesta este singurul indiciu solid din anchetă, până acum.

— Probabil au purtat mănuși, zice Marco atunci când detectivul Rasbach îi spune că nu există nicio dovadă fizică a existenței unui intrus în casă.

Dimineața e pe la jumătate. Anne și Marco par epuizați. Marco pare încă mahmur. Dar nici nu vor măcar să încerce să se odihnească. Părinții lui Anne au fost rugați să meargă în bucătărie și să bea cafea, în timp ce detectivul le mai pune câteva întrebări lui Anne și lui Marco. Trebuie să îi asigure tot timpul că face tot ce este posibil ca să le găsească fetița, că nu le irosește timpul, pur și simplu.

— Tot ce se poate, zice detectivul, de acord cu bănuiala lui Marco legată de mănuși.

Dar apoi adaugă:

— Cu toate astea, ne-am fi așteptat ca, în casă și în mod sigur afară sau în garaj, să găsim niște urme de pași care să nu se potrivească cu ale voastre.

— Numai dacă nu a ieșit pe ușa din față, zice Anne.

Își amintește ce a văzut: ușa din față era deschisă.

Acum e și mai sigură în privința asta, după ce s-a trezit complet. Este convinsă că răpitorul a scos copilul pe ușa din față, că a coborât treptele până pe trotuar și că din cauza asta poliția nu a găsit urme suspecte de pași.

— Chiar și așa, zice Rasbach, tot am găsi ceva.

Se uită fix la amândoi.

— Am discutat cu toată lumea cu care puteam să discutăm. Nimeni nu recunoaște că ar fi văzut pe cineva ieșind din casă, pe ușa din față, ducând un bebeluș în brațe.

— Asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat, zice Marco, vizibil frustrat.

— Nu ați găsit nici pe cineva care să spună că a văzut-o pe Cora scoasă prin ușa din spate, subliniază Anne cu asprime. Nu ați găsit nimic, ce dracu'!

— Am găsit slăbit becul detectorului de mișcare, le amintește detectivul Rasbach.

După o pauză, adaugă:

— Am mai găsit urme de anvelope în garaj, care nu se potrivesc cu ale mașinii voastre.

Așteaptă ca ei să asimileze informația.

— Știți dacă v-a folosit cineva garajul în ultima vreme? Lăsați pe cineva să parcheze acolo?

Marco se uită la detectiv, apoi își întoarce repede privirea.

— Nu, cel puțin eu nu știu nimic despre asta, zice el.

Anne scutură din cap.

Anne și Marco sunt vizibil stresați. Nu este surprinzător, dată fiind sugestia lui Rasbach că, în lipsa oricăror dovezi fizice că altcineva le-a scos copilul din casă, mai exact, prin curtea din spate, către garaj, înseamnă că probabil unul dintre ei este vinovat.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă întreb despre medicamentul din dulapul din baie, zice Rasbach întorcându-se spre Anne. Sertraline.

— Ce-i cu el? întreabă Anne.

— Puteți să-mi spuneți pentru ce e? întreabă Rasbach blând.

— Am o depresie ușoară, răspunde Anne defensiv. A fost prescris de medicul meu.

— Medicul de familie?

Ea ezită. Se uită la Marco, de parcă nu ar fi sigură ce să facă, însă apoi răspunde.

— De psihiatra mea, recunoaște ea.

— Înțeleg, adaugă Rasbach. Îmi puteți spune numele psihiatrei dumneavoastră?

Anne se uită din nou la Marco și spune:

— Doctor Leslie Lumsden.

— Mulțumesc, murmură Rasbach, notându-și în carnețel.

— O mulțime de mame au depresie postnatală, domnule detectiv, spune Anne defensiv. E ceva foarte obișnuit.

Rasbach dă din cap neutru.

— Iar oglinda din baie? Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat cu ea?

Anne roșește și se uită stânjenită la detectiv.

— Eu am spart-o, recunoaște ea. Când am ajuns acasă și n-am găsit-o pe Cora, am lovit oglinda cu mâna.

Ridică mâna bandajată. Mâna pe care mama ei i-o spălase, o dezinfectase și o bandajase.

— Eram supărată.

Rasbach dă din cap din nou și-și mai notează ceva.

Conform declarațiilor de mai devreme ale părinților, ultima dată când altcineva decât ei văzuse copilul în viață fusese pe la două după-amiaza în ziua răpirii, când Anne își cumpărase o cafea de la Starbucksul din colț. Anne i-a povestit lui Rasbach că fetița era trează în cărucior, zâmbea și-și sugea degetele, iar barmanița îi făcuse cu mâna.

Rasbach a fost la Starbucks mai devreme și a vorbit cu aceeași barmaniță, care, din fericire, ajunsese deja la serviciu. Și-a adus aminte de Anne și de bebelușul din cărucior. Totuși, se pare că nimeni altcineva nu mai putea confirma că fetița era în viață după ora două după-amiază, vineri, ziua în care a dispărut.

— Ce ați făcut după ce v-ați oprit la Starbucks ieri? întreabă Rasbach acum.

— Am venit acasă. Cora era agitată – de obicei e agitată după-amiaza, așa că am plimbat-o în brațe prin casă, zice Anne. Am încercat s-o culc, dar n-avea chef să doarmă. Așa că am luat-o iar în brațe și am plimbat-o prin casă și prin curte.

— Și apoi?

— Am făcut asta până când a ajuns Marco acasă.

— La ce oră a fost asta? întreabă Rasbach.

Marco spune:

— Am ajuns acasă pe la cinci. Am șters-o un pic mai devreme de la serviciu, pentru că era vineri și aveam planuri să ieșim.

— Și după aceea?

— Am luat-o pe Cora și am trimis-o pe Anne sus să tragă un pui de somn.

Marco se sprijină de spătarul canapelei și-și freacă mâinile de coapse. Apoi începe să dea dintr-un picior. Este neliniștit.

— Dumneavoastră aveți copii, domnule detectiv?

— Nu.

— Atunci nu știți cât de obositori pot să fie.

— Nu.

Se foiește în scaun. Oboseala își spune cuvântul.

— La ce oră ați plecat la petrecerea vecinilor? întreabă Rasbach.

— Pe la șapte, răspunde Marco.

— Și atunci ce ați făcut între cinci și șapte?

— De ce ne întrebați toate astea? zice Anne înțepată. Nu e o pierdere de vreme? Credeam că ne ajutați!

— Trebuie să știu tot ce s-a întâmplat. Vă rog să răspundeți cât puteți de exact, zice Rasbach calm.

Marco pune o mână pe coapsa soției, ca și cum ar vrea să o calmeze. Spune:

— M-am jucat cu Cora cât timp a dormit Anne. I-am dat să mănânce niște cereale. Anne s-a trezit pe la șase.

Anne inspiră adânc.

— Apoi ne-am certat dacă să mergem sau nu la petrecere.

Marco se încordează vizibil lângă ea.

— De ce v-ați certat? întreabă Rasbach, privind-o pe Anne în ochi.

— Bona a anunțat că nu mai poate veni, zice Anne. Dacă nu anula, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat, zice ea de parcă acum își dă seama prima dată.

Asta e ceva nou. Rasbach nu știa că trebuia să vină o bonă. De ce îi spun asta abia acum?

— De ce nu mi-ați zis asta înainte?

— N-am spus? se miră Anne.

— Cine era bona? întreabă Rasbach.

Marco spune:

— O fată, Katerina. E bona noastră obișnuită. E în clasa a douăsprezecea. Locuiește o stradă mai încolo.

— Dumneavoastră ați vorbit cu ea?

— Poftim? zice Marco.

Nu pare atent. Poate că îl ajunge și pe el oboseala, se gândește Rasbach.

— Când a anunțat că nu mai vine? întreabă Rasbach.

— A sunat pe la șase. Atunci era deja prea târziu să mai găsim altă bonă, zice Marco.

— Cine a vorbit cu ea?

Rasbach își notează ceva în carnețel.

— Eu, răspunde Marco.

— Puteam să încercăm să găsim altă bonă, zice Anne cu amărăciune.

— Atunci nu m-am gândit că e nevoie. Sigur, acum…

Marco nu-și mai termină propoziția și-și coboară privirea.

— Îmi dați adresa ei? întreabă Rasbach.

— Imediat, zice Anne și se duce în bucătărie s-o aducă.

În timp ce așteaptă, Rasbach aude voci șoptite din bucătărie; părinții lui Anne vor să știe ce se întâmplă.

— De ce anume v-ați certat? întreabă Rasbach după ce s-a întors Anne și i-a înmânat o bucată de hârtie cu numele și adresa bonei scrise în grabă pe ea.

— Eu nu voiam s-o las pe Cora singură, zice Anne fără menajamente. Am spus c-o să rămân acasă cu ea. Cynthia nu voia să ne ducem cu copilul pentru că scâncește mult. Voia o petrecere numai cu adulți, de asta am chemat bona. Dar apoi, când a zis că nu vine, Marco s-a gândit că ar fi nepoliticos să mergem cu fetița după ce am spus că n-o s-o luăm cu noi, iar eu nu voiam s-o las singură acasă, așa că ne-am certat.

Rasbach se întoarce spre Marco, care aprobă nefericit din cap.

— Marco credea că, dacă avem monitorul pornit alături și venim la ea din jumătate în jumătate de oră, totul o să fie bine. N-o să se întâmple nimic rău, așa ai zis! spune Anne, întorcându-se cu un venin brusc spre soțul ei.

— Am greșit! spune Marco, adresându-se soției lui. Îmi pare rău! E numai vina mea! De câte ori trebuie s-o mai spun?

Detectivul Rasbach privește cum fisurile din relația cuplului se adâncesc. Tensiunea pe care a simțit-o imediat după ce fiica lor a fost dată dispărută s-a transformat deja în ceva mai mult – vinovăție. Frontul comun pe care l-au afișat în primele minute și ore ale anchetei începe să se erodeze. Cum altfel? Fiica lor a dispărut. Ei sunt sub o presiune enormă. Polițiștii sunt la ei în casă. Presa bate la ușa din față. Rasbach știe că, dacă e un detaliu de găsit aici, o să-l găsească.

Capitolul opt

Detectivul Rasbach pleacă din casa soților Conti și se duce să discute cu bona acasă la aceasta, pentru a le confirma povestea. E spre prânz și, în timp ce parcurge scurta distanță pe străzile acoperite de frunze, analizează cazul în minte pe toate părțile. Nu există dovezi că în casă sau în curte ar fi fost vreun intrus. Totuși, sunt urme proaspete de anvelope pe podeaua de ciment a garajului. Îi suspectează pe părinți, dar acum a apărut și informația asta nouă despre bonă.

Când ajunge la adresa dată de Anne, ușa îi este deschisă de o femeie care pare tulburată. Se vede că a plâns, îi arată insigna.

— Înțeleg că aici locuiește Katerina Stavros.

Femeia aprobă din cap.

— E fiica dumneavoastră?

— Da, zice mama fetei, reușind să vorbească. Îmi pare rău. Nu e un moment bun, zice ea, dar știu de ce ați venit. Vă rog, intrați.

Rasbach intră în casă. Ușa dă direct în camera de zi, care pare să fie plină de femei care plâng. Trei femei de vârstă mijlocie și o adolescentă stau în jurul unei măsuțe de cafea, acoperită cu farfurii cu mâncare.

— Mama noastră a murit ieri, zice doamna Stavros. Eu și surorile mele facem pregătirile pentru înmormântare.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, zice detectivul Rasbach, dar mă tem că este important. Fiica dumneavoastră este aici?

A observat-o deja pe canapea, alături de mătușile ei – o fată durdulie de șaisprezece ani, rămasă cu mâna întinsă deasupra unei farfurii cu fursecuri odată cu intrarea detectivului în cameră.

— Katerina, pe tine te caută domnul polițist.

Katerina și toate mătușile fetei se întorc să se holbeze la detectiv. Fata începe să verse lacrimi proaspete, adevărate, și întreabă:

— E vorba despre Cora?

Rasbach dă din cap.

— Nu-mi vine să cred că a răpit-o cineva, zice fata punându-și mâinile la loc în poală și uitând de fursecuri. Mă simt așa de prost! Bunica a murit și n-am mai putut să mă duc.

Imediat, toate mătușile se adună în jurul fetei, în timp ce mama se așază pe brațul canapelei, lângă ea.

— La ce oră ai sunat la familia Conti? întreabă Rasbach blând. Îți aduci aminte?

Fata începe să plângă.

— Nu știu.

Mama ei se întoarce către detectivul Rasbach.

— Era în jur de șase. Cam atunci ne-au sunat de la spital și ne-au spus să ne ducem că era sfârșitul. I-am zis Katerinei să sune, să anunțe că nu poate să meargă și apoi să vină cu noi la spital.

Pune o mână pe umărul fiicei ei.

— Ne pare tare rău pentru Cora. Katerina ține mult la ea. Dar asta nu e vina ei.

Mama vrea ca toată lumea să înțeleagă bine acest lucru.

— Sigur că nu, subliniază Rasbach.

— Nu pot să cred că au lăsat-o singură în casă, zice femeia. Ce fel de părinți fac așa ceva?

Surorile ei clatină din cap dezaprobator.

— Sper să o găsiți, spune mama fetei, privind îngrijorată spre propria fiică, și sper că e teafără.

— Facem tot ce putem, spune Rasbach și se întoarce ca să plece. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Asta confirmă ce i-au spus soției Conti. Copilul era aproape sigur în viață la șase seara, altfel cum s-ar fi descurcat părinții cu bona? Rasbach își dă seama că, dacă părinții ar fi omorât sau ar fi ascuns copilul, asta trebuia să se întâmple după telefonul de la ora șase. Fie înainte de șapte, când s-au dus la vecini, fie cândva în timpul petrecerii. Ceea ce înseamnă că probabil nu ar fi avut când să scape de cadavru.

Poate că totuși spun adevărul, se gândește Rasbach.

•

După ce detectivul pleacă din casă, Anne simte că poate să respire puțin mai bine. Parcă i-ar urmări, parcă așteaptă ca ei să facă un pas greșit, o eroare. Dar ce greșeală ar putea să aștepte? Cora nu este la ei. Dacă ar fi găsit vreo dovadă fizică a existenței unui intrus, se gândește ea, nu s-ar mai concentra aiurea asupra lor. Dar cine a luat-o pe Cora a fost foarte atent, asta e clar.

Poate că polițiștii sunt incompetenți, se gândește Anne. Este îngrijorată că aceștia vor face o treabă de mântuială. Ancheta avansează prea încet. Cu fiecare oră care se scurge, panica ei mai crește puțin.

— Cine ar fi putut s-o ia? îi șoptește Anne lui Marco, atunci când rămân singuri.

Anne și-a trimis părinții acasă deocamdată, chiar dacă ei voiau să se instaleze în dormitorul de oaspeți de la etaj. Oricât s-ar baza pe părinții ei, mai ales în momente de stres și de necazuri, Anne constată că prezența lor acolo o neliniștește și este ea destul de neliniștită și așa. În plus, când sunt ei de față, relația ei cu Marco devine mai dificilă, și el deja e pe cale să izbucnească în orice clipă. Are părul vraiște și nu s-a bărbierit. Au stat treji toată noaptea și a trecut deja jumătate de zi. Anne este epuizată și știe că probabil arată la fel de rău ca Marco, dar nu-i pasă. Nu poate dormi.

— Trebuie să ne gândim, Marco! Cine ar lua-o?

— N-am nicio idee, zice Marco neajutorat.

Ea se ridică și începe să se plimbe de colo-colo prin camera de zi.

— Nu înțeleg de ce n-au găsit nicio dovadă că a existat un intrus. Nu are nicio logică. Pentru tine are vreo logică?

Se oprește din mers și adaugă:

— Mai puțin becul deșurubat de la detectorul de mișcare. Asta e clar o dovadă că a existat un intrus.

Marco își ridică privirea către ea.

— Ei cred că noi am slăbit becul.

Ea se holbează la el.

— E ridicol!

În vocea ei e o urmă de isterie.

— Nu noi am făcut asta. Noi știm, zice Marco furios.

Își trece cu nervozitate mâinile de-a lungul coapselor, peste blugi, un obicei căpătat recent.

— Detectivul are dreptate într-o singură privință. Chiar pare planificat. Nu-i ca și cum cineva trecea pe aici din întâmplare, a văzut ușa deschisă, a intrat și a luat-o. Dar dacă a fost răpită pentru răscumpărare, de ce răpitorul n-a lăsat niciun bilet? N-ar fi trebuit să ne contacteze până acum?

Se uită la ceas.

— E aproape trei! Au trecut deja mai mult de douăsprezece ore de când a dispărut, zice el, cu vocea gâtuită.

Și Anne se gândește la același lucru. Sigur ar fi trebuit să fie contactați până acum. Ce se întâmplă de obicei în cazurile de răpire? Când l-a întrebat pe detectivul Rasbach, acesta i-a răspuns:

— Nu există un obicei când e vorba de răpire. Fiecare caz e unic. Dacă se cere o răscumpărare, poate să dureze ore sau zile. Dar, în general, răpitorii nu vor să țină victima mai mult decât sunt nevoiți. Riscurile cresc odată cu trecerea timpului.

Polițiștii le-au montat un microfon în telefon ca să înregistreze orice posibilă conversație cu răpitorul. Însă, deocamdată, nu a sunat nimeni care să pretindă că o are pe Cora.

— Dacă e cineva care îi știe pe părinții, tăi? sugerează Marco. Poate una dintre cunoștințele lor?

— Tare ți-ar plăcea să dai vina pe ei pentru asta, nu-i așa? ripostează Anne, plimbându-se încolo și încoace în fața lui, cu brațele încrucișate.

— Stai puțin! zice Marco. Nu dau vina pe ei, dar gândește-te un pic la asta! Singurii cu adevărat bogați pe-aici sunt părinții tăi. Deci trebuie să fie cineva care îi cunoaște și știe că au bani. Noi nu avem atâția bani încât să fim vizați de un răpitor, asta e clar.

— Poate ar trebui să monitorizeze și convorbirile părinților mei, spune Anne.

Marco își ridică ochii spre ea și zice:

— Poate ar trebui să fim mai inventivi cu recompensa.

— Ce vrei să spui? Am oferit deja o recompensă. Cincizeci de mii de dolari.

— Da, dar cincizeci de mii de dolari pentru informații care să ducă la recuperarea Corei. Cu ce ne ajută asta dacă nimeni nu a văzut nimic? Dacă ar fi văzut cineva ceva, nu crezi că ar fi spus deja poliției?

Așteaptă în timp ce Anne se gândește la asta.

— Trebuie să urgentăm lucrurile, zice Marco presant. Cu cât o țin mai mult pe Cora, cu atât riscul să-i facă rău e mai mare.

— Ei cred că eu sunt vinovată, spune Anne brusc. Cred că eu am omorât-o.

Are o privire dezlănțuită în ochi.

— După cum se uită la mine detectivul ăla, îmi dau seama că deja s-a hotărât în privința mea. Probabil încearcă doar să-și dea seama cât de implicat ai fost tu!

Marco sare de pe canapea și încearcă să o îmbrățișeze.

— Șșșș, zice el. Nu crede nimeni asta.

Dar e îngrijorat că exact asta cred polițiștii. Depresia postnatală, antidepresivele, mersul la psihiatru. Nu știe ce să-i mai spună ca s-o liniștească. Simte cum devine din ce în ce mai agitată și vrea să împiedice o criză.

— Dacă se duc să vorbească cu doctorița Lumsden? spune Anne.

Bineînțeles că se vor duce să vorbească cu doctorița Lumsden, se gândește Marco. Cum a putut ea să-și închipuie măcar o clipă că nu vor discuta cu psihiatra ei?

— Probabil se vor duce, spune Marco pe un ton intenționat calm, pragmatic. Și ce dacă? Nu ai avut nicio legătură cu dispariția Corei și știm asta amândoi.

— Dar ea o să le spună diverse chestii, zice Anne, evident speriată.

— Ba nu, susține Marco. E doctoriță. Nu poate să le spună nimic din ce i-ai zis tu. E vorba despre confidențialitatea relației dintre doctor și pacient. Ei nu au cum s-o forțeze pe doctorița ta să le spună ceva din ce ați vorbit voi.

Anne începe iar să se plimbe de colo-colo prin camera de zi, frângându-și mâinile. Apoi se oprește și spune:

— Ai dreptate, da, ai dreptate.

Inspiră adânc de câteva ori. Apoi își aduce aminte:

— Lumsden e plecată. A plecat în Europa pentru câteva săptămâni.

— Așa e, spune Marco. Mi-ai zis.

Își pune mâinile pe umerii ei și apasă ferm, fixând-o cu privirea.

— Anne, nu vreau să-ți faci griji din cauza asta, spune el hotărât. N-ai niciun motiv să-ți fie frică. Nu ai nimic de ascuns. Și ce dacă află că ai avut niște probleme cu depresia, chiar dinainte de copil? Probabil jumătate din oamenii din lume sunt deprimați. Probabil și detectivul ăla e al dracului de deprimat.

O privește fix până când respirația îi revine la normal și îl aprobă din cap.

Marco își lasă brațele jos.

— Trebuie să ne gândim cum s-o aducem pe Cora înapoi.

Se prăbușește pe canapea, extenuat.

— Dar cum? zice Anne.

Iar își frânge mâinile.

Marco spune:

— Începusem să zic de recompensă. Poate că nu procedăm cum trebuie. Poate ar trebui să tratăm direct cu cine a luat-o pe Cora. Poate să-i oferim o grămadă de bani pentru ea și să vedem dacă ne sună.

Anne se gândește un moment.

— Dar dacă a răpit-o cineva, de ce nu a cerut răscumpărare?

— Nu știu! Poate s-a panicat. Ceea ce mă bagă pe mine în toți sperieții, pentru că în cazul ăsta poate s-o omoare pe Cora și s-o arunce undeva!

Anne întreabă:

— Cum începem să negociem cu răpitorul dacă nici măcar nu a luat legătura cu noi?

Marco își ridică privirea.

— Cu ajutorul presei.

Anne încuviințează, gândindu-se.

— De ce sumă crezi că ar fi nevoie ca s-o recăpătăm?

Marco își clatină capul disperat.

— Habar n-am. Dar nu avem decât o șansă, așa că trebuie să încercăm. Poate două sau trei milioane?

Anne nici măcar nu tresare.

— Părinții mei o adoră pe Cora. Sunt sigură că vor plăti. Să-i chemăm înapoi, și pe ei, și pe detectivul Rasbach!

•

Rasbach se grăbește să se întoarcă la casa familiei Conti, chemat prin telefon de Marco.

Anne și Marco stau în picioare în camera de zi. Fețele le sunt pătate de lacrimi proaspete, dar par hotărâți. Preț de o secundă, Rasbach crede că vor face o mărturisire.

Anne privește spre fereastra dinspre stradă, în așteptarea părinților ei. În momentul acela, sosesc Richard și Alice, care urcă repede treptele pe lângă reporteri, păstrându-și cumva demnitatea, în ciuda blițurilor aparatelor de fotografiat din jurul lor. Anne le deschide ușa, atentă să rămână ascunsă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Richard alarmat, uitându-se la fiica lui și la detectiv. Ați găsit-o?

Ochii ageri ai lui Alice încearcă să cuprindă totul deodată. Pare și plină de speranță, și speriată în același timp.

— Nu, spune Anne, dar avem nevoie de ajutorul vostru.

Rasbach îi privește atent pe toți. Marco nu spune nimic.

Anne e cea care vorbește.

— Eu și Marco credem că ar trebui să oferim bani direct răpitorului. O sumă mare. Poate că, dacă oferim destui bani și promitem să nu-l trimitem în judecată, cine a luat-o o să ne-o dea înapoi.

Se întoarce spre părinții ei. Marco stă lângă ea.

— Trebuie să facem ceva! spune ea îndurerată. Nu putem să stăm pur și simplu și să așteptăm s-o omoare!

Ochii ei cercetează cu disperare chipurile părinților.

— Avem nevoie de ajutorul vostru.

Alice și Richard se privesc foarte scurt. Apoi, Alice spune:

— Sigur că da, Anne. Facem orice ca s-o recuperăm pe Cora.

— Bineînțeles, este de acord și Richard, subliniindu-și acordul cu o mișcare a capului.

— De cât aveți nevoie? întreabă Alice.

— Dumneavoastră ce credeți? spune Anne întorcându-se spre detectivul Rasbach. Cât ar fi suficient să-l convingem să ne-o dea înapoi?

Rasbach se gândește bine înainte să răspundă. Dacă ești nevinovat, ar fi normal să vrei să dai bani, oricâți bani, persoanei care ți-a luat copilul. Iar familia asta pare să aibă fonduri aproape nelimitate. Cu siguranță merită să încerce. Poate că părinții nu sunt deloc implicați. Și timpul se scurge.

— La ce sumă v-ați gândit? întreabă Rasbach.

Anne pare jenată, de parcă îi e rușine să pună un preț pe copilul ei. N-are nicio idee, serios. Cât înseamnă prea mult? Cât înseamnă prea puțin?

— Eu și Marco ne gândeam poate la două milioane, poate la mai mult?

Nesiguranța ei e evidentă. Se uită stânjenită la mama și tatăl ei. Le cere oare prea mult?

— Sigur, Anne, spune Alice. Oricât ai nevoie.

— O să dureze un pic până facem rost de ei, zice Richard, dar pentru Cora facem orice. Și pentru tine, Anne. Știi asta.

Anne dă din cap cu lacrimi în ochi. Mai întâi o îmbrățișează pe mama ei, apoi se duce și-l ia în brațe pe tatăl ei, care îi răspunde la fel. O ține în brațe cât timp umerii i se zguduie de hohote.

O fracțiune de secundă, Rasbach se gândește că viața e mult mai ușoară pentru cei bogați.

Se uită la Richard, care privește peste capul fiicei lui, spre ginere, care nu spune nimic.

Capitolul nouă

Cad de acord asupra sumei de trei milioane de dolari. Sunt o grămadă de bani, dar asta nu-i va ruina pe Richard și Alice Dries. Cuplul mai are câteva milioane bunicele, își permit.

La mai puțin de douăzeci și patru de ore de când au anunțat dispariția copilului lor, la începutul serii de sâmbătă, Anne și Marco sunt din nou față în față cu presa. Nu au mai vorbit cu ziariștii de la ora șapte dimineața. Și de data aceasta au pregătit cu atenție un mesaj la măsuța lor de cafea, cu ajutorul detectivului Rasbach, după care au ieșit pe treptele de la intrare ca să dea o declarație.

De data aceasta, Anne s-a schimbat într-o rochie neagră simplă, dar șic. Fără alte bijuterii în afară de cerceii cu perle. A făcut duș, s-a spălat pe cap, chiar s-a machiat puțin, încercând să pară curajoasă. Și Marco a făcut duș și s-a bărbierit, și s-a schimbat într-o cămașă albă și blugi curați. Arată ca un cuplu atrăgător de oameni cu meserii bune, în vârstă de treizeci și ceva de ani, loviți de o tragedie.

Când ies pe veranda mică, chiar înainte de buletinul de știri de la ora șase, aparatele de fotografiat se declanșează din toate părțile, ca mai devreme. Pe tot parcursul zilei, interesul față de acest caz a crescut. Marco așteaptă să se potolească zarva, apoi se adresează reporterilor:

— Am vrea să mai facem o declarație, anunță el tare, dar este întrerupt înainte măcar să poată începe.

— Cum explicați încurcătura legată de hainele bebelușului? întreabă cineva de pe trotuar, mai jos de ei.

— Cum ați putut să faceți o asemenea greșeală? cere să afle o altă voce.

Marco îi aruncă o privire rapidă lui Rasbach și apoi răspunde, fără să-și ascundă enervarea:

— Cred că poliția a dat deja o declarație despre acest subiect mai devreme, dar vă spun din nou.

Inspiră adânc.

— Am culcat-o pe Cora aseară devreme cu salopeta roz. Când soția mea a hrănit-o la ora unsprezece, copilul a vomitat pe haine. Soția mea a schimbat-o cu altceva, o salopetă verde, pe întuneric, dar cu supărarea de după răpirea ei, pur și simplu am uitat asta.

Tonul lui Marco este rece.

Mulțimea de reporteri tace și digeră informația. Suspicioasă.

Marco profită de tăcere și citește textul pregătit.

— Eu și Anne o iubim pe Cora. Vom face orice ca s-o aducem înapoi. Implorăm persoana care a luat-o să ne-o înapoieze. Putem să oferim suma de trei milioane de dolari.

Mulțimea tresare surprinsă, iar Marco așteaptă.

— Putem să oferim trei milioane de dolari persoanei care ne-a luat copilul. Vorbesc direct cu tine, cel care o ai pe Cora: sună-ne și vom sta de vorbă. Probabil te uiți la televizor acum. Te rugăm să ne contactezi și vom găsi o modalitate să-ți dăm banii în schimbul fiicei noastre tefere.

Apoi, Marco își ridică privirea și rostește uitându-se direct spre camerele de luat vederi:

— Persoanei care o are îi spun: promitem că nu vom depune acuzații. Noi doar o vrem înapoi.

Ultima parte nu era în textul pregătit, iar detectivul Rasbach ridică ușor din sprânceana dreaptă.

— Asta e tot.

Blițurile se aprind furioase în timp ce Marco își coboară mâna cu bucata de hârtie în ea. Reporterii îl bombardează cu întrebări, dar el le întoarce spatele și o ajută pe Anne să intre la loc în casă. Detectivii Rasbach și Jennings îi urmează.

Rasbach știe că, indiferent de mesajul lui Marco, răpitorul, oricare ar fi el sau ea, nu va rămâne insensibil la punerea sub acuzare. Nu părinții hotărăsc asta. Cu siguranță, și răpitorul știe asta. Dacă chiar este vorba despre o răpire pentru răscumpărare, șmecheria este ca banii să ajungă la persoana care are copilul, iar copilul să fie înapoiat teafăr, fără ca să se panicheze cineva și să facă vreo prostie. Dar răpirea este o infracțiune gravă, așa că, pentru răpitor, dacă lucrurile nu merg bine, tentația să omoare victima și să-i arunce cadavrul pentru a evita să fie prins este puternică.

Înapoi în casă, Rasbach spune:

— Acum așteptăm.

•

În cele din urmă, Marco o convinge pe Anne să urce la etaj și să încerce să se odihnească. A mâncat niște supă și biscuiți; doar atât a mâncat toată ziua. A fost nevoită să se și mulgă periodic, așa că s-a retras în camera copilului, pentru a avea intimitate. Dar mulsul nu este la fel cu hrănitul unui sugar, așa că acum are sânii umflați, fierbinți la atingere și dureroși.

Înainte să încerce să adoarmă, trebuie să se mulgă din nou. Stă în scaunul în care alăptează, copleșită de lacrimi. Cum poate să stea în scaunul ăsta și, în loc să-și privească fetița sugând la pieptul ei, deschizând și închizându-și pumnișorii și fixându-și mama cu ochii rotunzi și albaștri, cu gene lungi, ea să-și mulgă laptele manual într-un recipient de plastic, doar ca să-l arunce în scurgerea din baie? Durează o grămadă. Mai întâi un sân, apoi celălalt.

Cum de nu-și aduce aminte că a schimbat copilul de salopeta roz? Ce altceva nu-și mai aduce aminte despre noaptea trecută? E din cauza șocului, e sigură. Atât, nimic altceva.

În sfârșit, a terminat. Își aranjează hainele, se ridică din scaunul pentru alăptat și se îndreaptă spre baia din capul scărilor.

În timp ce aruncă laptele matern în chiuvetă, se holbează la imaginea ei din oglinda spartă.

•

Rasbach merge pe jos distanța de câteva străzi de la casa familiei Conti până la o stradă cu magazine la modă, galerii și restaurante. Este o altă seară fierbinte și umedă de vară. Se oprește să mănânce repede ceva și recapitulează ce știe până acum. Bona a anunțat pe neașteptate că nu mai vine, pe la șase seara. Trebuie să presupună că fetița era încă în viață la ora aceea. Soții Conti s-au dus la vecini înainte de șapte seara, ceea ce înseamnă că nu aveau suficient timp să omoare copilul și să scape de cadavru între apelul bonei și plecarea lor de-acasă. De asemenea, nimeni nu pare să fi văzut pe vreunul dintre ei ieșind din casă între șase și șapte seara, cu sau fără copil.

Amândoi spun că Marco s-a dus să vadă ce face copilul, folosind ușa din spate, la douăsprezece și jumătate. Marco pretinde că detectorul de mișcare funcționa atunci. Criminaliștii au găsit urme proaspete de anvelope în garaj, care nu se potrivesc cu mașina soților Conti. Paula Dempsey a văzut o mașină cu farurile stinse mergând silențios pe alee, dinspre casa familiei Conti, la 12:35 a.m. Becul detectorului de mișcare fusese deșurubat în mod evident.

Toate astea înseamnă fie că răpitorul a dat lovitura după douăsprezece și treizeci, cândva între momentul în care Marco s-a dus la copil și cel în care cuplul s-a întors acasă, iar mașina pe care a văzut-o Paula Dempsey este irelevantă, fie că Marco a mințit și el a fost cel care a dezactivat detectorul și a dus copilul la mașina care aștepta. Copilul nu a zburat până la garaj. Cineva l-a dus acolo și singurele amprente din curte le aparțin lui Marco și lui Anne. Șoferul, sau complicele, dacă a existat unul, probabil nici n-a ieșit din mașină. Apoi Marco s-a întors la petrecere și s-a dus nonșalant să fumeze în curtea din spate a vecinului și să flirteze cu soția acestuia.

Există o singură problemă: bona. Marco n-avea de unde să știe că bona nu mai putea să vină. Faptul că trebuia să fie o bonă în casă contrazice ideea că totul a fost o răpire bine planificată pentru răscumpărare.

Totuși, ar putea fi ceva spontan.

Oare soțul sau soția a omorât copilul accidental, într-o criză de furie, să zicem, fie între șase și șapte – poate copilul a fost rănit în timpul certei lor –, fie la un moment dat în timpul serii, când s-au dus să-l vadă? Dacă așa au stat lucrurile, au aranjat în grabă să-i ajute cineva să scape de copil în creierii nopții?

Salopeta roz îl deranjează. Mama spune că a aruncat-o în coșul de rufe de lângă masa de schimbat, în realitate, a fost găsită ascunsă sub salteluța de pe masa respectivă. De ce? Poate mama era suficient de beată încât să nu înghesuie salopeta murdară în coșul de rufe, ci să o îndese sub salteaua de schimbat. Dacă era

destul de beată încât să creadă că pusese salopeta în coș, deși nu era așa, era și destul de beată încât să scape copilul din brațe? Poate l-a scăpat, copilul s-a lovit la cap și a murit. Poate mama l-a sufocat. Dacă așa s-a întâmplat, cum au aranjat părinții atât de repede să ia altcineva copilul de acolo? Pe cine ar fi putut suna?

Trebuie să găsească posibilul complice. Va face rost de desfășurătoarele telefonului fix și ale celularelor soților Conti și va afla dacă vreunul dintre ei a sunat pe cineva între șase și douăsprezece și jumătate în noaptea aceea.

Dacă niciunul dintre părinți nu și-a omorât fetița accidental sau intenționat, ar fi fost oare capabili să înscenеze o răpire?

Rasbach bănuiește de ce ar face asta. Sunt trei milioane de dolari la mijloc. Poate chiar mai mult. Asta ar fi o motivație suficientă pentru oricine. Ușurința cu care bunicii copilului au oferit banii părinților nefericiți era elocventă.

În curând, Rasbach va afla tot ce se poate ști despre Anne și Marco Conti.

Acum a venit momentul să stea de vorbă cu vecinii.

Capitolul zece

Rasbach se oprește pe la casa familiei Conti și îl ia pe Jennings. Când detectivii ajung la locuința vecinilor, sub privirile curioase ale reporterilor, constată că soțul, Graham Stillwell, este plecat.

Rasbach s-a mai întâlnit deja scurt cu cei doi noaptea trecută, când a fost dat dispărut copilul. Cynthia și Graham Stillwell au rămas muți din cauza șocului la auzul veștii despre răpirea bebelușului de alături. Atunci, Rasbach era concentrat pe curtea din spate, pe gard și pe calea de acces dintre cele două case. Dar acum vrea să stea de vorbă cu Cynthia, gazda petrecerii, ca să vadă dacă îl poate lămuri în privința cuplului vecin.

E o femeie frumoasă. Treizeci și ceva de ani, păr lung, negru, ochi mari, albaștri. Are genul de siluetă care face mașinile să se oprească în trafic. În plus, știe foarte bine că este atrăgătoare și se asigură că și ceilalți sunt conștienți de asta. Este îmbrăcată cu o bluză încheiată sumar la nasturi, pantaloni de in care o avantajează și sandale cu toc înalt. Are un machiaj perfect, chiar dacă cineva a furat bebelușul vecinilor ei în timp ce aceștia erau în casa ei, cu o seară înainte. Însă dincolo de machiajul perfect, clar este obosită, de parcă a dormit prost sau n-a dormit deloc.

— Ați aflat ceva? întreabă Cynthia Stillwell după ce îi invită înăuntru.

Rasbach este uimit de asemănarea cu casa de alături. Aceeași dispunere a camerelor, iar scara încrustată din lemn, care se unduiește până la etaj, șemineul din marmură și fereastra care dă spre stradă sunt identice. Totuși, fiecare casă poartă amprenta inimitabilă a propriilor ocupanți. Casa familiei Conti este văruită în culori șterse și umplută cu antichități și obiecte de artă; cea a familiei Stillwell are mai multă mobilă modernă, din piele albă, mese din sticlă și crom, precum și pete aprinse de culoare.

Cynthia se așază pe scaunul din fața șemineului, își încrucișează elegant picioarele și începe să-l legene pe cel de deasupra, în timp ce sandalele dau la iveală unghii făcute impecabil cu ojă de un roșu-aprins.

Așezându-se alături de Jennings pe canapeaua modernă din piele, Rasbach zâmbește ca pentru a se scuza și spune:

— Mă tem că nu putem să discutăm detaliile cazului.

Femeia din fața lui pare agitată. Vrea să o liniștească.

— Cu ce vă ocupați, doamnă Stillwell? întreabă el.

— Sunt fotograf profesionist. Independent, în cea mai mare parte.

— Înțeleg, zice el aruncându-și privirea pe pereți, unde sunt afișate fotografii frumoase alb-negru. Sunt ale dumneavoastră?

— Da, chiar sunt.

Zâmbește reținut.

— E îngrozitoare povestea asta cu răpirea copilului, spune Rasbach. Probabil v-a tulburat.

— Numai la asta mă gândesc, zice ea evident afectată.

Se încruntă.

— Adică, ei erau aici când s-a întâmplat. Stăteam toți aici, ne simțeam bine, nu ne păsa de altceva. Mă simt îngrozitor.

Își umezește buzele.

— Puteți să-mi povestiți cum s-a desfășurat seara? întreabă Rasbach. Povestiți-mi cu propriile cuvinte.

— Bine.

Inspiră adânc.

— Plănuisem o petrecere pentru ziua lui Graham – împlinea patruzeci de ani. Voia ceva restrâns. Așa că i-am invitat pe Marco și pe Anne la cină, pentru că uneori luăm toți cina împreună și suntem prieteni buni. Înainte să apară copilul, ne vedeam mult mai des, pe urmă, nu prea. Nu i-am mai văzut de ceva vreme până aseară.

— Dumneavoastră ați sugerat să lase copilul acasă? întreabă Rasbach.

Femeia roșește.

— N-am știut că nu au găsit bonă.

— Eu am înțeles că au avut o bonă, dar a anunțat în ultimul moment că nu mai poate să vină.

Ea dă din cap.

— Așa e. Dar n-aș fi spus niciodată că nu pot să vină cu copilul, dacă n-ar fi avut o bonă. Au apărut la ușă cu monitorul pentru copil și au spus că bona nu mai venea, dar că vor băga monitorul în priză și se vor duce des s-o vadă pe fetiță.

— Și cum vi s-a părut asta?

— Cum mi s-a părut? întreabă ea ridicând din sprâncene surprinsă.

Rasbach aprobă și așteaptă.

— Nu mi s-a părut în niciun fel. Eu nu sunt mamă. Am presupus că știu ei ce fac. Părea să nu-i deranjeze. Eu eram prea ocupată să pregătesc cina ca să mă gândesc prea mult la asta.

Adaugă:

— Ca să fiu sinceră, decât să plece câte unul din ei la fiecare jumătate de oră, ca să se ducă la copil, mai bine îl aduceau aici, ar fi fost mai mic deranjul.

Cynthia face o pauză.

— Pe de altă parte, e un copil tare scâncit.

— Și Anne, și Marco, spuneți că s-au dus acasă, la copil, din jumătate în jumătate de oră?

— A, da. Erau foarte stricți în privința asta. Părinții perfecți.

— Cât timp lipseau, când se duceau la fetiță? întreabă Rasbach.

— Varia.

— Cum adică?

Își aruncă părul negru peste umăr și își îndreaptă spatele.

— Păi, când se ducea Marco, era destul de rapid. Vreo cinci minute sau mai puțin. Dar Anne stătea mai mult. Mi-aduc aminte că la un moment dat am glumit cu Marco, zicând că poate nici nu se mai întoarce.

— Când a fost asta?

Rasbach se apleacă ușor înainte, privind-o fix în ochi.

— Cred că în jur de unsprezece. A lipsit mult timp. Când s-a întors, am întrebat-o dacă era totul în regulă. A zis că era bine, doar că trebuise să alăpteze copilul.

Cynthia a încuviințat cu hotărâre.

— Da, era unsprezece, pentru că a zis că mereu îi dă să mănânce la unsprezece și apoi fetița doarme până pe la cinci.

Brusc, Cynthia pare nesigură și adaugă:

— Când s-a întors, după ce a alăptat-o la unsprezece, arăta de parcă plânsese.

— De parcă plânsese? Sunteți sigură?

— Mie așa mi s-a părut. Cred că se spălase pe față pe urmă. Marco s-a uitat la ea îngrijorat. Mi-aduc aminte că m-am gândit atunci ce plictisitor trebuie să fie să-ți faci mereu griji pentru Anne.

— De ce credeți că Marco era îngrijorat?

Cynthia ridică din umeri.

— Anne are uneori toane. Cred că maternitatea i se pare mai grea decât se aștepta.

Roșește, dându-și seama ce ciudat sună ce tocmai a spus, având în vedere circumstanțele.

— Adică, de când e mamă, s-a schimbat.

— În ce fel?

Cynthia inspiră adânc și se lasă cu totul în scaun.

— Eu și Anne eram prietene mai bune înainte. Obișnuiam să ne bem cafeaua împreună, să mergem la cumpărături, să stăm de vorbă. Chiar aveam multe în comun. Eu sunt fotografă, iar ea lucra la o galerie de artă din centru. E înnebunită după arta abstractă, sau așa era. Era a naibii de bună la galeria aia, curatoare bună, pricepută la vânzări. Recunoaște imediat operele de calitate și știe cu cât or să se vândă.

Face o pauză, își amintește.

— Da, o încurajează Rasbach.

Cynthia continuă.

— Apoi a rămas însărcinată și parcă nu mai putea să se gândească la nimic altceva în afară de copii. Voia să cumpere numai lucruri pentru copii.

Râde ușor.

— Îmi pare rău, dar după o vreme mi s-a părut cam obositor. Cred că s-a simțit jignită că nu prea mă interesa sarcina ei. Aveam mai puține în comun. Apoi aceea, s-a născut copilul și

asta i-a ocupat tot timpul. Înțeleg, era epuizată, dar a devenit mai puțin interesantă, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Cynthia face o pauză și își încrucișează iar picioarele lungi.

— Cred c-ar fi trebuit să se întoarcă la serviciu când bebelușul avea câteva luni, dar ea nu voia. Cred că i se părea că trebuie să fie mama perfectă.

— Marco s-a schimbat mult după nașterea copilului? întreabă Rasbach.

Ea își înclină capul și se gândește.

— Nu prea, nu, dar nici nu ne-am văzut prea des. Mie mi se pare la fel, dar cred că Anne l-a afectat și pe el un pic. Încă îi place să se distreze.

Rasbach întreabă:

— Anne și Marco au vorbit în particular după ce s-a întors ea de la copil?

— Cum adică?

— Ați plecat cu soțul dumneavoastră în bucătărie să faceți curat sau ceva de genul ăsta și i-ați lăsat singuri vreo clipă pe parcursul serii? Ori s-au retras amândoi în vreun colț?

— Nu știu. Nu cred. Marco a stat mai mult cu mine, pentru că se vedea că Anne nu era într-o dispoziție prea veselă.

— Deci nu vă amintiți ca ei doi să fi discutat singuri pe durata serii?

Ea clatină din cap.

— Nu, de ce?

Rasbach ignoră întrebarea ei.

— Descrieți cum s-a desfășurat restul serii, dacă nu vă deranjează.

— Am stat mai mult în sufragerie, pentru că acolo e aer condiționat și a fost atât de cald azi-noapte! Eu și Marco am vorbit cel mai mult. Soțul meu e destul de tăcut, de obicei, genul de intelectual. El și Anne seamănă în privința asta. Se înțeleg bine.

— Și dumneavoastră vă înțelegeți bine cu Marco?

— Eu și Marco suntem mai extrovertiți, asta e sigur. Eu îl înveselesc pe soțul meu, iar el pe Anne. Contrariile se atrag, bănuiesc.

Rasbach așteaptă, lasă liniștea să umple camera, apoi întreabă:

— Când Anne s-a întors după ce a alăptat copilul, la ora unsprezece, în afară de faptul că arăta ca și cum ar fi plâns, a părut diferită și din alt punct de vedere?

— Eu n-am observat. Părea doar obosită, dar așa e ea mereu în ultima vreme.

— Cine s-a dus apoi la copil?

Cynthia se gândește.

— Păi, Anne s-a întors pe la unsprezece și jumătate, cred, așa că Marco nu s-a mai dus. El mergea la și jumătate, iar ea la fix,

așa s-au înțeles. Așa că Anne s-a dus din nou la miezul nopții, apoi Marco la douăsprezece și jumătate.

— Cât timp a lipsit Anne când s-a dus la miezul nopții? întreabă Rasbach.

— Ei, nu mult, câteva minute.

— Și apoi s-a dus Marco, la douăsprezece și jumătate?

— Da, eu eram în bucătărie, făceam un pic de ordine. El a ieșit pe ușa din spate și a zis că se duce să verifice rapid copilul și se întoarce imediat. Mi-a făcut cu ochiul.

— V-a făcut cu ochiul?

— Da. Băuse destul de mult. Toți băuserăm.

— Și cât a lipsit? întreabă Rasbach.

— Nu mult, două sau trei minute. Poate cinci.

Cynthia se foiește în scaun, își schimbă poziția picioarelor.

— Când s-a întors, am ieșit în curte la o țigară.

— Numai voi doi?

— Da.

— Despre ce ați vorbit? întreabă Rasbach.

Își amintește cum a roșit Marco atunci când a menționat că ieșise la țigară cu Cynthia și cât de furioasă a fost Anne că soțul ei flirtase cu femeia din fața lui.

Cynthia spune:

— Nu prea multe. Mi-a aprins o țigară.

Rasbach așteaptă, nu spune nimic.

— A început să mă mângâie pe picioare. Purtam o rochie cu despicătură într-o parte.

Pare jenată.

— Nu cred că e relevant, nu? Ce legătură are asta cu răpirea copilului?

— Doar spuneți-ne ce s-a întâmplat, dacă nu vă deranjează.

— Mă mângâia pe picioare. Apoi s-a înfierbântat tot și m-a tras în poala lui. M-a sărutat.

— Continuați, zice Rasbach.

— Ei, era destul de excitat. Amândoi ne-am lăsat duși de val. Era întuneric, eram beți.

— Cât timp a durat asta? întreabă Rasbach.

— Nu știu, câteva minute.

— Nu v-ați făcut griji că soțul dumneavoastră sau Anne ar putea să vină și să vă găsească… îmbrățișați?

— Sincer vorbind, nu cred că gândeam prea clar. V-am spus deja, băuserăm mult.

— Deci nu a venit nimeni să vă găsească așa?

— Nu, până la urmă, l-am împins de pe mine, dar am fost drăguță. Nu mi-a fost ușor, pentru că era tot călare pe mine. Insistent.

— Aveți o aventură cu Marco? întreabă Rasbach fără menajamente.

— Ce? Nu! Nu avem o aventură. Am crezut că a fost doar un flirt nevinovat. Nu m-a mai atins înainte. Băuserăm prea mult.

— După ce l-ați respins, ce s-a întâmplat?

— Ne-am aranjat ținuta și ne-am întors în casă.

— Ce oră era?

— Aproape unu, cred. Anne voia să plece. Nu i-a plăcut că Marco ieșise cu mine în curtea din spate.

Cred și eu, se gândește Rasbach.

— Ați fost în curtea din spate și mai devreme aseară?

Ea clatină din cap.

— Nu. De ce?

— Mă întrebam dacă ați observat cumva dacă detectorul de mișcare s-a aprins când a intrat Marco în casă, mai devreme.

— A, nu știu. Nu l-am văzut intrând.

— În afară de dumneavoastră și soțul dumneavoastră și, bineînțeles, de Marco și Anne, știți dacă mai era cineva la curent că fetița era singură alături?

— Din câte știu eu, nu.

Ridică din umerii eleganți.

— Adică, cine să mai știe?

— Mai aveți ceva de adăugat, doamnă Stillwell?

Clatină din cap.

— Îmi pare rău, mă tem că nu. Mie mi s-a părut o seară normală. Cum și-ar fi putut imagina cineva că se va întâmpla așa ceva? Mai bine aduceau copilul cu ei.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat, zice Rasbach și se ridică să plece.

Se ridică și Jennings. Rasbach îi întinde Cynthiei cartea lui de vizită.

— Dacă vă amintiți ceva, orice, vă rog să mă sunați.

— Sigur că da, spune ea.

Rasbach se uită pe fereastra care dă spre stradă. Reporterii se fâțâie de colo-colo, în așteptarea lor.

— Vă deranjează dacă ieșim prin spate? întreabă el.

— Deloc, spune Cynthia. Garajul este deschis. Detectivii se strecoară prin ușile glisante de sticlă din bucătărie și traversează curtea din spate, apoi garajul familiei Stillwell. Ajung în alee, nevăzuți din stradă.

Jennings se uită pieziș la Rasbach și ridică din sprâncene.

— Tu o crezi? îl întreabă Rasbach.

— În legătură cu ce exact? întreabă celălalt bărbat.

Cei doi detectivi vorbesc încet.

— Cu zbânțuiala din curte.

— Nu știu. De ce ar minți? Chiar arată bine.

— Din experiența mea, oamenii mint tot timpul, spune Rasbach.

— Tu crezi că ne-a mințit?

— Nu. Dar are ceva care mă deranjează și nu știu ce. Părea agitată, de parcă nu spunea ceva sau ascundea ceva, zice Rasbach. Presupunând că a spus adevărul, întrebarea e: de ce s-a dat Marco la ea la scurt timp după douăsprezece treizeci? A făcut asta pentru că habar nu avea că îi era răpit copilul chiar atunci sau pentru că tocmai îi predase copilul unui complice și trebuia să pară că nu avea nicio grijă?

— Sau poate e sociopat, sugerează Jennings. Poate că a dat copilul unui complice și nici nu i-a păsat.

Rasbach clatină din cap.

— Nu cred.

Cam toți sociopații pe care i-a întâlnit Rasbach – și după zeci de ani petrecuți în poliție, a văzut destui – aveau o atitudine încrezătoare, chiar pompoasă.

Marco arată de parcă ar fi pe cale să cedeze sub povara presiunii.

Capitolul unsprezece

Anne și Marco așteaptă în camera de zi, lipiți de telefon. Dacă sună răpitorul, Rasbach sau, în lipsa lui, altcineva de la poliție, va fi acolo ca să-l îndrume pe Marco pe parcursul apelului. Dar răpitorul nu sună. Au sunat rude și prieteni, reporteri, nebuni, dar nimeni care să pretindă că e răpitorul.

Marco este cel care răspunde la telefon. Dacă răpitorul chiar sună, Marco va vorbi. Anne nu crede că ar fi în stare să se controleze. Nimeni n-o crede capabilă să se controleze. Polițiștii nu au încredere că Anne poate să-și păstreze calmul și să urmeze instrucțiunile. E prea emotivă, are momente în care devine aproape isterică. Marco este mai rațional, dar evident irascibil.

Telefonul sună pe la zece seara. Marco se întinde să răspundă. Toată lumea vede că îi tremură mâna.

— Alo? zice el.

De la capătul celălalt nu se aude decât respirația cuiva.

— Alo! zice Marco mai tare, aruncându-i o privire rapidă lui Rasbach. Cine e?

Persoana care a sunat închide.

— Cu ce am greșit? spune Marco, panicat.

Rasbach vine imediat lângă el.

— Nu ai greșit cu nimic.

Marco se ridică și începe să se plimbe încoace și încolo prin cameră.

— Dacă era răpitorul, o să sune din nou, spune Rasbach neutru.

Și el are emoții.

Detectivul Rasbach îl privește pe Marco cu atenție. Marco este vizibil agitat, ceea ce este de înțeles. Presiunea e mare. Dacă se preface, se gândește Rasbach, e un actor foarte bun. Anne plânge încet pe canapea, ștergându-și din când în când ochii cu un șervețel.

Ancheta minuțioasă a poliției a stabilit că nicio persoană care are garaj cu ieșire în alee nu a condus pe aleea respectivă la 12:35 noaptea trecută. Sigur, aleea este folosită și de alte persoane, nu numai de cele care au garaje acolo – dă în străzi laterale, în ambele capete, iar șoferii o folosesc pentru a evita drumurile cu sens unic. Polițiștii se străduie din greu să-l găsească pe șoferul mașinii respective. În afară de Paula Dempsey, nu au mai găsit pe nimeni care să fi văzut mașina la ora aceea.

Dacă exista un răpitor, se gândește Rasbach, probabil i-ar fi contactat până acum. Poate nu vor primi niciodată telefon de la răpitor. Poate părinții au omorât copilul și au fost ajutați să scape de cadavru, iar toate astea nu sunt decât o șaradă elaborată ca să nu fie suspectați de crimă. Problema este că Rasbach a obținut lista apelurilor pentru telefoanele lor mobile și de acasă și

niciunul dintre ei nu a dat telefoane după ora șase seara trecută, cu excepția apelului la numărul de urgență.

Asta înseamnă că, dacă ei sunt vinovații, poate nu a fost ceva spontan. Poate că au planificat totul de la început și au aranjat dinainte să-i aștepte cineva în garaj. Sau unul din ei are un telefon mobil cu cartelă, nedetectabil, și de acolo a sunat. Polițiștii n-au găsit așa ceva, dar asta nu înseamnă că nu există. Dacă au fost ajutați să scape de cadavru, trebuie să fi sunat pe cineva.

Telefonul mai sună de câteva ori. Li se spune că sunt niște criminali și să nu-și mai bată joc de polițiști. Li se spune să se roage. Un mediu își oferă serviciile – contra unui comision. Dar nu sună nimeni care să spună că e răpitorul. În cele din urmă, Anne și Marco urcă în dormitor. Niciunul nu a dormit în ultimele douăzeci și patru de ore și nici în ziua de dinainte. Anne a încercat să se întindă, dar nu a putut să doarmă. O vede mereu pe Cora în minte și nu-i vine să creadă că nu poate să o atingă, că nu știe unde e fetița ei și dacă e teafără.

Anne și Marco se întind pe pat îmbrăcați, gata să sară din el dacă sună telefonul. Se țin în brațe și șoptesc.

— Aș vrea să pot merge la dr. Lumsden, spune Anne.

Marco o trage mai aproape. Nu știe ce să spună. Dr. Lumsden e plecată undeva prin Europa, de unde se întoarce abia peste câteva săptămâni. Programările lui Anne au fost anulate.

— Știu, șoptește Marco.

Anne îi răspunde tot șoptit.

— A zis că, dacă am nevoie, pot să mă duc la doctorul care o înlocuiește. Poate ar trebui.

Marco se gândește la asta. E îngrijorat din cauza ei. Își face griji că, dacă povestea asta durează prea mult, efectele asupra ei vor fi devastatoare. Mereu a fost fragilă în fața stresului.

— Nu știu, iubito, zice Marco. Cum ajungi la doctor cu toți reporterii ăia afară?

— Nu știu, șoptește posomorâtă Anne.

Nu vrea să fie urmărită de reporteri la cabinetul psihiatrului. Se teme că presa va afla despre depresia ei postnatală. A văzut cum au reacționat la greșeala cu salopetele. Până acum, singurii care știu despre depresia ei sunt Marco și mama ei, doctorița și farmacista. Și, sigur, polițiștii, care i-au scotocit prin casă imediat după ce i-a fost răpit copilul și au găsit medicamentul.

Dacă n-ar fi urmat un tratament psihiatric, oare polițiștii le-ar mai fi dat târcoale ca o haită de lupi acum? Poate nu. Din cauza ei sunt suspectați. Altfel, poliția n-ar avea niciun motiv să-i suspecteze. Doar dacă nu e din cauză că și-au lăsat copilul singur în casă. Asta a fost vina lui Marco. Așa că sunt amândoi vinovați.

Anne stă întinsă în pat și își amintește cum era când își strângea fetița la piept, când simțea căldura bebelușului dolofan din brațele ei, îmbrăcat numai cu un scutec, cu pielea mirosind a

copil și a proaspăt spălat. Își amintește zâmbetul frumos al Corei și bucla din frunte, la fel ca a fetiței din poezioara pentru copii. Glumea adesea cu Marco pe tema asta.

A fost odată o fetiță, care avea o buclă mică.
Fix pe frunte, la mijloc.
Când era bună, era tare, tare bună.
Iar când era rea, era groaznică.

Oricât de dărâmată s-ar simți – ce fel de mamă se simte deprimată cu un bebeluș perfect? – Anne își iubește cu disperare fiica.

Cu toate acestea, epuizarea chiar o copleșea. Cora era un copil plângăcios, care avea mereu colici, mai pretențioasă ca majoritatea. Când Marco s-a întors la serviciu, lui Anne zilele au început să i se pară insuportabil de lungi. Își umplea orele cum putea mai bine, dar tot se simțea singură. Toate zilele au ajuns să i se pară la fel. Nu putea să-și închipuie că altă dată fuseseră altfel. În ceața cauzată de lipsa somnului, nu-și amintea de ea însăși, femeia de dinainte, care lucra în galeria de artă. Abia dacă mai ținea minte cum era când își ajuta clienții să-și adauge piese noi la colecții sau cât era de încântată când găsea un artist nou promițător. De fapt, abia dacă își amintea cum era viața ei înainte să aibă copilul și să rămână acasă să-l crească.

Lui Anne nu-i plăcea s-o roage pe mama ei să vină ca s-o ajute. Era și ea ocupată cu prietenele ei, cu clubul și cu activitățile ei de binefacere. Niciuna dintre prietenele lui Anne nu stătea acasă cu copilul în același timp cu ea. Anne se chinuia. Îi era rușine că nu făcea față prea bine. Marco a sugerat să angajeze pe cineva care să o ajute, dar asta a făcut-o să se simtă inadecvată.

Singura alinare era grupul de mame care se reunea săptămânal, timp de trei ore miercuri dimineața. Numai că nu se apropiase cu adevărat de niciuna dintre celelalte mame, nu destul cât să i se confeseze. Toate păreau sincer fericite și mame mai competente decât ea, chiar dacă și ele erau la primul copil.

Și mai era ședința săptămânală cu dr. Lumsden, după-amiaza în care Marco rămânea cu Cora.

Tot ce-și dorește Anne acum este să dea timpul înapoi cu douăzeci și patru de ore. Se uită la ceasul digital de pe noptieră: 11:31. În urmă cu douăzeci și patru de ore, tocmai o lăsa pe Cora în pătuț ca să se întoarcă la petrecere. Nimic din toate astea nu se întâmplase. Totul era bine. Dacă ar putea da ceasul în urmă! Dacă și-ar primi copilul înapoi, ar fi atât de recunoscătoare, ar fi atât de fericită, n-ar mai fi niciodată deprimată. Ar prețui fiecare minut petrecut cu fiica ei. Nu s-ar mai plânge de nimic, niciodată.

Culcată în pat, Anne face o înțelegere personală cu Dumnezeu, chiar dacă nu este credincioasă, și plânge în pernă.

•

În cele din urmă, Anne adoarme, dar Marco rămâne treaz lângă ea multă vreme. Nu-și poate opri gândurile.

Se uită alături la soția lui, care doarme zbuciumat pe o parte, cu spatele la el. E prima dată când doarme după mai mult de treizeci și șase de ore. El știe că, pentru a face față, are nevoie de somn.

Se uită îndelung la spatele ei și se gândește cât de mult s-a schimbat de la nașterea copilului. A fost o transformare complet neașteptată. Fuseseră amândoi atât de nerăbdători – decoraseră camera copilului, cumpăraseră lucruri pentru el, participaseră la cursurile de pregătire pentru naștere, îl simțiseră lovind la ea în burtă. Fuseseră cele mai fericite luni din viața lui. Nici nu se gândise vreodată ce greu urma să fie după aceea. Nu prevăzuse așa ceva.

Anne a avut un travaliu lung și dificil; nici pentru asta nu fuseseră pregătiți. La cursuri nu-ți spune nimeni așa ceva, ce poate merge prost. Până la urmă, Cora a venit pe lume prin cezariană de urgență, dar a fost bine. Era perfectă. Și mama, și bebelușul s-au simțit bine și s-au întors acasă de la spital ca să înceapă o nouă viață.

Și recuperarea a fost mai lungă și mai dificilă pentru Anne, din cauza cezarienei. Părea dezamăgită că nu născuse natural. Marco a încercat s-o consoleze. Nu era nici ce-și imaginase el, dar nu i se părea ceva așa important. Cora era perfectă, Anne era sănătoasă, asta era tot ce conta.

Anne a avut probleme cu alăptatul la început, pentru că bebelușul nu apuca bine sânul. Au fost nevoiți să ceară ajutor specializat. Mama lui Anne nu putea să-i ajute; la rândul ei, își hrănise copilul cu biberonul.

Marco vrea să se întindă și să o mângâie pe Anne pe spate, dar îi e teamă că o va trezi. Mereu a fost emotivă, sensibilă. Este una dintre cele mai rafinate femei pe care le-a întâlnit vreodată. Înainte, îi plăcea să se ducă pe neașteptate la ea la galerie. Uneori o surprindea acolo la ora prânzului sau după program, doar pentru că voia s-o vadă. Îi plăcea la nebunie s-o urmărească atunci când stătea de vorbă cu clienții, să o vadă cum se lumina toată când vorbea despre un tablou sau un artist nou. Se gândea atunci: Nu pot să cred că e a mea!

De câte ori avea loc vreun vernisaj, ea îl invita; erau șampanie și apetitive, femei în rochii elegante și bărbați în costume bine croite. Anne circula prin sală, oprindu-se să discute cu oamenii adunați în fața tablourilor – pete de culoare sălbatice, abstracte, sau lucrări mai sumbre, tonale. Marco nu înțelegea nimic din ele. Pentru el, cel mai frumos, cel mai captivant lucru din sală era mereu Anne. Nu o deranja, stătea lângă bar, mâncând brânză, sau într-o parte, și o privea în timp ce se desfășura. Se pregătise pentru așa ceva, dat fiind că avea o diplomă în istoria artei și artă

modernă, dar avea și instinct, pasiune. Marco nu crescuse în preajma artei, dar arta făcea parte din viața ei, și el o iubea pentru asta.

Pentru nunta lor, i-a cumpărat un tablou din galerie pe care ea îl dorea tare mult, dar pe care spunea că nu și-l va putea permite niciodată – o lucrare foarte mare, abstractă, de atmosferă, a unui pictor promițător pe care ea îl admira enorm. Acum, nici nu se mai uită la el.

Marco se întoarce cu fața în sus și se holbează la tavan, cu ochii arzători. Are nevoie ca ea să nu cedeze. Nu se poate ca poliția s-o suspecteze, să-i suspecteze pe amândoi, mai mult decât o face deja. L-a tulburat ce a zis Anne despre dr. Lumsden. Frica din ochii ei. Oare i-a spus vreodată doctoriței că vrea să-și rănească fetița? Uneori, femeile care sufereau de depresie postnatală se gândeau la așa ceva.

Iisuse! Iisuse! Futu-i!

Computerul lui de la birou. A căutat pe Google „depresie postnatală” și a intrat pe linkurile către psihoza postnatală, a citit poveștile acelea oribile despre femei care își omorâseră bebelușii. Femeia care își sufocase cei doi copii. Femeia care își înecase cei cinci copii în cadă. Cea care intrase intenționat într-un lac cu mașina în care se aflau copiii. Iisuse Cristoase! Futu-i! Dacă poliția îi cercetează computerul de la birou, o să găsească toate astea.

Marco începe să transpire doar stând întins în pat. Își simte sudoarea rece, i se face rău. Ce-ar crede poliția dacă ar găsi așa ceva? Oare crede deja că Anne a omorât-o pe Cora? Crede că el a ajutat-o să-și acopere crima? Dacă i-ar vedea istoricul de navigare, ar putea crede că își făcea griji din cauza lui Anne de câteva săptămâni bune?

Stă acolo, întins pe spate, cu ochii larg deschiși. Să le spună polițiștilor înainte să afle ei? Nu vrea să pară că ascunde ceva. Se vor întreba de ce a căutat subiectul ăsta la muncă și nu pe computerul de acasă.

Inima îi bate cu putere în timp ce se ridică din pat. Coboară la parter pe întuneric, lăsând-o pe Anne să sforăie ușor în urma lui. Detectivul Rasbach stă în camera de zi, pe fotoliul pe care pare să-l fi ales ca preferat, și lucrează ceva la laptop. Marco se întreabă dacă detectivul doarme vreodată, dacă o să plece la un moment dat din casa lor. El și Anne nu prea pot să-l dea afară, deși le-ar plăcea.

Detectivul Rasbach își ridică privirea când Marco intră în cameră.

— Nu pot să dorm, mormăie Marco.

Se așază pe canapea, încearcă să găsească un mod de a aduce vorba despre ce-l frământă. Simte că ochii detectivului sunt ațintiți asupra lui. Să-i spună sau nu? S-or fi dus deja la el la birou? S-or fi uitat prin computerul lui? Or fi aflat în ce necazuri

este cu afacerea? Știu că riscă să-și piardă firma? Dacă nu știu încă, vor afla în curând. Știe că îl suspectează, că îi scotocesc trecutul. Dar dacă ai probleme financiare nu înseamnă că ești un criminal.

— Aș vrea să vă zic ceva, spune Marco agitat.

Rasbach îl privește calm și lasă laptopul deoparte.

— Nu vreau să interpretați greșit, spune Marco.

— Bine, zice detectivul Rasbach.

Marco inspiră adânc înainte să înceapă.

— Când Anne a fost diagnosticată cu depresie postnatală acum câteva luni, asta m-a speriat destul de tare.

Rasbach dă din cap.

— E de înțeles.

— Adică, nu aveam experiență cu genul ăsta de lucruri. Se deprima foarte tare, știți, plângea mult. Era apatică, îmi făceam griji pentru ea, dar am crezut că era doar epuizată, că era ceva temporar. Am crezut că o să-i treacă atunci când copilul va dormi toată noaptea. Chiar i-am sugerat că poate ar fi bine să se întoarcă la serviciu, cu jumătate de normă, pentru că își iubea munca la galerie și am crezut că așa va mai lua și ea o pauză. Dar nu a vrut. S-a uitat la mine de parcă o credeam o mamă rea.

Marco clatină din cap.

— Dar nu credeam asta! I-am sugerat să ia pe cineva care să o ajute puțin în timpul zilei, o fată, eventual, ca să poată să tragă un pui de somn, dar nici nu voia să audă!

Rasbach dă din nou din cap și ascultă atent.

Marco povestește mai departe și simte cum devine din ce în ce mai agitat.

— Când mi-a zis că doctorul i-a spus că are depresie postnatală, nu i-am dat prea mare importanță, știți? Voiam s-o sprijin. Dar eram îngrijorat, iar ea nu-mi spunea prea multe.

Începe să-și frece mâinile de coapse.

— Așa că am căutat informații online, dar nu aici, acasă, pentru că nu voiam să știe că îmi fac griji. Am folosit computerul de la birou.

Simte că roșește. Nu așa voia să sune. Pare că o suspectează pe Anne, că nu are încredere în ea. Pare că au secrete unul față de celălalt.

Rasbach îl privește fix, impenetrabil. Marco nu-și dă seama ce gândește detectivul. E enervant.

— Așa că doar voiam să știți, în caz că îmi verificați computerul de la muncă, de ce am accesat așa de multe site-uri despre depresia postnatală. Încercam să înțeleg prin ce trece. Voiam să o ajut.

— Înțeleg.

Rasbach aprobă din cap, de parcă ar înțelege pe deplin, însă Marco nu-și dă seama ce gândește cu adevărat.

— De ce voiai să-mi spui că ai căutat informații despre depresia postnatală la birou? Pare un lucru normal, în situația ta, spune Rasbach.

Marco simte un fior. Tocmai a înrăutățit lucrurile? Tocmai l-a făcut să vrea să-i examineze computerul de la muncă? Ar trebui să-i explice în continuare de ce a accesat linkurile despre crime sau să lase lucrurile așa cum sunt? Pentru o clipă se panichează, nesigur ce ar trebui să facă. Hotărăște că a dat-o în bară suficient.

— Pur și simplu, m-am gândit c-ar trebui să vă spun, asta e tot, zice Marco aspru și se ridică să plece, furios pe el însuși.

— Stai! zice detectivul. Pot să te întreb ceva?

Marco se așază la loc.

— Spuneți!

Își încrucișează brațele.

— E vorba de aseară, când te-ai întors la vecini, după ce ai venit să vezi copilul la douăsprezece și jumătate…

— Da, ce-i cu asta?

— Despre ce ai vorbit cu Cynthia acolo?

La auzul întrebării, Marco se simte stânjenit. Chiar, despre ce au vorbit? Și de ce îl întreabă asta?

— De ce vreți să știți despre ce am vorbit?

— Îți amintești? întreabă Rasbach.

Marco nu-și aduce aminte. Nu-și amintește să fi vorbit prea mult.

— Nu știu. Doar chestii banale. Pălăvrăgeală. Nimic important.

— E o femeie foarte atrăgătoare, nu ești de acord?

Marco nu răspunde.

— Nu ești de acord? repetă Rasbach.

— Bănuiesc, spune Marco.

— Spui că nu-ți aduci aminte dacă ai văzut sau ai auzit ceva când erai afară, în curte, între puțin peste douăsprezece treizeci și aproape unu, când ați intrat înapoi în casă amândoi.

Marco stă cu capul plecat, nu se uită la detectiv. Știe unde vrea să ajungă. Începe să transpire.

— Ai spus – și aici detectivul răsfoiește în urmă prin carnețel – ai spus că „nu erai atent”. De ce nu erai atent?

Ce naiba ar trebui să facă acum? Știe la ce face aluzie detectivul. Ca un laș, Marco nu spune nimic, dar simte cum îi pulsează vena de la tâmplă. Se întreabă dacă detectivul a observat-o.

— Cynthia spune că te-ai dat la ea, că i-ai făcut avansuri sexuale în curte.

— Ce? Nu-i adevărat!

Marco își ridică brusc capul și se uită la detectiv.

Detectivul își consultă notițele din nou, mai dă câteva pagini.

— Spune că ai mângâiat-o pe picioare, că ai sărutat-o și ai tras-o în poala ta. Spune că ai fost foarte insistent, că te-a luat valul.

— Nu e adevărat!

— Nu e? N-ai sărutat-o? Nu te-a luat valul?

— Nu! Adică… nu m-am dat eu la ea, ea s-a dat la mine.

Marco simte că roșește tare și e furios pe el însuși. Detectivul nu spune nimic. Marco își caută stângaci cuvintele în graba de a se apăra și, în tot acest timp, se gândește: Curva aia mincinoasă!

— Nu așa s-a întâmplat, insistă Marco. Ea a început.

Se crispează când își dă seama cât de pueril sună. Inspiră adânc, să se liniștească.

— Ea s-a dat la mine. Îmi amintesc că a venit și s-a așezat în poala mea. I-am spus că nu ar trebui să stea acolo și am încercat s-o împing de pe mine. Dar ea mi-a luat mâna și mi-a pus-o sub rochie. Purta o rochie lungă cu despicătură într-o parte.

Marco transpiră de-a binelea acum, gândindu-se cum trebuie să pară toată povestea asta. Încearcă să se relaxeze. Își spune că, indiferent dacă detectivul îl crede o lepră, ăsta nu e un motiv să creadă că lucrurile astea au vreo legătură cu Cora.

— Ea m-a sărutat pe mine.

Marco se oprește, roșește iar. Își dă seama că Rasbach nu crede niciun cuvânt.

— Am tot protestat, i-am zis că n-ar trebui, dar nu voia să se ridice din poala mea. Mi-a deschis șlițul. Mi-era teamă c-o să ne vadă cineva.

Rasbach spune:

— Ai băut mult. Câtă încredere ai în amintirile tale?

— Eram beat, dar nu chiar așa de beat. Știu ce s-a întâmplat. Nu am început eu nimic cu ea. Practic s-a aruncat pe mine.

— De ce ar minți? întreabă Rasbach simplu.

De ce ar minți? Marco se întreabă același lucru. De ce i-ar coace-o Cynthia în halul ăsta? Era enervată că i-a spus „nu”?

— Poate s-a supărat fiindcă am refuzat-o.

Detectivul își țuguie buzele în timp ce-l privește pe Marco.

Disperat, Marco spune:

— Minte.

— Unul din voi doi minte sigur, spune Rasbach.

— De ce aș minți în legătură cu așa ceva? întreabă Marco stupid. Nu puteți să mă arestați pentru că am sărutat altă femeie.

— Nu, spune detectivul.

Așteaptă o secundă sau două și spune:

— Zi-mi adevărul, Marco. Ai o aventură cu Cynthia?

— Nu! în niciun caz! Îmi iubesc soția. N-aș face așa ceva, jur.

Marco îl privește furios pe detectiv.

— Asta spune Cynthia? V-a zis că avem o aventură? Asta e o mare aberație.

— Nu, nu a spus asta.

•

Anne, așezată în capul scărilor, pe întuneric, aude tot. Fiori reci îi străbat tot corpul. Acum știe că aseară, în timp ce

bebelușul lor era răpit, soțul ei o săruta și o mângâia pe Cynthia de alături. Nu știe cine a început – din ce a observat ea înainte, ar fi putut fi oricare dintre ei. Amândoi au fost vinovați. Simte că i se face rău, se simte trădată.

— Am terminat aici? întreabă Marco.

— Mda, sigur, răspunde detectivul.

Anne se ridică repede în picioare și, desculță, se întoarce în grabă în dormitor. Tremură. Se bagă în pat, sub pătură, și se preface că doarme, dar se teme că respirația ei neregulată o va da de gol.

Marco intră în dormitor cu pași grei. Se așază pe marginea patului, cu spatele la ea, și se uită în gol. Ea își deschide ochii ușor și își ațintește privirea la spatele lui. Și-l imaginează făcându-și de cap cu Cynthia pe scaunul din curte, în timp ce ea se plictisea de moarte cu Graham în sufragerie. Iar în timp ce el își băga mâna în chiloții Cynthiei și Anne se prefăcea că îl ascultă pe Graham, cineva o răpea pe Cora.

Niciodată nu va mai putea să aibă încredere în el. Niciodată. Se întoarce pe partea cealaltă și își trage pătura mai sus, în timp ce lacrimi mute îi curg pe față și îi udă gâtul.

•

Cynthia și Graham sunt în dormitorul lor, alături, și poartă o discuție aprinsă. Chiar și așa, au grijă să nu ridice tonul. Nu vor să fie auziți. Pe patul lor imens se află un laptop deschis.

— Nu, zice Graham. Ar trebui să mergem pur și simplu la poliție.

— Și ce să spunem? întreabă Cynthia. E cam târziu pentru asta, nu crezi? Deja au venit aici și m-au luat la întrebări, în timp ce tu erai plecat.

— Nu e chiar așa de târziu, o contrazice Graham. Le spunem că am avut o cameră de luat vederi orientată spre curtea din spate. Nu e nevoie să spunem mai mult. Nu e nevoie să știe nimeni de ce am pus-o acolo.

— Sigur că da. Și cum vrei să explicăm mai exact de ce nu am menționat-o până acum?

— Putem să spunem că am uitat de ea.

Graham se sprijină de tăblia patului, îngrijorat. Cynthia râde, dar fără vreo urmă de umor.

— Serios! Poliția a scormonit peste tot pentru că a fost răpit un bebeluș, dar noi am uitat că avem o cameră minusculă de luat vederi îndreptată spre curtea din spate.

Se ridică și începe să-și dea jos cerceii.

— N-or să creadă niciodată așa ceva.

— De ce nu? Putem să spunem că n-am verificat-o niciodată sau că am crezut că e stricată sau că se terminase bateria. Putem să spunem că am crezut că nu funcționează și că o țineam doar așa, de ochii lumii.

— Doar de ochii lumii, să speriem hoții. Când este atât de bine ascunsă, încât polițiștii nici nu au observat-o.

Pune un cercel într-o cutie de bijuterii cu oglindă, de pe măsuța ei de toaletă. Îi aruncă o privire enervată și mormăie:

— Tu și rahaturile tale de camere.

— Și ție îți place să te uiți la filmele alea, zice Graham.

Cynthia nu îl corectează. Da, și ei îi place să se uite la filmele alea. Îi place să se privească făcând sex cu alți bărbați. Îi place cum se excită soțul ei când o vede cu ei. Dar cel mai mult îi place că îi dă permisiunea să flirteze și să facă sex cu alți bărbați. Bărbați mai atrăgători și mai interesanți decât soțul ei, care s-a dovedit a fi o dezamăgire în ultima vreme. Dar cu Marco nu a ajuns prea departe. Graham sperase că ea îi va face o muie serioasă lui Marco sau că el o să-i ridice rochia și o s-o fută pe la spate. Cynthia știa exact cum este poziționată camera de luat vederi ca să surprindă cel mai bun unghi.

Treaba lui Graham era s-o țină pe nevastă ocupată. Asta era mereu treaba lui. Era obositor pentru el, dar merita.

Numai că acum au o problemă.

Capitolul doisprezece

Este duminică după-amiază. Nu au apărut indicii noi. Nu a sunat nimeni să spună că o are pe Cora. Cazul pare să fi ajuns într-un impas, dar Cora încă este acolo, undeva. Unde e?

Anne se duce la fereastra din camera de zi. Draperiile trase, pentru intimitate, filtrează lumina din cameră. Anne se dă într-o parte și trage puțin de draperie ca să arunce o privire afară. Trotuarul este plin de reporteri, care se revarsă și pe stradă.

Trăiește într-un acvariu și toată lumea bate cu degetul în sticlă.

Sunt deja semne că Anne și Marco nu sunt îndrăgiți de ziariști. N-au primit presa cu bunăvoință. Este evident că, pentru ei, reporterii reprezintă o intruziune, un rău necesar. Nu sunt nici deosebit de fotogenici, deși Marco arată bine, iar Anne a fost destul de drăguță în trecut, însă nu este destul să arate bine, este de preferat să aibă și charismă sau măcar să emane căldură. Or Marco nu este deloc charismatic acum. Arată ca o fantomă zdruncinată. Amândoi par vinovați, înfrânți de rușine. Marco a fost distant în interacțiunile cu presa; Anne nu a spus nimic. Nu au fost amabili cu ziariștii, așa că nici aceștia nu le-au întors căldura. Anne își dă seama că aceasta este probabil o greșeală tactică, pe care este posibil să o regrete mai târziu.

Problema este că n-au fost acasă. S-a aflat că ei erau la vecini când Cora a fost furată din pătuț. Anne a fost îngrozită când a văzut titlurile de dimineață: CUPLUL NU ERA ACASĂ CÂND COPILUL A FOST RĂPIT; COPILUL RĂPIT A FOST LĂSAT SINGUR. Dacă ar fi dormit buștean în propria casă în timp ce copilul le era răpit din cameră, s-ar fi bucurat de mult mai multă simpatie din partea presei și a publicului. Faptul că erau la o petrecere în vecini le-a atras critici aspre. Sigur, s-a aflat și despre depresia ei postnatală. Anne nu știe cum se întâmplă lucrurile astea. Ea nu a spus presei, asta e sigur. Bănuiește că Cynthia a fost la originea informațiilor despre copilul lăsat singur acasă, dar nu știe cum a aflat presa despre depresia ei. Sigur poliția n-a divulgat informațiile ei medicale confidențiale. Chiar i-a întrebat pe polițiști și ei au spus că nu de la ei s-a aflat. Dar Anne nu are încredere în poliție. Indiferent cine a divulgat informațiile, n-a făcut decât să-i strice și mai mult imaginea în ochii tuturor – ai publicului, ai presei, ai părinților și prietenilor ei, ai tuturor. A fost supusă oprobriului public.

Anne se întoarce să se uite la grămada din ce în ce mai mare de jucării și alte resturi colorate care se adună pe trotuar la baza scărilor din fața casei. Sunt acolo buchete cu flori ofilite, animăluțe de pluș de toate culorile și mărimile – vede ursuleți și chiar o girafă mare – cu bilețele și cartonașe lipite de ele. Un munte de clișee. O manifestare excesivă de simpatie. Și de ură.

Mai devreme, Marco a ieșit și i-a adus un braț de jucării și bilețele, ca s-o mai înveselească. O greșeală pe care n-o va repeta. Multe dintre bilețele erau pline de venin, chiar șocante. A citit câteva, a icnit de durere, după care le-a mototolit și le-a aruncat pe jos.

Trage spasmodic draperiile și se uită din nou afară. De data aceasta, corpul i se scutură de un fior de groază. Recunoaște femeile care vin în șir indian pe trotuar spre casă, împingând cărucioarele. Sunt trei, nu, patru femei din grupul ei de mămici. Reporterii se dau la o parte ca să le lase să treacă, simțind drama iminentă. Anne privește nevenindu-i să creadă. Doar nu au venit s-o vadă cu copiii lor, se gândește ea.

O vede pe cea din față, Amalia, mama lui Theo cel drăguț, cu ochi căprui, băgând mâna sub cărucior și scoțând ceea ce pare o caserolă mare cu mâncare gătită. Celelalte femei din spatele ei fac același lucru, punând frânele la cărucioare și întinzându-se după cutiile cu mâncare de dedesubt.

Atâta bunătate și, în același timp, atâta cruzime nepăsătoare. Nu mai poate suporta. Lui Anne îi scapă un hohot în timp ce se întoarce brusc dinspre fereastră.

— Ce s-a întâmplat? spune Marco alarmat, venind la ea.

Trage draperia și se uită pe fereastră, spre trotuar.

— Scapă de ele! șoptește Anne. Te rog!

•

Luni dimineață la ora nouă, detectivul Rasbach le cere lui Marco și Anne să meargă la secție pentru audieri formale.

— Nu sunteți arestați, îi asigură el când amândoi îl privesc șocați. Am vrea să vă luăm câte o declarație formală și să vă punem mai multe întrebări.

— De ce nu puteți să faceți asta aici? întreabă Anne, evident tulburată. Așa cum ați făcut până acum?

— De ce trebuie să mergem la secție? întreabă ca un ecou și Marco, cu o expresie înspăimântată.

— Asta este procedura standard, spune Rasbach. Vreți să vă împrospătați puțin mai întâi? sugerează el.

Anne scutură din cap, de parcă nici nu-i pasă cum arată.

Marco nu face nimic, doar se holbează la propriile picioare.

— Bine, atunci, să mergem, spune Rasbach și îi conduce.

Când deschide ușa de la intrare, se declanșează forfota. Reporterii se răspândesc pe scările din față, cu blițurile aprinse.

— Sunt arestați? strigă cineva.

Rasbach nu răspunde la nicio întrebare și tace mâlc în timp ce îi îndrumă pe Marco și pe Anne prin mulțime, către mașina poliției parcată în fața casei. Deschide portiera din spate și Anne urcă prima, apoi se mută pe locul celălalt. Marco urcă după ea. Nu vorbește nimeni, în afară de reporterii care își strigă întrebările în urma lor. Rasbach se urcă în față, lângă șofer, și mașina pornește. Fotografii aleargă după ei, făcând poze.

Anne se uită fix pe geam. Marco încearcă să o ia de mână, dar ea și-o retrage. Privește orașul cunoscut din goana mașinii: taraba cu legume din colț, parcul în care ea și Cora stau pe pătură la umbră și se uită la copiii care se stropesc în piscina mică. Traversează orașul – acum nu sunt departe de galeria de artă unde lucra ea, aproape de râu. Apoi, trec pe lângă clădirea Art Deco în care își are Marco biroul și, brusc, părăsesc centrul orașului. Totul arată foarte diferit când stai în spatele unei mașini de poliție, în drum spre o audiere despre dispariția copilului tău.

Când ajung la secția de poliție, o clădire modernă din beton și sticlă, mașina se oprește la ușile din față și Rasbach îi conduce înăuntru. Aici nu sunt reporteri. N-au fost anunțați că Anne și Marco vor fi duși la audiere.

Când intră în secție, un ofițer în uniformă de la o recepție circulară își ridică privirea cu interes. Rasbach o predă pe Anne unei polițiste.

— Du-o în sala de audieri numărul trei, îi zice Rasbach.

Anne îl privește alarmată pe Marco.

— Stați! Vreau să rămân cu Marco. Nu putem să stăm împreună? întreabă ea. De ce ne separați?

Marco îi întoarce privirea.

— E în regulă, Anne. Nu-ți face griji! Totul o să fie bine. Nu am făcut nimic. Vor doar să ne pună niște întrebări și pe urmă ne lasă să plecăm, nu-i așa? i se adresează el lui Rasbach, cu o urmă de provocare în voce.

— Așa e, răspunde calm detectivul. După cum am spus, nu sunteți arestați. Sunteți aici din proprie voință. Puteți pleca oricând.

Marco stă nemișcat și o urmărește pe Anne plecând pe hol cu polițista. Ea se întoarce și se uită iar la el. Este îngrozită.

— Vino cu mine, spune Rasbach.

Îl duce pe Marco într-o sală de audieri de la capătul culoarului. Detectivul Jennings este deja acolo. În sală este o masă metalică, cu un singur scaun pe o parte și două scaune pe partea cealaltă, pentru detectivi.

Marco nu are încredere în propria lui logică, nu e sigur că va spune lucrurile clar. Simte cum îl lovește epuizarea. Își zice să vorbească rar, să gândească înainte să vorbească.

Rasbach poartă un costum curat și o cămașă și o cravată nounoute. E proaspăt bărbierit. Și Jennings la fel. Marco e îmbrăcat în niște jeanși vechi și un tricou șifonat, pe care l-a pescuit din sertar dimineață. Nu știa că va fi adus la secție. Își dă seama acum că ar fi trebuit să profite de invitația detectivului de a face un duș, de a se bărbieri, de a-și schimba hainele. S-ar fi simțit mai ager, mai stăpân pe el. Și ar fi arătat mai puțin ca un criminal în înregistrarea permanentă a audierii. Tocmai și-a dat seama că probabil va fi înregistrat video.

Marco se așază și îi privește încordat pe cei doi detectivi rămași în picioare de partea cealaltă a mesei. E altfel aici decât la el acasă. E înspăimântător. Simte cum se inversează balanța controlului.

— Dacă ești de acord, vom înregistra video audierea, spune Rasbach.

Arată spre o cameră de luat vederi poziționată chiar sub tavan, îndreptată spre masă.

Marco habar n-are dacă va avea vreun cuvânt de spus. Ezită o fracțiune de secundă, apoi spune:

— Da, sigur, nicio problemă.

— Vrei o cafea? îl întreabă Rasbach.

— Da, sigur, mersi, spune Marco.

Încearcă să se relaxeze. Își amintește că este aici ca să ajute poliția să afle cine i-a răpit copilul.

Rasbach și Jennings ies după cafea, lăsându-l pe Marco singur cu frământările lui.

Când cei doi detectivi se întorc, Rasbach pune paharul de hârtie al lui Marco pe masă, în fața lui. Marco vede că i-a adus două pliculețe de zahăr și unul de lapte. Rasbach și-a adus aminte cum îi place lui Marco să-și bea cafeaua. Mâinile îi tremură în timp ce desface pliculețele de zahăr. Toți observă.

— Te rog să declari cum te numești și data de astăzi, spune Rasbach și încep.

Detectivul îi pune câteva întrebări simple care stabilesc versiunea lui Marco despre cele întâmplate în noaptea răpirii. Este un rezumat al celor petrecute, nimic mai mult. Pe măsură ce audierea avansează, Marco simte că se relaxează. În cele din urmă, crede că s-a terminat, că urmează să-i dea drumul. Ușurarea lui este enormă, dar are grijă să nu arate asta. Are un răgaz să se întrebe cum merge în sala cealaltă, cu Anne.

— Bine, mulțumesc, spune Rasbach după ce i-au luat declarația. Acum, dacă nu te deranjează, mai am doar câteva întrebări.

Marco, care dădea să se ridice din scaunul metalic, se așază la loc.

— Povestește-ne despre firma ta, Conti Software Design.

— De ce? întreabă Marco. Ce legătură au toate astea cu firma mea?

Se holbează la Rasbach, încercând să-și ascundă nedumerirea. Dar știe unde vor să ajungă. Au făcut cercetări despre el. Sigur că au făcut.

— Ai înființat firma cam acum cinci ani? începe Rasbach.

— Da, spune Marco. Am diplome în afaceri și în informatică. Dintotdeauna am vrut să am afacerea mea. Am văzut o oportunitate în designul de software, mai exact, în designul de interfețe pentru utilizatorii pentru software medical. Așa că mi-am deschis propria firmă. Am câțiva clienți importanți. Am

angajat o echipă mică de profesioniști în software, toți lucrează de la distanță. De cele mai multe ori, vizităm clienții la sediile lor, așa că mă deplasez destul de des în interes de afaceri. Am și un birou în centru. Am avut destul de mult succes.

— Da, te-ai descurcat foarte bine, confirmă Rasbach. Impresionant! Probabil nu a fost ușor. E scump? Să înființezi așa o firmă?

— Depinde. La început, era o firmă mică, doar eu și vreo doi clienți. Eu eram singurul designer; lucram de acasă și aveam un program foarte încărcat. Planul meu era să-mi cresc afacerea treptat.

— Continuă, zise Rasbach.

— Firma a avut succes foarte repede. S-a dezvoltat rapid. Trebuia să angajez mai mulți designeri, ca să fac față cererii, și să trec la următorul nivel. Așa că m-am extins. Era momentul potrivit. Atunci, costurile au crescut. Echipament, personal, spațiu de birouri. Ai nevoie de bani ca să te dezvolți.

— Și de unde au venit banii pentru extinderea afacerii? întreabă detectivul.

Marco îl privește deranjat.

— Nu văd de ce contează pentru voi, dar am luat un împrumut de la socrii mei, de la părinții lui Anne.

— Înțeleg.

— Ce înțelegeți? spune Marco iritat.

Trebuie să rămână calm. Nu-și poate permite să devină arțăgos. Rasbach probabil face asta doar ca să-l enerveze.

— Nu voiam să insinuez nimic cu asta, spune detectivul blând. Câți bani ai împrumutat de la părinții soției?

— Mă întrebați sau știți deja? zice Marco.

— Nu știu. Întreb.

— Cinci sute de mii, spune Marco.

— Asta înseamnă o grămadă de bani.

— Da, așa e, încuviințează Marco.

Rasbach îi întinde o cursă. Nu se poate lăsa prins.

— Și a fost profitabilă afacerea?

— În cea mai mare parte. Avem ani buni și ani mai puțin buni, ca toată lumea.

— Și anul ăsta? Ai zice că a fost bun sau mai puțin bun?

— A fost un an cam de rahat, dacă tot întrebați, spune Marco.

— Îmi pare rău, spune Rasbach.

Apoi tace.

— Am avut niște probleme, spune Marco în cele din urmă. Dar am încredere că lucrurile vor reveni la normal, în afaceri sunt mereu suișuri și coborâșuri. Nu poți să renunți dacă ai avut un an prost. Trebuie să reziști.

Rasbach dă din cap gânditor.

— Cum ai descrie relația cu părinții soției?

Marco știe că detectivul i-a văzut pe el și pe socrul lui în aceeași cameră. Nu are niciun rost să mintă.

— Nu ne simpatizăm.

— Și totuși ți-au împrumutat cinci sute de mii de dolari?

Detectivul ridică din sprâncene.

— Ne-au împrumutat împreună, mama și tatăl ei. Au bani. Își iubesc fata. Vor ca ea să aibă o viață bună. Planul meu de afaceri era serios. A fost o investiție bună de afaceri pentru ei. Și o investiție în viitorul fiicei lor. A fost un acord mulțumitor pentru toate părțile implicate.

— Dar nu este adevărat că firma ta are nevoie disperată de o infuzie de lichidități? întreabă Rasbach.

— În ziua de azi, orice firmă ar avea nevoie de o infuzie de lichidități, spune Marco aproape cu amărăciune.

— Ești pe punctul de a pierde afacerea pentru care ai muncit atât de mult ca s-o construiești? întreabă Rasbach, aplecându-se ușor în față.

— Nu cred, nu, zice Marco.

Nu se va lăsa intimidat.

— Nu crezi?

— Nu.

Marco se întreabă de unde are detectivul informațiile. Afacerea lui chiar are probleme. Dar, din câte știe el, poliția nu a avut mandat să verifice nici documentele firmei, nici pe cele bancare. Rasbach își dă cu presupusul? Cu cine a vorbit?

— Soția ta știe despre problemele cu firma?

— Nu în totalitate.

Marco se foiește pe scaun.

— Cum adică? întreabă detectivul.

— Știe că n-a mers prea bine în ultima vreme, recunoaște Marco. Nu am împovărat-o cu detaliile.

— De ce?

— Avem un bebeluș, ce Dumnezeu! ripostează Marco ridicând tonul. A fost deprimată, după cum știți. De ce i-aș spune că afacerea nu merge bine?

Își trece mâna prin păr, care îi cade în dezordine peste ochi.

— Înțeleg, spune Rasbach. Le-ați cerut ajutor socrilor?

Marco evită întrebarea.

— Cred că lucrurile se vor îndrepta.

Rasbach nu insistă.

— Să vorbim puțin despre soția ta, zice el. Spui că a fost deprimată. Mi-ai zis mai devreme că a fost diagnosticată cu depresie postnatală de doctorița ei. Psihiatra ei. Doctorița…

Își consultă notițele.

— Lumsden.

Își ridică privirea.

— Care este plecată acum.

— Da, știți asta deja. De câte ori trebuie să mai vorbim despre acest lucru?

— Poți să-mi descrii simptomele ei?

Marco se foiește fără stare pe scaunul metalic incomod. Se simte ca un vierme prins cu un bold pe un panou.

— Așa cum v-am mai spus, era tristă, plângea mult, era apatică. Uneori părea copleșită. Nu dormea destul. Cora e un copil care scâncește cam des.

Când spune asta, își amintește că ea a dispărut și trebuie să se oprească o clipă ca să-și recapete controlul.

— I-am sugerat să angajeze pe cineva care să o ajute cu copilul, ca să poată și ea să tragă un pui de somn în timpul zilei, dar nu voia. Cred că avea senzația că trebuie să se descurce singură, fără ajutor.

— Soția ta a suferit de boli mintale în trecut?

Marco își ridică privirea speriat.

— Ce? Nu. A suferit puțin de depresie, la fel ca un milion de alți oameni.

Vocea lui este hotărâtă.

— De boli mintale nu.

Lui Marco nu îi place ce sugerează detectivul. Se pregătește psihic pentru ce urmează.

— Depresia postnatală este considerată o boală mintală, dar să nu despicăm firul în patru.

Rasbach se sprijină de spătarul scaunului și îl privește pe Marco de parcă ar vrea să spună putem să vorbim sincer?

— Ți-ai făcut vreodată griji că Anne ar putea să-i facă rău copilului sau ei înseși?

— Nu, niciodată.

— Chiar dacă ai căutat pe internet informații despre psihoza postnatală?

Deci i-au umblat prin computer. Au văzut ce a citit, poveștile despre femei care și-au ucis copiii. Marco simte cum i se formează broboane mici de transpirație pe frunte. Se foiește pe scaun.

— Nu, v-am spus despre asta… Când Anne a fost diagnosticată, am vrut să aflu mai multe despre asta, așa că am căutat ceva informații despre depresia postnatală. Știți cum e pe internet, din una dai în alta. Urmezi linkurile. Eram doar curios. Nu pentru că eram îngrijorat din cauza lui Anne am citit poveștile alea despre femei care au înnebunit și și-au omorât copiii. Nici vorbă!

Rasbach îl fixează cu privirea fără să spună vreun cuvânt.

— Uite ce e, dacă aș fi fost îngrijorat că Anne i-ar face rău copilului, n-aș fi lăsat-o acasă singură cu el toată ziua, nu?

— Nu știu. Ai fi lăsat-o?

Rasbach nu se mai poartă cu mănuși. Se uită la el, așteptând.

Marco îl privește furios.

— Aveți de gând să ne acuzați de ceva? întreabă Marco.

— Nu, nu acum, spune detectivul. Poți să pleci.

Marco se ridică încet, împingându-și scaunul în spate. Îi vine să fugă dracului de acolo, dar n-o să se grăbească, o să se poarte ca și cum s-ar stăpâni pe deplin, deși nu este adevărat.

— Încă un lucru, spune Rasbach. Știi pe cineva care are o mașină electrică sau un hibrid?

Marco ezită.

— Nu cred, răspunde el.

— Asta e tot, spune detectivul ridicându-se de pe scaun. Ești liber să pleci.

Lui Marco îi vine să se arunce pe Rasbach și să-i mârâie în față: De ce dracu' nu-ți faci treaba și nu ne găsești copilul? În schimb, iese din sală prea repede. Odată aflat de partea cealaltă a ușii, își dă seama că nu știe unde e Anne. Nu poate să plece fără ea. Rasbach vine din spate.

— Dacă vrei s-o aștepți pe soția ta, nu durează prea mult, zice el, apoi se duce pe hol și deschide ușa altei săli, unde – bănuiește Marco – soția lui stă și așteaptă.

Capitolul treisprezece

Anne stă în sala rece de audiere și tremură. Poartă jeanși și numai un tricou. În sală, aerul condiționat e prea puternic. Polițista stă în picioare lângă ușă, păzind-o discret. Lui Anne i s-a spus că e aici din proprie voință, că este liberă să plece oricând, dar se simte prizonieră.

Se întreabă ce se întâmplă în cealaltă sală, unde îl interoghează pe Marco. Este o stratagemă, ca să-i separe. Asta îi dă emoții și o face să se simtă nesigură pe ea. Este evident că polițiștii îi suspectează. Vor încerca să-i întoarcă unul împotriva celuilalt.

Anne trebuie să se pregătească pentru ce urmează, dar nu știe cum.

Se gândește să le spună că vrea să discute cu un avocat, dar se teme că asta o va face să pară vinovată. Părinții ei și-ar permite să-i angajeze cel mai bun avocat de drept penal din oraș, dar îi e frică să-i roage. Ce-ar crede ei dacă i-ar ruga să-i facă rost de un avocat? Și Marco? Fiecare are nevoie de câte un avocat? Asta o înfurie, pentru că știe că ei nu i-au făcut niciun rău copilului. Poliția își pierde timpul și, în vremea asta, Cora este singură undeva, îngrozită, abuzată sau… Anne simte că i se face rău.

Ca să nu vomite, se gândește în schimb la Marco. Dar apoi îl vede din nou în minte sărutând-o pe Cynthia, mângâindu-i corpul, corpul acela mult mai apetisant decât al ei. Își spune că era beat, că probabil Cynthia a fost cea care s-a dat la el, așa cum a spus Marco, și nu invers. Observase că Cynthia flirtase cu Marco toată seara. Totuși, Marco a ieșit în curte cu ea la țigară. Și el era la fel de vinovat. Amândoi au negat că ar avea o aventură, dar ea nu știe ce să creadă.

Ușa se deschide, făcând-o să tresară puternic pe scaun. Intră detectivul Rasbach, urmat de Jennings.

— Unde e Marco? întreabă Anne cu vocea tremurândă.

— Vă așteaptă pe hol, spune Rasbach și zâmbește scurt. Nu durează mult, zice el blând. Vă rog să vă relaxați.

Îi zâmbește și ea, fără vlagă.

Rasbach arată spre o cameră de luat vederi montată lângă tavan.

— Vom filma această audiere.

Anne aruncă o privire camerei de luat vederi.

— Trebuie să fim înregistrați? întreabă ea.

Apoi se uită agitată la cei doi detectivi.

— Înregistrăm toate audierile, îi spune Rasbach. Este pentru binele tuturor celor implicați.

Anne își așază părul neliniștită și încearcă să stea mai drept pe scaun. Polițista rămâne în picioare lângă ușă, de parcă le-ar fi teamă că Anne va încerca să fugă.

— Pot să vă aduc ceva? întreabă Rasbach. Cafea? Apă?

— Nu, mulțumesc.

Rasbach spune:

— Bine atunci, să începem. Vă rog să declarați cum vă numiți și data de azi.

Detectivul îi pune întrebări atente despre evenimentele din seara în care a dispărut copilul.

— Ce ați făcut când ați văzut că nu e în pătuț? întreabă Rasbach.

Vocea lui este blândă, încurajatoare.

— V-am spus. Cred că am țipat. Am vomitat. Apoi am sunat la 911.

Rasbach dă din cap.

— Soțul dumneavoastră ce a făcut?

— A căutat tot etajul în timp ce eu sunam la 911.

Rasbach o privește mai intens, direct în ochi.

— Cum vi s-a părut?

— Șocat, îngrozit, la fel ca mine.

— Nu ați găsit nimic nelalocul lui, nimic deranjat, în afară de faptul că lipsea copilul?

— Exact. Am căutat prin casă înainte să sosească poliția, dar nu am observat nimic. Singurul lucru diferit sau ciudat – în afară de faptul că ea nu era acolo și că dispăruse și păturica ei – a fost că ușa de la intrare era deschisă.

— La ce v-ați gândit când ați văzut pătuțul gol?

— M-am gândit că a luat-o cineva, șoptește Anne, privind în jos, spre masă.

— Ne-ați spus că ați spart oglinda din baie după ce ați văzut că lipsea fetița și înainte să sosească poliția. De ce ați spart oglinda din baie? întreabă Rasbach.

Anne inspiră adânc înainte să răspundă.

— Eram supărată. Eram supărată pentru că o lăsaserăm singură acasă. Era vina noastră.

Vocea ei este uscată. Buza de jos îi tremură.

— De fapt, îmi puteți da niște apă? întreabă ea, ridicându-și privirea.

— Aduc eu, se oferă Jennings și iese din cameră, pentru a se întoarce în scurt timp cu o sticlă de apă, pe care o pune pe masă, în fața lui Anne.

Recunoscătoare, răsucește capacul și ia o înghițitură. Rasbach își reia întrebările.

— Ați spus c-ați băut niște vin. Luați și medicamente antidepresive, ale căror efecte sunt potențate de alcool. Credeți că amintirile dumneavoastră legate de ce s-a întâmplat în seara aceea sunt exacte?

— Da.

Are vocea hotărâtă. Se pare că apa a revigorat-o.

— Sunteți sigură de versiunea dumneavoastră privitoare la cele petrecute? întreabă Rasbach.

— Sunt sigură, spune ea.

— Cum explicați salopeta roz care a fost găsită sub salteaua de pe masa de schimbat?

Vocea lui Rasbach nu mai sună așa blând acum. Anne simte cum calmul o părăsește.

— Am… am crezut că am pus-o în coșul de rufe, dar eram foarte obosită. Probabil a ajuns îndesată acolo cumva.

— Dar nu puteți explica în ce mod?

Anne știe unde vrea să ajungă. Cum poate el să aibă încredere în mărturia ei dacă nu poate să explice ceva simplu, ca faptul că salopeta, pe care își amintea că a pus-o în coșul de rufe, era de fapt sub salteaua mesei de schimbat?

— Nu. Nu știu.

Începe să-și frângă mâinile în poală, sub masă.

— Există posibilitatea ca dumneavoastră să fi scăpat copilul din brațe?

— Ce?

Anne își ridică brusc privirea la detectiv. Ochii lui sunt enervanți. Se simte de parcă ar putea să vadă direct prin ea.

— Există posibilitatea să fi scăpat accidental copilul, să se fi rănit cumva?

— Nu. În niciun caz. Mi-aș aduce aminte așa ceva. Rasbach nu mai este așa de prietenos acum. Se reazemă de spătarul scaunului și-și ridică bărbia spre ea, de parcă n-ar crede-o.

— Poate ați scăpat fetița mai devreme și s-a lovit la cap sau poate ați zgâlțâit-o și, când v-ați întors să vedeți ce face, nu mai respira?

— Nu! Nu s-a întâmplat așa! zice Anne disperată. Era bine când am lăsat-o, la miezul nopții. Era bine și când a verificat-o Marco, la douăsprezece și jumătate.

— De fapt, nu știți dacă era bine când a verificat-o Marco la douăsprezece și jumătate. Nu erați acolo, în camera copilului. Aveți doar cuvântul soțului, subliniază Rasbach.

— N-ar minți, spune Anne neliniștită, frângându-și mâinile.

Rasbach lasă tăcerea să se aștearnă în sală. Apoi, aplecându-se în față, spune:

— Câtă încredere aveți în soțul dumneavoastră, doamnă Conti?

— Am încredere în el. N-ar minți în privința asta.

— Nu? Dar dacă s-a dus să vadă copilul și a descoperit că nu respira? Dacă a crezut că dumneavoastră ați rănit-o accidental sau că i-ați pus o pernă peste față? Și a aranjat să vină cineva să ia cadavrul, pentru că încerca să vă protejeze?

— Nu! Ce tot spuneți? Că eu am omorât-o? Asta credeți, de fapt?

Se uită de la Rasbach la Jennings, apoi la polițista de la ușă și înapoi la detectiv.

— Vecina dumneavoastră, Cynthia, spune că, atunci când v-ați întors la petrecere, după ce ați alăptat copilul la unsprezece, arătați de parcă ați fi plâns și v-ați fi spălat pe față.

Anne roșește. Este un detaliu pe care îl uitase. Chiar plânsese. O alăptase pe Cora în scaun, pe întuneric, la ora unsprezece, cu lacrimile curgându-i pe față. Pentru că era deprimată, pentru că era grasă și neatrăgătoare, pentru că Cynthia îi ademenea soțul așa cum ea nu-l mai putea ademeni, și se simțea inutilă și fără speranță, și copleșită.

Sigur că Cynthia a observat asta și a spus poliției. I

— Sunteți în grija unei psihiatre, ați spus. Dr. Lumsden?

Rasbach își îndreaptă spatele acum și ia un dosar de pe masă. Îl deschide și se uită înăuntru.

— V-am spus deja despre dr. Lumsden, spune Anne, întrebându-se la ce anume se uită el. Mă duc la ea pentru o depresie postnatală ușoară, după cum știți. Mi-a prescris un antidepresiv care nu afectează alăptatul. Nu m-am gândit niciodată să-i fac rău fetiței mele. N-am scuturat-o, n-am sufocat-o și nici n-am rănit-o altfel. Plângeam când am alăptat-o pentru că mă simțeam grasă și neatrăgătoare, iar Cynthia – care ar trebui să-mi fie prietenă – flirtase cu soțul meu toată seara.

Anne își trage forța din furia pe care o simte când își aduce aminte toate acestea. Stă mai drept pe scaun și îl privește pe detectiv în ochi.

— Poate ar trebui să vă informați puțin mai bine despre depresia postnatală, domnule detectiv. Depresia postnatală nu este același lucru cu psihoza postnatală. În mod sigur eu nu sunt psihotică, domnule detectiv.

— Corect, spune Rasbach.

Face o pauză, pune dosarul jos și întreabă:

— Ați spune că aveți o căsnicie fericită?

— Da, spune Anne. Avem niște probleme, ca majoritatea cuplurilor, dar ni le rezolvăm.

— Ce fel de probleme?

— Chiar este relevant? Cum vă ajută asta s-o găsiți pe Cora?

Se mișcă fără astâmpăr pe scaun.

Detectivul Rasbach spune:

— Toate persoanele disponibile lucrează la asta. Facem tot ce putem ca să o găsim pe Cora.

Apoi adaugă:

— Iar dumneavoastră ne puteți ajuta.

Anne se pleoștește descurajată.

— Nu văd cum.

— Ce fel de probleme aveți în căsnicie? Banii? Asta este o problemă mare pentru majoritatea cuplurilor.

— Nu, spune Anne obosită. Nu ne certăm din cauza banilor. Singurul lucru din cauza căruia ne certăm sunt părinții mei.

— Părinții dumneavoastră?

— Ei și Marco nu se plac. Părinții mei nu l-au acceptat niciodată. Ei cred că nu e destul de bun pentru mine. Dar este. Este perfect pentru mine. Ei nu pot să vadă nimic bun la el pentru că nu vor. Așa sunt ei. Nu le-a plăcut niciunul dintre băieții cu care m-am întâlnit. Niciunul nu era destul de bun, dar pe el îl urăsc pentru că m-am îndrăgostit de el și m-am măritat cu el.

— Nu cred că-l urăsc, spune Rasbach.

— Uneori așa pare, zice Anne.

Se uită în jos, la masă.

— Mama crede că nu este destul de bun pentru mine, în principal, pentru că nu provine dintr-o familie bogată, dar tata chiar pare să-l urască. Tot timpul îl întărâtă. Nu înțeleg de ce.

— Nu au un motiv anume să-l antipatizeze?

— Nu, deloc. Marco n-a greșit cu nimic, niciodată.

Oftează nefericită.

— Părinții mei sunt foarte greu de mulțumit și le place să dețină controlul. Ne-au dat bani când am fost la început și acum cred că suntem proprietatea lor.

— V-au dat bani?

— Pentru casă.

Roșește.

— Adică, a fost un cadou?

Ea dă din cap.

— Da, au fost cadou de nuntă, ca să ne putem cumpăra o casă. Nu ne permiteam una singuri, fără ajutor. Casele sunt atât de scumpe, cel puțin alea drăguțe, în cartierele bune.

— Înțeleg.

— Iubesc casa asta, recunoaște Anne. Dar Marco urăște să le fie dator. Nu voia să accepte cadoul de nuntă. Ar fi preferat să reușească singur. Așa e el, mândru. Le-a permis să ne ajute de dragul meu. Știa că eu voiam casa. El ar fi fost mulțumit să începem într-un apartament mic și îngrămădit. Uneori mă gândesc că am făcut o greșeală.

Își frământă mâinile în poală.

— Poate că ar fi trebuit să refuzăm cadoul lor de nuntă, să fi început într-o dărăpănătură, ca majoritatea cuplurilor. Poate că și acum am fi acolo, dar am fi mai fericiți.

Începe să plângă.

— Iar acum, ei cred că el e de vină pentru dispariția Corei, pentru că a fost ideea lui s-o lăsăm singură acasă. Nu scapă nicio ocazie să-mi amintească asta.

Rasbach împinge cutia de șervețele de pe masă către Anne, să-i fie la îndemână. Anne ia un șervețel și se șterge la ochi.

— Și eu ce pot să zic? Încerc să-i iau apărarea în fața lor, dar chiar a fost ideea lui să o lăsăm acasă. Nu mi-a plăcut. Tot nu-mi

vine să cred că am fost de acord. N-o să mi-o iert niciodată.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat cu Cora, Anne? întreabă detectivul Rasbach.

Ea își mută privirea de la el și se uită în gol.

— Nu știu. Mă tot gândesc la asta, mă gândesc întruna. Speram că a luat-o cineva pentru răscumpărare, pentru că părinții mei sunt bogați, dar nu ne-a contactat nimeni, așa că… Nu știu, e greu să-mi păstrez optimismul. Și Marco a crezut la fel, la început. Dar și el își pierde speranța.

Se uită iar la Rasbach, cu o expresie sumbră.

— Dacă e moartă? Dacă fetița noastră e deja moartă?

Cedează și izbucnește în lacrimi.

— Dacă n-o s-o găsim niciodată?

Capitolul paisprezece

Rasbach chiar îi verificase computerul lui Marco de la birou. Nu-i de mirare că Marco își făcuse griji din cauza asta. Deși era de înțeles ca un om în situația lui să caute pe Google informații despre depresia postnatală, istoricul browser-ului arăta că Marco intrase destul de adânc în subiectul psihozei postnatale. Citise despre femeia din Texas găsită vinovată de înecarea celor cinci copii într-o cadă. Citise despre mama care își omorâse copiii intrând cu mașina într-un lac, despre femeia din Anglia care își strangulase cei doi copii mici într-un dulap. Citise despre alte femei care își înecaseră, înjunghiaseră, sufocaseră și sugrumaseră copiii. Ceea ce, după mintea detectivului, însemna fie că Marco se temea că soția lui ar putea deveni psihotică, fie că îl interesau informațiile acelea din alt motiv. Lui Rasbach îi trece prin minte că Marco ar putea să-i însceneze totul soției lui, ca ea să tragă toate ponoasele. Fetița ar putea să fie doar o daună colaterală. Oare pur și simplu vrea să scape de ele?

Dar nu asta este teoria lui preferată. Anne nu este psihotică, lucru pe care l-a subliniat și ea. Femeile acestea care și-au omorât copilașii erau în mod clar căzute pradă psihozei. Dacă Anne și-a omorât copilul, probabil a fost un accident.

Nu, teoria lui preferată este că Marco a aranjat răpirea ca să facă rost de banii de răscumpărare de care avea mare nevoie. Chiar dacă el a spus că lucrurile vor reveni la normal, afacerea lui are probleme mari.

N-au putut afla nimic despre mașină. Nimeni n-a recunoscut că a condus pe alee la 12:35 în noaptea răpirii. Poliția a cerut ajutorul civililor în privința mașinii misterioase. Dacă cineva din zonă ar fi condus pe alee fără gânduri ascunse la ora respectivă, dată fiind atenția acordată subiectului de ziare și de televiziuni, foarte probabil ar fi recunoscut. Dar nimeni n-a recunoscut, probabil pentru că, indiferent cine era, a fost complice la răpire. Detectivul Rasbach este convins că persoana din mașină a luat copilul.

Rasbach crede că fie copilul a fost omorât accidental de părinți și cadavrul a fost luat de un complice, fie că este vorba despre o înscenare de răpire și că Marco a dat copilul cuiva care și-a pierdut curajul și n-a mai făcut demersurile pentru a primi banii de răscumpărare și a înapoia copilul. În cazul acesta, soția poate să fie sau nu implicată. Rasbach trebuie să analizeze cu atenție. Dacă suspiciunile lui sunt adevărate, înseamnă că Marco trebuie să-și iasă din minți.

Însă bona nu-i dă pace. Marco ar mai fi înscenat răpirea dacă bona ar fi fost în casă?

Rasbach nu vede rostul de a păstra un polițist în casa familiei Conti, care să aștepte să sune cineva pentru răscumpărare, pentru

că apelul acela nu va veni probabil niciodată. Ia o decizie strategică. Se vor retrage; va scoate poliția din casă și va vedea ce se întâmplă când cei doi sunt lăsați singuri. Dacă are dreptate și ceva nu a mers conform planului, trebuie să facă un pas înapoi ca să afle despre ce este vorba și să-i lase lui Marco suficientă funie cât să se spânzure cu ea.

Iar copilul? Rasbach se întreabă dacă Marco știe măcar dacă fetița dispărută mai este în viață. Își amintește faimosul caz de răpire Lindbergh, în care bebelușul a murit din întâmplare în timpul răpirii sau la scurt timp după aceea. Poate că același lucru s-a întâmplat și aici. Aproape că îi este milă de Marco. Aproape.

•

Este marți dimineață, a patra zi de la răpirea Corei. Tocmai pleacă și ultimul polițist. Lui Anne nu-i vine să creadă că vor fi lăsați complet singuri.

— Dar dacă sună răpitorul? protestează ea față de Rasbach, neîncrezătoare.

Marco nu spune nimic. Lui îi e clar că răpitorul nu va suna. Știe că poliția nu crede că există un răpitor.

Rasbach spune:

— O să fie bine. Marco se descurcă.

Ea îi aruncă o privire temătoare.

— Poate că prezența noastră aici îl sperie. Poate că, dacă plecăm noi, va suna.

Se întoarce spre Marco.

— Dacă sună cineva care pretinde că o are pe Cora, rămâi calm, încearcă să obții instrucțiuni și ține-l de vorbă cât mai mult posibil. Cu cât îl faci să spună mai multe, cu atât mai bine. Încă avem microfonul instalat, așa că discuția va fi înregistrată. Însă nu prea sunt șanse să putem detecta de unde provine apelul. În ziua de azi, toată lumea folosește cartele preplătite, nedetectabile. Asta ne îngreunează mult munca.

Apoi Rasbach pleacă. Marco, cel puțin, se bucură.

Acum Anne și Marco sunt singuri în casă. Și numărul reporterilor de afară, din stradă, a scăzut. Fără noutăți, presa nu are ce să raporteze. Ziariștii își pierd entuziasmul. Mormanul de flori ofilite și de ursuleți de jucărie nu mai crește.

— Ei cred că eu am omorât-o, zice Anne, și că tu ai mușamalizat totul.

— N-au cum să creadă așa ceva, zice Marco, încercând să o liniștească.

Dar nu prea are ce altceva să spună. Ce ar putea să-i spună? Ori asta, ori cred că eu am luat-o și am înscenat răpirea pentru banii de răscumpărare. Însă nu vrea ca ea să afle cât de proastă este situația lor financiară.

Marco urcă la etaj să se întindă. Este epuizat. Este așa de îndurerat și de supărat, încât abia poate să se uite la soția lui.

Anne își pierde vremea prin casă, ușurată cumva că a scăpat, în sfârșit, de poliție, și face ordine. Umblă ca prin ceață, din cauza nesomnului, pune lucrurile la locul lor, spală cești le de cafea. Telefonul din bucătărie sună, iar ea se oprește. Se uită la identitatea apelantului. Este mama ei. Anne ezită, nesigură dacă are chef să vorbească cu ea. În cele din urmă, la al treilea țârâit, ridică receptorul.

— Anne, zice mama ei.

Anne simte imediat cum i se pune un nod în gât. De ce a răspuns? Nu poate să-i facă față mamei ei acum. Îl vede pe Marco venind repede pe scări, cu privirea alertă. Ea îi face semn că vorbește cu mama ei și îl trimite înapoi. El se întoarce și urcă din nou spre dormitor.

— Bună, mamă.

— Sunt așa de îngrijorată din cauza ta, Anne. Cum te mai simți?

— Cum crezi?

Anne ține telefonul la ureche, se duce în spatele bucătăriei și privește pe fereastră spre curtea din spate.

Mama ei tace câteva secunde.

— Vreau doar să ajut.

— Știu, mamă.

— Nici nu pot să-mi imaginez prin ce treci. Și eu, și tatăl tău suferim, dar probabil nici nu se compară cu ce simți tu.

Anne începe să plângă, cu lacrimile curgându-i în liniște pe obraji.

Mama ei spune:

— Tatăl tău încă este foarte supărat că poliția te-a luat la audiere ieri.

— Știu, mi-ai spus și ieri, zice Anne obosită.

— Știu, dar numai despre asta vorbește. Spune că poliția ar trebui să-și facă treaba și s-o găsească pe Cora, nu să te hărțuiască pe tine.

— Cică își fac meseria, atât.

— Nu-mi place detectivul ăla, zice mama ei încordată.

Anne se scufundă într-unul dintre scaunele din bucătărie. Mama ei zice:

— Cred că ar trebui să vin acolo și noi două să bem niște ceai și să discutăm în privat. Doar noi două, fără tatăl tău. Marco e acasă?

— Nu, mamă, zice Anne și simte cum îi crește anxietatea. Nu pot astăzi. Sunt prea obosită.

Mama ei oftează.

— Știi că tatăl tău este foarte protector cu tine, zice ea.

După o pauză, adaugă într-o doară:

— Uneori, mă întreb dacă a fost bine că i-am ascuns niște lucruri când erai mai tânără.

Anne îngheață. Apoi spune:

— Trebuie să plec, și închide telefonul.

Stă în picioare lângă fereastră, privind în curtea din spate, tremurând, multă vreme.

•

Detectivii Rasbach și Jennings sunt într-o mașină de poliție, cu Jennings la volan. În mașină e cald și Rasbach potrivește aerul condiționat. În scurt timp ajung la St. Mildred's School, o școală particulară exclusivistă, din partea de nord-vest a orașului, pentru fete, de la grădiniță până la clasa a douăsprezecea. Anne Conti și-a petrecut toți anii de școală aici până să plece la universitate, așa că personalul școlii ar trebui să știe câte ceva despre ea.

Din păcate pentru detectivi, este mijlocul vacanței de vară, dar Rasbach a sunat înainte și a stabilit o întrevedere cu doamna Beck, directoarea școlii, care, se pare, are mult de lucru chiar și vara.

Jennings lasă mașina în parcarea goală. Școala este o clădire veche superbă, din piatră, care seamănă puțin cu un castel înconjurat de verdeață. Locul miroase a bani grei. Rasbach își imaginează toate mașinile de lux care opresc în față și lasă la intrare fete privilegiate, îmbrăcate în uniformă. Însă, deocamdată, este o liniște mormântală, cu excepția zgomotului unei mașini de tuns iarba.

Rasbach și Jennings urcă treptele înguste de piatră și apasă pe sonerie. Ușa de sticlă se deschide cu un clic puternic, iar cei doi detectivi intră și urmează indicatoarele de pe holul larg care duce la biroul principal. Pașii lor scârțâie pe podelele lucioase. Rasbach simte miros de ceară de lustruit.

— Nu mi-e dor de școală. Ție? zice Jennings.

— Deloc.

Ajung la birou, unde îi întâmpină doamna Beck. Rasbach este dezamăgit imediat să vadă că este relativ tânără, cam la patruzeci și ceva de ani. Nu prea sunt șanse să fi fost la St. Mildred's când era Anne Conti elevă acolo. Totuși, Rasbach speră că mai sunt angajați care să-și amintească de ea.

— Cu ce pot să vă ajut, domnilor detectivi? întreabă doamna Beck în timp ce îi conduce în biroul ei spațios.

Rasbach și Jennings se așază în fotoliile confortabile din fața biroului, în timp ce ea se instalează în spatele acestuia.

— Ne interesează o fostă elevă, spune Rasbach.

— Cine anume? întreabă ea.

— Anne Conti. Dar când era elevă aici se numea Anne Dries.

Doamna Beck tace, apoi dă scurt din cap.

— Înțeleg.

— Bănuiesc că dumneavoastră nu erați aici pe vremea când era ea elevă, spune Rasbach.

— Nu, mă tem că a fost înainte să vin eu aici. Biata femeie! Am văzut-o la televizor. Câți ani are?

— Treizeci și doi, spune Rasbach. Se pare că a fost la St. Mildred's de la grădiniță până în clasa a douăsprezecea.

Doamna Beck zâmbește.

— Multe dintre fetele noastre vin aici la grădiniță și nu mai pleacă decât atunci când ajung la o universitate bună. Avem o rată de retenție excelentă.

Rasbach îi zâmbește la rândul lui.

— Am vrea să-i vedem dosarul și cel mai bine ar fi să stăm de vorbă cu persoane care au cunoscut-o când era elevă aici.

— Să văd ce pot să fac, zice doamna Beck și iese din cameră.

Se întoarce după câteva minute ținând în mâini un dosar galben-închis.

— A fost aici, așa cum ați spus, de la grădiniță până într-a douăsprezecea. A fost o elevă excepțională. A intrat la Cornell.

Munca femeii constă, în mare parte, în relații publice, se gândește Rasbach în timp ce se întinde să ia dosarul. Jennings se apleacă să se uite odată cu el. Rasbach este sigur că femeia își dorește ca Anne Conti, cu proasta ei reputație de acum, să nu fi călcat niciodată pe holurile instituției.

El și Jennings studiază dosarul în liniște, în timp ce doamna Beck se foiește la birou. Nu e mare lucru acolo, în afară de niște note excelente. Cu siguranță, nu e nimic care să le atragă atenția.

— Profesorii ei mai predau aici? întreabă Rasbach.

Doamna Beck se gândește. În cele din urmă, răspunde:

— Majoritatea au plecat în alte părți, dar doamna Bleeker abia s-a pensionat anul trecut. Am văzut în dosar că a fost profesoara de engleză a lui Anne câțiva ani în clasele mai mari. Ați putea sta de vorbă cu dumneaei. Locuiește destul de aproape de aici.

Scrie numele și adresa pe o bucată de hârtie.

Rasbach ia hârtia și spune:

— Vă mulțumim pentru timpul acordat.

El și Jennings se întorc în mașina încinsă. Rasbach spune:

— Hai să vorbim cu Bleeker. Luăm și-un sandviș pe drum.

— Ce te aștepți să afli? întreabă Jennings.

— Niciodată să nu te aștepți la nimic, Jennings!

Capitolul cincisprezece

Când ajung la casa profesoarei pensionate, sunt întâmpinați de o femeie cu spatele drept și ochii atenți. Arată exact cum ar trebui să arate o profesoară de engleză pensionată de la o școală particulară de fete, se gândește Rasbach.

Doamna Bleeker le studiază insignele îndeaproape, apoi îi măsoară din ochi și pe cei doi detectivi, înainte de a le deschide ușa.

— Nu poți să fii îndeajuns de precaut, le zice ea. Jennings îi aruncă o privire lui Rasbach în timp ce femeia îi conduce pe un hol îngust, în camera de zi.

— Vă rog să luați loc, le spune.

Rasbach și Jennings iau loc imediat pe două scaune. Ea se așază încet pe canapeaua din fața lor. Pe măsuța de cafea se află un roman gros – *Turnurile din Barchester,* de Trollope, în ediția Penguin Classics – și un iPad lângă el.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor? întreabă ea și apoi adaugă: Deși bănuiesc de ce ați venit.

Rasbach afișează zâmbetul lui cel mai dezarmant.

— De ce credeți că am venit, doamnă Bleeker?

— Vreți să discutăm despre Anne. Am recunoscut-o. Se vorbește despre ea întruna la știri.

Rasbach și Jennings schimbă o privire rapidă.

— O chema Anne Dries când îi eram eu profesoară.

— Da, spune Rasbach, vrem să discutăm cu dumneavoastră despre Anne.

— E îngrozitor. M-am întristat mult când am văzut-o la televizor.

Oftează adânc.

— Nu știu ce pot să vă povestesc despre ce s-a întâmplat atunci, pentru că nu știu nimic. Am încercat să aflu, dar nimeni n-a vrut să-mi zică nimic.

Rasbach simte furnicături pe gât de entuziasm.

— Ce ar fi să începeți cu începutul? zice el răbdător.

Ea încuviințează.

— Îmi plăcea Anne. Era o elevă bună la engleză. Nu inspirată, dar muncitoare. Serioasă. Foarte tăcută. Era greu să-ți dai seama ce se întâmpla în mintea ei. Îi plăcea să deseneze. Știam că celelalte fete se luau de ea. Am încercat să le opresc.

— Cum se luau de ea?

— Lucrurile obișnuite pe care le fac fetele bogate și răsfățate. Copii cu mai mulți bani decât minte. Îi spuneau că e grasă. Nu era, bineînțeles. Celelalte fete erau slabe ca un țâr. Nesănătos de slabe.

— Când se întâmpla asta?

— Probabil când era în clasa a zecea sau a unsprezecea. Erau trei fete, care se credeau un dar de la Dumnezeu. Cele mai frumoase trei fete din școală s-au găsit una pe alta și au format un club particular, în care nimeni altcineva nu putea intra.

— Vă amintiți numele lor?

— Sigur că da. Debbie Renzetti, Janice Foegle și Susan Givens.

Jennings notează numele în carnețel.

— N-am să le uit pe astea trei.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Cele trei fete frumoase o necăjeau pe Anne, ca de obicei, și, brusc, una a ajuns în spital, iar celelalte două se țineau la o distanță respectabilă de ea. Susan a lipsit de la școală vreo două săptămâni. A povestit că a căzut de pe bicicletă și a făcut o contuzie.

Rasbach se apleacă ușor în față.

— Dar dumneavoastră nu credeți povestea asta, nu-i așa? Ce credeți că s-a întâmplat, de fapt?

— Nu știu exact. Au fost niște ședințe cu părinții, care s-au desfășurat cu ușile închise. Totul a fost foarte secretos. Dar pun pariu că Anne se săturase.

•

Înapoi la secție, Rasbach și Jennings fac câteva săpături și află că două dintre fetele menționate de profesoara pensionată de engleză, Debbie Renzetti și Susan Givens, s-au mutat în altă parte cu familiile înainte de absolvirea liceului. Din fericire, Janice Foegle încă locuiește în oraș. Când o sună Rasbach, norocul e de partea lui. Este acasă și este dispusă să vină la secție și să stea de vorbă cu ei după-amiază.

Rasbach este chemat la recepție când ajunge Janice Foegle, foarte punctuală. Se duce să o întâmpine. Știe la ce să se aștepte, dar, chiar și așa, femeia este fabuloasă. Cum trebuie să fi fost, se întreabă Rasbach, să fii atât de frumoasă în liceu, când majoritatea copiilor se chinuie să se împace cu aspectul lor nemulțumitor? Se întreabă ce influență a avut acest lucru asupra ei. Îi amintește oarecum de Cynthia Stillwell.

— Doamnă Foegle, spune Rasbach. Sunt detectivul Rasbach. Vi-l prezint pe detectivul Jennings. Vă mulțumim că ați venit. Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

Ea se încruntă resemnată.

— Să fiu sinceră, mă așteptam să mă sune cineva, zice ea.

O conduc într-una dintre sălile de audiere. Pe față i se citește o tensiune crescândă când i se menționează camera de luat vederi, dar nu se plânge.

— Ați cunoscut-o pe Anne Conti la liceu, se numea Anne Dries atunci, când erați la St. Mildred’s, începe Rasbach, odată ce trec de formalități.

— Da, zice ea încet.

— Cum era atunci?

Janice ezită, de parcă n-ar ști sigur ce să spună.

— Era de treabă.

— De treabă?

Rasbach așteaptă detalii.

Deodată, fața i se schimonosește și începe să plângă. Rasbach împinge ușor cutia cu șervețele spre ea și așteaptă.

— Adevărul este că ea era o fată de treabă, iar eu o scorpie. Eu, Susan și Debbie eram îngrozitoare. Acum mi-e rușine cu asta. Îmi amintesc cum ne purtam și nu-mi vine să cred. Eram așa de rele cu ea, fără motiv.

— Rele în ce fel?

Janice își întoarce privirea și își suflă nasul delicat. Apoi, se uită în sus, la tavan, și încearcă să se calmeze.

— O necăjeam. Râdeam de cum arăta, de cum se îmbrăca. Ne credeam superioare față de ea și de toată lumea, de fapt.

Îl privește crispat.

— Aveam cincisprezece ani. Nu că asta ar fi o scuză.

— Și ce s-a întâmplat?

— Chestia asta a durat câteva luni de zile și ea a tot suportat. Era mereu drăguță cu noi și se prefăcea că nu o deranja, dar nouă ni se părea doar jalnică. De fapt, mi se părea că e puternică pentru că putea să se prefacă zi de zi că nu o deranja când, în realitate, era evident că o deranja, dar n-am spus nimănui asta.

Rasbach dă din cap, încurajând-o să continue.

Ea se uită în jos la șervețelul din mâini, oftează din greu și-și ridică iar privirea la Rasbach.

— Apoi, într-o zi, pur și simplu a luat-o razna. Noi trei, adică cu, Debbie și Susan, am rămas mai târziu la școală atunci, nu mai știu de ce. Eram în toaleta fetelor și a intrat Anne. Ne-a văzut și a înlemnit. Apoi ne-a salutat și ne-a făcut cu mâna ușor, apoi a intrat într-o cabină să facă pipi. I-a trebuit ceva curaj pentru asta, recunosc.

După o pauză, continuă:

— În fine, am început să zicem niște lucruri.

Se oprește.

— Ce fel de lucruri? întreabă Rasbach.

— Mi-e rușine să zic. Chestii de genul „Cum îți merge cu regimul? Pentru că pare că te-ai mai îngrășat” și altele la fel. Am fost groaznice cu ea. A ieșit din cabină și s-a repezit direct la Susan. Niciuna din noi nu se aștepta la asta. Anne a apucat-o de gât și a izbit-o de perete. Era un perete de ciment, vopsit cu bej, lucios, și Susan s-a lovit tare cu capul de el. Pur și simplu s-a prelins de pe el. De-a lungul peretelui a rămas o dâră mare de sânge.

Janice face o grimasă, de parcă ar fi din nou în toaleta fetelor și și-ar vedea prietena prăbușită pe podea și peretele murdar de

sânge.

— Am crezut că Anne a omorât-o.

— Continuați, o încurajează Rasbach.

— Eu și Debbie țipam, dar Anne era complet tăcută. Debbie era mai aproape de ușă, așa că a fugit să cheme ajutoare. Eram îngrozită că am rămas singură cu Anne, numai că stătea între mine și ușă și mi-era prea frică să mă mișc. Anne s-a uitat la mine, însă privirea îi era goală. Ca și cum nu era cu adevărat acolo. Nici nu știam dacă mă vede măcar. A fost înspăimântător. În cele din urmă, a venit una dintre profesoare și apoi directoarea. Au chemat ambulanța.

Janice tace.

— A chemat cineva poliția?

— Glumiți?

Îl privește surprinsă.

— Nu așa se procedează în școlile particulare. Pe directoare o interesa numai să limiteze pagubele. Știu că au ajuns la o înțelegere. Au venit și părinții noștri, și mama lui Anne și totul a fost… aranjat. Vedeți dumneavoastră, am căutat-o cu lumânarea și toată lumea știa asta.

Rasbach spune blând:

— Ce s-a întâmplat după ce au chemat ambulanța?

— Când a sosit, au pus-o pe Susan pe o targă și au urcat-o în ambulanță. Eu, Debbie și profesoara am mers după Susan. Eu și Debbie plângeam isteric. Directoarea a dus-o în biroul său pe Anne ca s-o aștepte pe mama ei. Ambulanța a luat-o pe Susan, iar eu și Debbie am așteptat în parcare cu profesoara să vină părinții să ne ia.

— Vă mai amintiți și altceva? întreabă Rasbach.

Ea dă din cap.

— Înainte ca directoarea s-o ia de acolo, Anne s-a uitat la mine de parcă era complet normală și a zis: „Ce s-a întâmplat?”

Rasbach spune:

— La ce v-ați gândit când a spus asta?

— M-am gândit că e nebună.

•

Poștașul e în fața ușii de la intrare și încearcă să îndese nenumăratele scrisori prin fanta din ușă. Anne stă în picioare în bucătărie și privește. Ar putea să deschidă ușa, să le ia de la el, ca să-i ușureze munca, dar nu vrea. Știe că toate scrisorile acelea pline de ură sunt pentru ea. Atunci el își ridică privirea spre fereastră și o vede. Ochii li se întâlnesc preț de doar o secundă, după care el începe din nou să împingă scrisorile prin fantă. Cu poștașul ăsta schimba amabilități în urmă cu doar o săptămână. Acum, totul este diferit. Scrisorile au căzut pe podea, lângă ușă, într-un morman dezordonat. El se străduiește să împingă un plic mare și gros prin deschizătură, dar nu merge. Îl împinge pe jumătate, apoi se răsucește și pleacă spre casa următoare.

Anne rămâne în picioare și se holbează la mormanul de jos, la pachetul îndesat în fantă. Din cauza lui, ușița nu se închide. Anne se duce la ușă și încearcă să tragă de el. Este unul dintre plicurile acelea cu bule. S-a blocat și nu poate să-l clintească. Va trebui să deschidă ușa și să-l apuce din afară. Se uită pe fereastră, să vadă dacă e cineva pe acolo. Reporterii care mai stăteau pe acolo dimineață, în timp ce poliția se retrăgea, au dispărut. Anne deschide ușa și trage pachetul afară din fantă, se strecoară rapid înapoi în casă, închide ușa și o încuie la loc.

Fără să se gândească, deschide pachetul.

Înăuntru se află o salopetă verde de bebeluș.

Capitolul șaisprezece

Anne țipă.

Marco o aude din dormitor și se repede la parter. O vede stând lângă ușa de la intrare, cu un teanc de corespondență nedeschisă la picioare și un pachet în mâini. Zărește salopeta verde ieșind din pachet.

Ea se întoarce spre el, albă la față.

— Asta a venit acum prin poștă, zice ea cu o voce ciudată și goală.

Marco se apropie de ea, iar ea îi întinde pachetul. Se uită amândoi la el, ca și cum le-ar fi teamă să-l atingă. Dacă este o farsă? Dacă cineva s-a gândit că ar fi amuzant să trimită o salopetă mică și verde cuplului groaznic care și-a lăsat bebelușul singur acasă?

Marco ia pachetul de la Anne și îl deschide încet. Scoate salopeta. Pare să fie aceeași. O întoarce pe partea cealaltă. Are iepurașul brodat în față.

— O, Doamne! exclamă Anne și izbucnește în plâns, cu mâinile pe față.

— E a ei, spune Marco aspru. E a Corei.

Anne aprobă, dar nu poate să vorbească.

În hăinuță, este prins un bilet, dactilografiat cu litere micuțe.

Copilul e bine. Răscumpărarea este cinci milioane de dolari. NU anunțați poliția. Aduceți banii joi la ora 14:00. Dacă apare vreun polițist, n-o mai vedeți niciodată.

În partea de jos a biletului este o hartă detaliată.

— Or să ne-o dea înapoi, Anne! strigă Marco.

Anne simte că o să leșine. După toate prin câte au trecut, pare prea frumos ca să fie adevărat. Ia salopeta de la el, o apropie de față și inspiră adânc. Simte aroma fetiței ei. O miroase. Senzația o copleșește. Inspiră din nou și i se taie genunchii.

— O să facem exact ce scrie aici, spune Marco.

— N-ar trebui să spunem poliției?

— Nu! Zice să nu spunem poliției. Nu putem risca să stricăm totul. Nu înțelegi? E imprudent să implicăm poliția. Dacă tipul ăsta crede că va fi prins, poate s-o omoare pe Cora și să scape de ea! Trebuie să facem cum zice el. Fără poliție.

Anne dă din cap aprobator. O sperie gândul de a acționa singuri. Dar Marco are dreptate. Ce a făcut poliția pentru ei? Nimic. Doar i-a suspectat. Polițiștii nu sunt prietenii lor. Vor fi nevoiți să o recupereze singuri pe Cora.

— Cinci milioane, spune Marco tensionat.

O privește brusc îngrijorat.

— Crezi că părinții tăi vor fi de acord să dea cinci milioane?

— Nu știu.

Anne își mușcă buza, neliniștită.

— Trebuie să fie.

— Nu avem mult timp. Două zile, spune Marco. Trebuie să-i rugăm pe părinții tăi. Trebuie să înceapă să adune banii.

— Îi sun.

Se duce spre telefonul din bucătărie.

— Folosește-ți mobilul. Și, Anne, zi-le din start: fără poliție. Nimeni nu trebuie să știe.

Ea dă din cap în semn că a înțeles și începe să formeze numărul pe telefon.

•

Anne și Marco stau unul lângă altul pe canapeaua din camera de zi. Mama lui Anne se sprijină elegant de marginea fotoliului, în timp ce tatăl ei merge de colo-colo prin camera de zi, făcând pași mari între fereastra dinspre stradă și canapea. Toți se uită la el.

— Sunteți siguri că este salopeta ei? întreabă el din nou, întrerupându-se din mers.

— Da, răspunde Anne tăios. De ce nu mă credeți?

— Trebuie să fim siguri, asta-i tot. Cinci milioane de dolari sunt o grămadă de bani.

Pare irascibil.

— Trebuie să fim siguri că avem de-a face cu persoana care chiar o are pe Cora. Povestea asta a fost în toate ziarele. Cineva ar putea să profite.

— Ea Corei, zice ferm Marco. O recunoaștem.

— Puteți să faceți rost de bani sau nu? întreabă Anne strident.

Se uită neliniștită la mama ei. Chiar când își făcuse din nou speranțe, totul se poate prăbuși. Cum poate tatăl ei să-i facă așa ceva?

— Sigur că putem să facem rost de bani, zice hotărât mama ei.

— N-am zis că nu putem să facem rost de ei, răspunde tatăl. Am spus că s-ar putea să fie dificil. Dar dacă trebuie să mut munții din loc, atunci o să-i mut.

Marco își privește socrul, încercând să nu-și dea de gol antipatia față de el. Toți știu că, în mare, sunt banii mamei lui Anne, dar el se comportă de parcă ar fi ai lui. De parcă i-ar fi câștigat el. Ce nenorocit!

— Două zile ca să strângem atâția bani nu e prea mult. Va trebui să lichidăm niște investiții, spune Richard, dându-și importanță.

— Asta nu este o problemă, zice mama lui Anne.

Se uită la fiica ei.

— Nu-ți face griji din cauza banilor, Anne.

— Puteți să faceți asta discret, să nu afle nimeni? întreabă Marco.

Richard Dries respiră zgomotos, în timp ce reflectează.

— O să vorbim cu avocatul nostru, să vedem cum putem proceda. Găsim noi o soluție.

— Slavă Domnului! zice Anne ușurată.

— Cum exact o să aibă loc schimbul? întreabă Richard. Marco răspunde:

— Exact cum scrie în bilet. Fără poliție. Eu mă duc cu banii. Le dau banii și ei mi-o dau pe Cora.

— Poate ar trebui să vin cu tine, ca să n-o dai în bară, zice tatăl lui Anne.

Marco îl privește cu răutate nedisimulată.

— Nu.

Apoi adaugă:

— Dacă văd pe altcineva, poate se răzgândesc.

Se studiază reciproc din priviri.

— Eu am carnetul gros de cecuri, zice Richard.

— De fapt, eu am carnetul gros de cecuri, zice Alice înțepată.

— Tată, te rog, spune Anne, îngrozită că tatăl ei va strica totul.

Se uită neliniștită când la mama, când la tatăl ei.

— Nu avem nicio dovadă că fetița e în viață, spune Richard. Ar putea fi o păcăleală.

— Dacă nu e acolo, nu las banii, spune Marco, privindu-l pe Richard cum se plimbă de colo-colo în fața ferestrei.

— Nu-mi place povestea asta, spune Richard. Ar trebui să anunțăm poliția.

— Nu! spune Marco.

Cei doi bărbați se privesc dușmănos. Richard cedează primul.

— Avem de ales? întreabă Anne cu o voce stridentă.

— Tot nu-mi place, spune Richard.

— Vom face exact ce scrie în bilet, zice ferm mama lui Anne, aruncându-i soțului ei o privire severă.

Tatăl lui Anne se uită la fiica lui și spune:

— Îmi pare rău, Anne. Ai dreptate. Nu avem de ales. Eu și mama ta ar trebui să începem să strângem banii.

•

Marco îi privește pe socrii lui urcându-se în noul lor Mercedes și plecând. A slăbit câteva kilograme în ultimele zile, de când a început toată nebunia asta. Jeanșii atârnă pe el.

A fost un moment îngrozitor când Richard a-nceput să facă figuri în privința banilor. Dar numai se dădea mare. Voia să fie sigur că toată lumea știe ce tip minunat este el. Trebuia să se asigure că toată lumea înțelege cât de important este.

— Am știut că ne vor ajuta, spune Anne venind lângă el.

Cum de reușea mereu să spună exact ce nu trebuia? Cel puțin, în ceea ce-i privea pe părinții ei. Cum de nu vedea ce fel de om era, în realitate, tatăl ei? Nu vedea cât de manipulator era? Dar Marco tace.

— O să fie bine, spune Anne, luând mâna lui Marco în mâinile ei. O s-o luăm înapoi. Și apoi toată lumea o să vadă că noi am fost victimele.

Îl strânge de mână.

— Și apoi ar trebui să-i punem pe nenorociții ăia de polițiști să ne ceară scuze.

— Tatăl tău n-o să ne lase niciodată să uităm că ei ne-au salvat.

— N-o să gândească așa! O să considere că au salvat-o pe Cora, sunt sigură! N-o să ne reproșeze asta.

Soția lui poate să fie așa de naivă! Marco o strânge ușor de mână, la rândul lui.

— De ce nu te întinzi să încerci să te odihnești? Eu o să ies puțin.

— Mă îndoiesc c-o să pot să dorm, dar o să încerc. Unde te duci?

— Vreau să dau o fugă până la birou, să verific niște chestii. N-am mai trecut pe acolo de când… de când au luat-o pe Cora.

— Bine.

Marco o strânge în brațe pe Anne.

— Abia aștept s-o văd din nou, Anne, șoptește el.

Ea dă din cap, lipită de umărul lui. Marco se desprinde din îmbrățișare.

O privește în timp ce urcă scările, apoi își ia cheile de la mașină din bolul de pe măsuța din hol și iese din casă.

Anne urcă în dormitor cu intenția de a se întinde. E prea încordată, însă – aproape îndrăznește să spere că-și va primi copilul înapoi în curând, și totuși e încă îngrozită că totul ar putea să meargă extrem de prost. După cum a spus și tatăl ei, nu au nicio dovadă că fetița mai trăiește măcar.

Dar refuză s-o creadă pe Cora moartă.

Ia salopeta verde cu ea, ținând-o aproape de față și inspirând mirosul copilului ei. Îi este atât de dor de ea, încât simte durerea fizic. O dor sânii. În holul de la etaj, se oprește, se sprijină de perete și se lasă pe vine în fața camerei copilului. Dacă închide ochii și-și apasă salopeta pe față, se poate preface că ea încă e acolo, în casă, chiar dincolo de hol. Câteva clipe, își dă voie să se prefacă. Apoi însă deschide ochii.

Cine le-a trimis salopeta le-a cerut cinci milioane de dolari. Oricine ar fi, știe că fetița lor valorează cinci milioane de dolari pentru ei și, evident, bănuiește că Anne și Marco pot să facă rost de banii ăștia.

Poate este cineva pe care îl cunosc, chiar și tangențial. Se ridică încet în picioare și se oprește pe drumul spre dormitor. Poate este chiar cineva pe care îl cunosc bine, cineva care știe precis că au acces la bani.

Când toate astea se termină și o iau pe Cora înapoi, se gândește ea, o să-și dedice viața copilului și găsirii vinovatului. Poate că nu va înceta niciodată să se uite la oamenii pe care îi cunoaște,

întrebându-se dacă nu cumva persoana aceea le-a luat copilul sau dacă știe cine l-a luat.

Brusc, își dă seama că probabil n-ar trebui să umble așa cu salopeta. Dacă lucrurile merg prost și nu o recuperează pe Cora, vor fi nevoiți să predea salopeta și biletul poliției, ca dovadă a nevinovăției lor. Cu siguranță, poliția nu-i va mai suspecta acum. Dar orice indiciu pe care l-ar fi putut oferi salopeta a fost distrus de felul în care a atins-o și a respirat pe ea și de faptul că și-a șters lacrimile cu ea. O pune pe comoda ei din dormitor și o întinde. O privește, părăsită pe comodă. O lasă acolo cu bilețelul cuprinzând instrucțiunile prins de ea. Nu-și pot permite să facă vreo greșeală.

Își dă seama că este prima dată când este singură în casă de când a fost luată Cora. Dacă ar putea da timpul înapoi! Ultimele zile au trecut ca prin ceață, umplute cu frică, durere, groază și disperare. Și trădare. A spus poliției că are încredere în Marco, dar a mințit. Nu are încredere în el când vine vorba de Cynthia. Probabil are și alte secrete față de ea. La urma urmei, și ea are secrete față de el.

Se duce la comoda lui Marco și deschide sertarul de sus. Scotocește fără țintă prin șosetele și chiloții lui. După ce termină cu primul sertar, îl deschide pe al doilea. Nu știe ce caută, dar o să știe când o să găsească.

Capitolul șaptesprezece

Marco se urcă în Audi și pleacă. Însă nu se duce la birou. Urmează prima centură spre autostradă și iese din oraș. Își croiește drum prin trafic. Audi-ul răspunde imediat la atingerea lui. După vreo douăzeci de minute, cotește pe un braț al autostrăzii. În curând, ajunge la un drum forestier familiar, care duce la un lac destul de izolat.

Se oprește într-o parcare cu pietriș pe jos, din fața lacului. Acolo sunt o plajă mică, plină de pietre, și câteva mese vechi de picnic, deteriorate de ploaie și vânt, dar nu prea a văzut oameni care să le folosească. Un doc lung se întinde până la lac, dar nimeni nu mai pleacă de acolo cu barca. Marco vine în locul ăsta de câțiva ani. Vine singur, oricând are nevoie să se gândească la ceva.

Marco parchează la umbra unui copac, cu fața spre lac, și coboară. E foarte cald și însorit, dar bate briza dinspre lac. Se așază pe capota mașinii și se uită spre apă. Nu mai este nimeni aici. Locul este pustiu.

Își spune că totul o să fie bine. Cora e bine; trebuie să fie bine. Părinții lui Anne vor face rost de bani. Socrul lui nu ar rata ocazia de a fi erou sau foarte șmecher, chiar dacă asta l-ar costa o mică avere. Mai ales dacă pare că îl salvează pe Marco. Ei nici nu vor simți lipsa banilor, se gândește Marco.

Inspiră adânc aerul de lac și expiră, încercând să se calmeze. Miroase a pești morți, dar nu contează. Trebuie să-și umple plămânii de aer. Ultimele zile au fost iadul pe pământ. Marco nu e făcut pentru așa ceva. Are nervii întinși la maximum.

Are regrete acum, dar totul va merita, într-un final. După ce o va lua pe Cora înapoi și va avea banii, totul va fi bine din nou. O vor avea pe fiica lor. Iar el va avea două milioane și jumătate de dolari ca să-și repună afacerea pe picioare. Gândul că ia bani de la socrul lui îl face să zâmbească. Îl urăște pe nenorocitul ăla.

Cu banii ăștia, va putea să-și rezolve problemele de lichidități și să-și ducă afacerea la următorul nivel. Banii vor trebui injectați în firmă prin intermediul unui investitor discret, anonim, printr-un cont din Bermuda. Nu va afla nimeni. Complicele lui, Bruce Neeland, își va primi jumătate din bani, va pleca și-și va ține gura.

Marco aproape că se răzgândise în privința planului. Când Katerina a anunțat în ultimul moment că nu mai vine s-a panicat. Aproape că a anulat tot. Știa că bona adormea mereu cu căștile în urechi când stătea cu copilul. De două ori ajunseseră acasă înainte de miezul nopții și o surprinseseră dormind dusă pe canapeaua din camera de zi. Nici nu se trezea prea ușor. Lui Anne nu-i plăcea. Nu o considera o bonă prea bună, dar era greu

să găsești pe cineva, având în vedere că erau atâția copii mici în cartier.

Planul fusese ca Marco să iasă la țigară la douăsprezece și jumătate, să intre încet în casă, să ia copilul adormit și să îl scoată pe ușa din spate în timp ce Katerina dormea. Dacă s-ar fi trezit și l-ar fi văzut intrând, el i-ar fi spus că a venit să vadă ce face fetița, din moment ce erau chiar alături. Dacă s-ar fi trezit și l-ar fi văzut ducând copilul afară, el i-ar fi spus că o ducea pe Cora alături un minut, ca să o arate vecinilor. În oricare din aceste două cazuri, ar fi abandonat planul.

Dacă reușea, știrea ar fi fost apoi că un copil a fost răpit din dormitorul lui în timp ce bona era la parter.

Numai că ea n-a mai venit. Marco era disperat, așa că a trebuit să improvizeze. A convins-o pe Anne s-o lase pe Cora acasă cu condiția să vină s-o vadă din jumătate în jumătate de oră. Lucrul ăsta n-ar fi fost posibil dacă ecranul video al monitorului pentru copii ar fi funcționat. Dar dacă ar fi funcționat doar audio, Marco s-a gândit c-o să fie în regulă. Când îi venea rândul să se ducă la ea, avea să o scoată pe Cora pe ușa din spate și s-o ducă la mașina care aștepta. Știa că, astfel, el și Anne aveau să pice prost, fiindcă își lăsaseră copilul singur acasă, dar s-a gândit că ar putea să meargă.

Dacă ar fi simțit că exista vreun risc, oricât de mic, pentru Cora, n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Pentru toți banii din lume.

A fost extrem de greu în ultimele zile să nu-și vadă fiica. Să n-o poată lua în brațe, s-o sărute pe cap, să-i miroasă pielea. Să nu poată să sune ca să vadă ce face și să se asigure că e bine.

Să nu știe ce naiba se întâmplă.

Marco își spune din nou că fetița lui e bine. Trebuie doar să reziste. Totul se va termina în curând. O vor avea și pe Cora, și banii. Îi pare rău mai ales pentru cât de greu îi este lui Anne, dar își spune că va fi atât de fericită s-o recapete pe Cora, încât poate va privi lucrurile mai detașată. A fost al dracului de cumplit în ultimele luni și să facă față problemelor lui financiare, și să-și vadă soția îndepărtându-se de el, pierdută în propria depresie.

Totul a fost mult mai greu decât se aștepta. Când Bruce Neeland nu a sunat în primele douăsprezece ore, Marco a fost înnebunit. Se înțeleseseră să stabilească primul contact peste cel mult douăsprezece ore. Sâmbătă după-amiază, când tot nu primise niciun semn de la el, Marco s-a temut că Bruce și-a pierdut curajul. Cazul era foarte mediatizat. Mai rău, Bruce nu răspundea la numărul de telefon mobil la care Marco trebuia să sune în situație de urgență. Și alt mod de a lua legătura cu el Marco nu avea.

Își dăduse copilul unui complice care nu respectase planul și pe care nu-l putea găsi. Își ieșea din minți de griji. Doar Bruce nu avea să-i facă rău fetiței, nu?

Marco cochetase cu ideea de a mărturisi totul poliției, de a le spune tot ce știa despre Bruce Neeland, în speranța că poliția va putea să-i găsească pe el și pe Cora. S-a gândit însă că era un risc prea mare pentru Cora. Așa că Marco a mai așteptat.

Apoi, a sosit salopeta prin poștă. Ușurarea pe care a simțit-o atunci a fost incredibilă. S-a gândit că probabil Bruce nu avusese curaj să sune acasă, așa cum plănuiseră, nici măcar de la un telefon mobil cu cartelă preplătită, nedetectabilă. Probabil se îngrijorase din cauza poliției. Găsise o altă cale.

Încă vreo două zile și se va termina totul. Marco va duce banii la punctul de întâlnire, pe care l-au ales în prealabil împreună, și o va lua pe Cora înapoi. Iar după aceea va suna poliția și le va spune. Le va da o descriere falsă a lui Bruce și a mașinii pe care o va conduce acesta.

Dacă exista o modalitate mai ușoară de a face rost rapid de vreo două milioane de dolari, el nu a găsit niciuna. Dumnezeu îi e martor că a încercat.

•

Părinții lui Anne vin joi dimineață cu banii. Pachetele cu bancnote de o sută. Cinci milioane de dolari în bancnote nemarcate. Băncile folosesc aparate ca să le numere. Au fost nevoiți să-i adune din toate părțile ca să-i strângă într-un timp așa de scurt; nu le-a fost ușor. Richard se asigură că știu și ei asta. Ocupă surprinzător de mult loc. Richard i-a pus pe toți în trei genți mari de sport.

Marco îi tot aruncă priviri îngrijorate soției. Anne stă pe canapea alături de mama ei, adăpostită sub aripa protectoare a acesteia. Anne pare mică și vulnerabilă. Marco vrea ca Anne să fie puternică. Are nevoie ca ea să fie puternică.

Își spune că soția lui este într-o stare de tensiune enormă. Mai mare decât a lui, dacă așa ceva este posibil. El aproape că a cedat sub stresul situației, deși știe ce se întâmplă. Ea nu. Nu știe că o vor primi pe Cora înapoi astăzi; doar speră. El, pe de altă parte, știe că, peste două sau trei ore, Cora va fi din nou în casa lor. În curând, toate astea vor lua sfârșit.

Bruce va depune partea lui Marco din bani în contul off-shore, așa cum au plănuit. Nu vor mai avea niciun fel de contact de acum înainte. Nu va exista nimic care să facă legătura între ei. Marco va scăpa de suspiciuni. Își va recupera copilul și, în plus, va avea banii de care are nevoie.

Brusc, Anne se eliberează cu putere de sub brațul mamei ei și se ridică în picioare.

— Vreau să vin cu tine, zice ea.

Marco se uită speriat la ea. Anne are ochii sticloși și tremură din tot corpul. Felul ciudat în care îl privește îl face să se întrebe, doar pentru o secundă, dacă nu cumva și-a dat seama. Imposibil.

— Nu, Anne, spune el. Mă duc singur.

Adaugă ferm.

— Am vorbit deja despre asta. Nu putem să schimbăm planurile acum.

Are nevoie ca ea să rămână acasă.

— Pot să rămân în mașină, zice ea.

El o îmbrățișează strâns și îi șoptește la ureche:

— Șșșșș… o să fie totul bine. Mă întorc cu Cora, promit.

— Nu poți să promiți! Nu poți!

Vocea îi devine stridentă. Marco, Alice și Richard se uită îngrijorați la ea.

O ține în brațe până când se liniștește și, măcar de data asta, părinții ei stau deoparte și îl lasă să-și facă treaba de soț. În cele din urmă, îi dă drumul, o privește în ochi și îi spune:

— Anne, trebuie să plec acum. Îmi ia cam o oră să ajung acolo. Te sun pe mobil imediat ce o recuperez, bine?

Anne, mai calmă acum, dă din cap, cu chipul tensionat. Richard se duce cu Marco să încarce banii în mașină, care este parcată în garaj. Scot banii prin ușa din spate, îi pun în portbagajul Audi-ului lui Marco și îl încuie.

— Baftă! zice Richard, încordat.

Apoi adaugă:

— Nu-i da banii până când nu iei copilul. E singurul avantaj pe care-l avem.

Marco aprobă din cap și se urcă în mașină. Își ridică privirea spre Richard și spune:

— Nu uita: nu contactezi poliția decât după ce vă sun eu!

— Am înțeles.

Marco nu are încredere în Richard. Se teme că acesta va suna la poliție de îndată ce pleacă el. I-a spus lui Anne să nu-l scape nicio clipă din ochi – i-a amintit asta în șoaptă, la ureche, și acum – și să nu-l lase să sune la poliție decât când îi anunță el că a recuperat-o pe Cora. Când o să sune el, Bruce va fi plecat de mult. Cu toate astea, Marco tot este îngrijorat. Anne nu pare să funcționeze cum trebuie, nu se poate baza pe ea. Richard ar putea să se ducă la bucătărie și să sune de pe mobil, iar ea nici să nu observe. Sau ar putea să sune la poliție în fața ei odată ce el a ieșit din casă, se gândește Marco neliniștit. Ea n-ar putea să-l oprească.

Marco iese cu mașina din garaj, intră pe alee și-și începe lungul drum spre punctul de întâlnire. Se apropie de rampa care dă în autostradă, când, deodată, îi îngheață inima.

A fost incredibil de prost.

Richard ar fi putut să spună deja poliției despre schimb. Poliția ar putea să-l urmărească chiar acum. Toți ar putea să știe, în afară de Anne și de el. Oare Alice ar permite așa ceva? Oare Richard ar anunța-o măcar?

Mâinile lui Marco încep să transpire pe volan. Inima îi bate ca un ciocan în timp ce încearcă să gândească. Richard intenționase să implice poliția. Ei nu-i dăduseră voie. Când mai acceptase

Richard vreodată să nu i se dea voie să facă ceva? Richard o vrea pe Cora înapoi, dar este genul de om căruia nu-i place să rişte. Ar vrea să-şi recupereze şi banii, dacă este posibil. Lui Marco i se face rău.

Cum să procedeze? Nu poate să-l contacteze pe Bruce. Nu are cum să facă asta, pentru că Bruce nu răspunde la telefon. Acum probabil că-l atrage pe Bruce direct în cursă. Lui Marco deja i se lipeşte cămaşa de spate când iese pe autostradă.

Capitolul optsprezece

Marco încearcă să se calmeze, respirând adânc în timp ce conduce cu mâinile încordate pe volan.

Ar putea să riște și să se ducă la locul de întâlnire, conform planului. Poate că Richard nu a anunțat poliția. Cora va fi într-un scaun de mașină pentru bebeluși, în garajul abandonat. El o va lua, va lăsa banii și va fugi.

Dar dacă Richard chiar a alertat poliția, atunci ce se va-ntâmpla? Atunci, de îndată ce Marco o ia pe Cora, lasă banii și fuge, Bruce va apărea să-și ridice banii și poliția îl va aresta. Dacă Bruce mărturisește? Marco va fi închis multă vreme.

Ar putea să renunțe. Ar putea să se întoarcă din drum, să nu se ducă deloc la locul de întâlnire și să spere că Bruce îi va trimite alt mesaj prin poștă. Dar cum ar explica asta poliției? Cum să nu se ducă, așa cum au aranjat, ca să-și recupereze copilul răpit? Ar putea să spună că a avut probleme cu mașina și să ajungă prea târziu, după ora stabilită. Apoi, dacă Bruce l-ar contacta din nou, Marco ar putea să încerce încă o dată, fără să-i dea toate detaliile lui Richard. Dar în niciun caz Richard nu l-ar lăsa pe Marco să păstreze atâta bănet între timp. Futu-i! Nu poate să facă nimic fără ca socrul lui să afle, pentru că Alice îl lasă să controleze banii.

Nu, trebuie să se ducă să o ia chiar astăzi pe Cora. Trebuie să se ducă s-o recupereze. Nu poate să mai lase situația asta să treneze, orice s-ar întâmpla.

Cu capul plin de gânduri, nici nu-și dă seama când a trecut o jumătate de oră. Este la mijlocul drumului. Trebuie să ia o hotărâre. Se uită la ceas, iese de pe autostradă pe prima centură. Trage pe dreapta, aprinde farurile de poziție și scoate telefonul cu mâinile tremurânde. O sună pe Anne pe mobil, îi răspunde imediat.

— Ai luat-o? întreabă ea îngrijorată.

— Nu, nu încă, nu e încă ora, spune Marco. Vreau să-l întrebi pe tatăl tău dacă a anunțat poliția.

— N-ar face așa ceva, spune Anne.

— Întreabă-l!

Marco aude voci în fundal, apoi Anne revine la telefon.

— Spune că nu a zis nimănui. Nu a spus poliției. De ce?

Să-l creadă pe Richard?

— Dă-mi-l pe tatăl tău la telefon, spune Marco.

— Ce se întâmplă? zice Richard la telefon.

— Trebuie să pot avea încredere în tine, zice Marco. Trebuie să fiu sigur că nu ai anunțat poliția.

— N-am anunțat-o. Am zis că nu o anunț.

— Spune-mi adevărul. Dacă poliția ne urmărește, nu mă duc. Nu pot să risc ca răpitorul să miroasă că este o capcană și să o

omoare pe Cora.

— Jur că nu am spus nimic. Du-te și ia-o, pentru Dumnezeu!

Richard pare aproape la fel de panicat cum se simte Marco.

Marco închide telefonul și pleacă iar.

•

Richard Dries se plimbă de colo-colo prin camera de zi a fiicei lui, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. Se uită la soția și fiica lui, îmbrățișate pe canapea, și își abate repede privirea. Este cu nervii întinși la maximum și extrem de frustrat din cauza ginerelui său.

Nu i-a plăcut niciodată Marco. Iar acum – ce Dumnezeu?! – cum a putut Marco măcar să se gândească să nu se ducă la întâlnire? Ar putea să strice tot! Richard se uită din nou îngrijorat la soția și fiica lui și continuă să se plimbe apăsat în sus și-n jos.

Măcar poate înțelege de ce Marco a crezut că el, Richard, a sunat la poliție. Încă de la început, când Marco a insistat să nu anunțe poliția, Richard a fost de părere că ar trebui să le spună despre schimb, dar toți ceilalți l-au contrazis. Le-a spus că cinci milioane de dolari înseamnă o mulțime de bani, chiar și pentru ei. Le-a spus că nu este convins că fetița mai este în viață. Însă a promis că nu va anunța poliția și nu a făcut-o. Nu se așteptase ca Marco să se îndoiască de el în ultima clipă și să riște totul neducându-se să facă schimbul.

Ar face bine să se ducă, naiba să-l ia! Miza e prea mare ca Marco s-o ia razna.

•

După treizeci de minute, Marco ajunge la locul stabilit. Este la o jumătate de oră distanță de oraș, dacă o iei pe autostradă, și încă aproape treizeci de minute spre nord-vest, pe o șosea și apoi pe un drum forestier. Au ales o fermă părăsită cu un garaj vechi la capătul aleii principale. Marco parchează în fața garajului. Ușa acestuia este închisă. Locul pare pustiu, dar Bruce trebuie să fie undeva în apropiere, urmărindu-l.

Cora probabil este în garaj. Marco se simte amețit. Coșmarul se apropie de sfârșit.

Marco iese din mașină. Lasă banii în portbagaj și se duce la ușa garajului. Apucă mânerul. E înțepenit, dar trage zdravăn de el. Ușa se ridică cu un zdrăngănit puternic. Înăuntru este întuneric, mai ales după lumina intensă a soarelui. Ascultă atent. Nimic. Poate Cora doarme. Apoi vede un scaun de mașină pentru bebeluși așezat pe podeaua murdară, în cel mai îndepărtat colț, cu o pătură albă așezată peste mâner. Recunoaște pătura Corei. Se repede spre scaun, se apleacă și smulge pătura.

Scaunul este gol. Marco se ridică îngrozit și face câțiva pași înapoi, clătinându-se. Se simte de parcă o lovitură l-a lăsat fără suflare. Scaunul de mașină este aici, pătura este aici, dar Cora nu e. Să fie o glumă proastă? Sau o înșelăciune? Inima îi bate cu putere. Aude un zgomot în spatele lui și se răsucește brusc, dar

nu este destul de rapid. Simte o durere ascuțită în cap și se prăbușește pe podeaua garajului.

Când își revine, după câteva minute, nu știe câte, Marco se ridică încet în mâini și genunchi, apoi în picioare. Este ametit și confuz și capul îi pulsează de durere. Se duce afară poticnindu-se. Mașina lui este încă acolo, în fața garajului, cu portbagajul deschis. Se împleticește până acolo și se uită înăuntru. Banii – cinci milioane de dolari – au dispărut. Bineînțeles. Marco a rămas cu un scaun gol și cu pătura Corei. Fără Cora. Telefonul mobil este în mașină, pe scaunul din față, dar nu îndrăznește s-o sune pe Anne.

Ar trebui să sune la poliție, dar nu vrea să facă nici asta.

E un prost. Scoate un urlet de durere și se prăbușește la pământ.

•

Anne așteaptă înnebunită. Se smulge din îmbrățișarea mamei sale și își frânge mâinile îngrijorată. Ce se întâmplă? De ce durează așa de mult? Marco ar fi trebuit să sune acum douăzeci de minute. Sigur s-a întâmplat ceva.

Și părinții ei sunt agitați.

— Ce naiba face? mârâie Richard. Dacă nu s-a dus de teamă că am anunțat poliția, îl strâng de gât cu mâinile mele.

— Să-l sunăm noi? spune Anne.

— Nu știu, răspunde Richard. Hai să mai așteptăm câteva minute.

După cinci minute, nimeni nu mai suportă suspansul.

— Eu îl sun, spune Anne. Trebuia să o recupereze acum jumătate de oră. Dacă s-a întâmplat ceva? Ar suna dacă ar putea. Dacă l-au omorât? S-a întâmplat ceva îngrozitor!

Mama lui Anne sare și încearcă să o ia în brațe, dar Anne o împinge aproape violent.

— Îl sun, zice ea și apasă pe numărul lui Marco setat pe apelare rapidă.

Mobilul lui Marco sună întruna. Intră mesageria vocală. Anne este prea șocată să mai facă altceva decât să se holbeze drept înainte.

— Nu răspunde.

Tremură din tot corpul.

— Trebuie să sunăm la poliție acum! spune Richard arătând șocat. Indiferent ce a spus Marco. Poate are probleme.

Își scoate telefonul și îl sună pe detectivul Rasbach din agendă.

Rasbach răspunde la al doilea țârâit.

— Rasbach, zice el.

— Sunt Richard Dries. Ginerele meu s-a dus să facă un schimb cu răpitorii. Trebuia să ne sune cel puțin acum jumătate de oră. Și nu răspunde la mobil. Ne e teamă că s-a întâmplat ceva.

— Iisuse, nouă de ce nu ne-ați spus? spune Rasbach. Nu mai contează, doar dați-mi detaliile!

— Plec imediat! între timp, trimitem poliția locală acolo în cel mai scurt timp, spune Rasbach. Vă țin la curent.

Apoi închide.

— Poliția se duce acum acolo, îi spune lui Anne tatăl ei. Nu avem ce altceva să facem decât să așteptăm.

— Nu aștept. Du-ne tu, cu mașina ta, spune Anne.

•

Când ajunge mașina de poliție, Marco încă stă pe jos, în praf, rezemat de una dintre roțile din față ale Audi-ului. Nici măcar nu-și ridică privirea. Totul s-a terminat. Probabil Cora e moartă. A fost tras pe sfoară. Cine a luat-o are și banii; nu mai e niciun motiv să o țină în viață acum.

Cum a putut să fie atât de prost? De ce a avut încredere în Bruce Neeland? Nu-și aduce aminte acum de ce a avut încredere în el; mintea nu îi mai funcționează din cauza durerii și a fricii. Nu mai are ce face acum, trebuie să mărturisească. Anne o să-l urască. Îi pare atât de rău! Pentru Cora, pentru Anne, pentru ce le-a făcut. Cei doi oameni pe care îi iubește cel mai mult pe lume.

A fost lacom. S-a convins singur că, dacă erau banii părinților lui Anne, nu însemna că fură. Oricum, Anne urma să-i moștenească la un moment dat, numai că aveau nevoie de o parte din ei acum. Nu trebuia să pățească nimeni nimic. Când a plănuit asta cu Bruce, lui Marco nici nu i-a trecut prin cap că ar pune-o în vreun pericol real pe Cora.

Dar acum Cora a dispărut. Nu știe ce a făcut Bruce cu ea. Și nu știe cum s-o găsească.

Doi polițiști în uniformă coboară încet din mașină. Se duc unde Marco zace sprijinit de Audi.

— Marco Conti? întreabă unul dintre ei.

Marco nu răspunde.

— Sunteți singur?

Marco îl ignoră. Polițistul duce stația la gură, în timp ce partenerul lui îngenunchează lângă Marco. Întreabă:

— Sunteți rănit?

Însă Marco a intrat în stare de șoc. Nu spune nimic. Se vede că a plâns. Polițistul care stă în picioare lângă el bagă stația la loc, își scoate arma și intră în garaj, temându-se de ce e mai rău. Vede scaunul de mașină pentru bebeluși, pătura albă aruncată pe podeaua murdară în fața lui, dar niciun copil. Iese repede de acolo.

Marco tot nu vorbește.

În curând, sosesc și alte mașini de poliție, cu semnalele luminoase aprinse. Vine și o ambulanță, iar medicii îi acordă îngrijiri lui Marco.

La scurt timp după aceea, pe aleea lungă intră și mașina detectivului Rasbach. Acesta coboară grăbit și vorbește cu polițistul responsabil la fața locului.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu suntem siguri. Nu vorbește. În garaj e un scaun de mașină pentru bebeluși, dar nici urmă de vreun copil. Portbagajul este gol, deschis.

Rasbach analizează scena și șoptește:

— Iisuse Cristoase!

Îl urmează pe celălalt polițist în garaj și vede scaunul și păturica de pe podea. Primul impuls este să-i fie tare milă de bărbatul care stă pe jos afară, vinovat sau nu. Este clar că se aștepta să-și ia copilul înapoi. Dacă omul a încălcat legea, este amator. Rasbach iese iar la lumina soarelui, se lasă pe vine și încearcă să-l privească pe Marco în ochi. Dar Marco nu vrea să-și ridice capul.

— Marco, spune Rasbach presant. Ce s-a întâmplat? însă Marco nici nu se uită la el.

Chiar și așa, Rasbach bănuiește ce s-a întâmplat. Se pare că Marco a coborât din mașină, a intrat în garaj așteptându-se să recupereze copilul, iar răpitorul, care nu a avut vreo clipă intenția de a înapoia copilul, l-a lăsat pe Marco inconștient cu o lovitură și i-a luat banii. Marco a rămas singur cu durerea lui.

Copilul e mort, probabil.

Rasbach se ridică, își scoate celularul și, fără prea mare tragere de inimă, o sună pe Anne.

— Îmi pare rău, zice el. Soțul dumneavoastră e bine, dar copilul nu e aici.

Aude cum icnetele ei se transformă în hohote isterice la capătul celălalt al firului.

— Haideți să ne întâlnim la secție, spune el.

Câteodată își urăște meseria.

Capitolul nouăsprezece

Marco este la secția de poliție, în aceeași sală de audiere ca mai înainte, pe același scaun. Rasbach stă în fața lui, cu Jennings lângă el, la fel ca în urmă cu patru zile, când i-au luat declarația. Camera de luat vederi îl înregistrează, la fel ca ultima dată.

Cumva, presa a aflat despre schimbul nereușit. Când l-au adus pe Marco la secție, în față așteptau o mulțime de ziariști. Blițurile sclipeau și reporterii îi împingeau microfoanele în față.

Nu i-au pus cătușele. Asta l-a surprins pe Marco pentru că, în mintea lui, deja mărturisise. Se simțea așa de vinovat, încât nu știa cum de nu vedeau și ei asta. S-a gândit că nu l-au încătușat doar din politețe sau, pur și simplu, pentru că nu li s-a părut necesar. La urma urmei, era evident că nu mai avea deloc putere să se lupte. Nu avea să fugă. Unde să se ducă? Oriunde s-ar duce, vina și durerea l-ar urma.

L-au lăsat să se vadă cu Anne înainte să fie dus în sala de audiere. Ea și părinții ei erau deja la secție. Marco era foarte tulburat când a văzut-o. I se citea pe față că își pierduse orice speranță. Când l-a văzut, și-a aruncat brațele în jurul lui și a suspinat la gâtul lui de parcă el era ultimul lucru din lume de care se putea agăța, de parcă doar el îi mai rămăsese. S-au strâns în brațe, plângând. Doi oameni distruși, unul dintre ei un mincinos.

Apoi l-au dus în sala de audiere, ca să-i ia declarația.

— Îmi pare rău, începe Rasbach.

Și chiar îi pare rău.

Marco își ridică privirea, fără să vrea.

— Scaunul de mașină și pătura sunt analizate de criminaliști. Poate vor găsi ceva folositor.

Marco tot nu vorbește, prăbușit pe scaun.

Rasbach se apleacă în față.

— Marco, ce-ar fi să ne spui ce se întâmplă?

Marco îl privește pe detectiv, care l-a enervat dintotdeauna. Asta îi alungă orice dorință de a mărturisi. Se așază mai drept pe scaun.

— Am dus banii. Cora nu era acolo. Cineva m-a atacat când eram în garaj și a luat banii din portbagaj.

Faptul că este audiat de Rasbach în sala asta și senzația că se joacă de-a șoarecele și pisica i-au ascuțit mintea. Marco gândește mai clar acum decât în urmă cu o oră și ceva, când lucrurile au mers atât de prost. Adrenalina îi străbate tot corpul. Brusc, se gândește la supraviețuire. Își dă seama că, dacă spune adevărul, asta îl va distruge nu numai pe el, dar și pe Anne. Ea nu ar suporta niciodată trădarea. Trebuie să-și păstreze imaginea de om nevinovat. Ei nu îl au cu nimic la mână, nu au nicio dovadă. Evident, Rasbach are niște suspiciuni, dar sunt doar suspiciuni, nimic mai mult.

— L-ai văzut pe bărbatul care te-a lovit? întreabă Rasbach.

Lovește ușor cu stiloul pe mână, un semn de nerăbdare pe care Marco nu l-a mai văzut până acum.

— Nu. M-a lovit pe la spate. Nu am văzut nimic.

— O singură persoană?

— Așa cred.

Marco face o pauză.

— Nu știu.

— Poți să-mi spui și altceva? A zis ceva?

Rasbach este furios din cauza lui, se vede.

Marco clatină din cap.

— Nu, nimic.

Rasbach își împinge scaunul în spate și se ridică în picioare. Se plimbă prin cameră, masându-și ceafa, de parcă ar fi înțepenit. Se întoarce și-l privește pe Marco din partea cealaltă a camerei.

— Se pare că a mai fost o mașină, parcată în buruienile din spatele garajului, ascunsă. Ai văzut-o sau ai auzit-o?

Marco scutură din cap.

Rasbach se duce înapoi la masă, își pune mâinile pe ea și îl privește pe Marco în ochi.

— Trebuie să-ți spun, Marco, zice Rasbach, eu cred că fetița e moartă.

Marco își lasă capul în jos. Îi dau lacrimile.

— Și cred că tu ești responsabil.

Marco își ridică brusc capul.

— N-am avut niciun amestec!

Rasbach nu spune nimic. Așteaptă.

— De ce credeți că am avut eu vreun amestec? întreabă Marco. Copilul meu a dispărut.

Începe să suspine. Nici nu este nevoie să se prefacă. Durerea lui este mult prea reală.

— Din cauza orei, Marco, spune Rasbach. Ai fost să vezi copilul la douăsprezece și treizeci. Toată lumea este de acord asupra acestui lucru.

— Și ce-i cu asta? spune Marco.

— Și am dovezi, sub forma unor urme de cauciucuri, că în garajul tău a fost recent o mașină străină. Și am o martoră care a văzut o mașină deplasându-se pe aleea din spatele casei tale, dinspre garaj, la douăsprezece și treizeci și cinci de minute.

— Dar de ce credeți că eu sunt vinovat? zice Marco. Nu știți dacă mașina aia a avut legătură cu persoana care a luat-o pe Cora. Putea la fel de bine să fie scoasă pe ușa din față la ora unu.

Dar Marco știe că nu a făcut bine să lase ușa de la intrare întredeschisă. Asta nu l-a păcălit pe detectiv. Măcar dacă n-ar fi uitat să înșurubeze la loc becul de la detectorul de mișcare.

Rasbach se îndepărtează de masă și îl privește pe Marco.

— Detectorul de mișcare din spatele casei era dezactivat. Tu ai fost în casă la douăsprezece și jumătate. O mașină a plecat din

direcția garajului tău la douăsprezece și treizeci și cinci de minute. Cu farurile stinse.

— Și ce dacă? Doar asta aveți?

— Nu există dovezi fizice că ar fi fost vreun intrus în casă sau în curtea din spate. Dacă un străin ar fi intrat în curte s-o răpească, am fi găsit niște urme, ceva. Dar nu am găsit. Singurele urme de pași din curtea din spate, Marco, sunt ale tale.

Se apleacă din nou pe masă, ca să-și sublinieze punctul de vedere.

— Cred că ai scos copilul din casă și l-ai dus la mașina din garaj.

Marco nu spune nimic.

— Știm că ai probleme cu firma.

— Recunosc! Credeți că ăsta e un motiv suficient ca să-mi răpesc propriul copil? spune Marco disperat.

— Oamenii au comis răpiri și pentru mai puțin, zice detectivul.

— Păi să vă zic eu ceva, spune Marco, aplecându-se în față și privindu-l pe Rasbach în ochi. Îmi iubesc fetița mai mult decât orice pe lume. Îmi iubesc nevasta și sunt extrem de interesat de binele lor.

Se lasă la loc pe spate. Se gândește cu grijă câteva momente înainte să adauge:

— Și am niște socri foarte bogați, care au fost foarte generoși. Probabil că ne-ar da oricâți bani ne-ar trebui dacă Anne le-ar cere. Așa că de ce dracu' mi-aș răpi propriul copil?

Rasbach îl observă cu ochii mijiți.

— O să-i chestionez și pe socrii tăi. Și pe soția ta. Și pe oricine te-a cunoscut vreodată.

— N-aveți decât, spune Marco.

Știe că nu reacționează bine, dar nu se poate abține.

— Sunt liber să plec?

— Da, ești liber să pleci, spune detectivul. Deocamdată.

— Să-mi iau un avocat? întreabă Marco.

— Asta depinde numai de tine, zice detectivul, făcând semn că audierea s-a sfârșit.

•

Detectivul Rasbach se întoarce la birou să se gândească. Dacă asta a fost o răpire falsă, înscenată de Marco, e clar că s-a încurcat cu niște infractori adevărați, care au profitat de el. Lui Rasbach aproape că îi este milă de el. Cu siguranță îi este milă de soția nefericită a acestuia. Dacă Marco a înscenat totul și a fost păcălit, probabil copilul lui este acum mort, banii au dispărut, iar poliția îl suspectează de răpire. E un mister cum de mai rezistă presiunii.

Însă ceva îl nedumirește pe detectiv. Întâmplarea cu bona i-a tot stat pe creier. Și mai e și o întrebare de bun simț: de ce cineva care ar putea să facă rost de bani destul de ușor, doar dacă ar

cere, ar risca totul cu ceva atât de stupid și de periculos ca o răpire?

Și mai sunt și informațiile tulburătoare despre Anne, despre înclinația ei spre violență, care au ieșit recent la lumină. Cu cât se implică mai mult în cazul ăsta, cu atât i se pare mai complicat. Rasbach trebuie să afle adevărul.

A venit momentul să îi interogheze pe părinții lui Anne.

Iar dimineață va vorbi din nou și cu Anne.

Rasbach o să-i dea de capăt. Adevărul este acolo, întotdeauna e acolo. Trebuie doar să fie descoperit.

•

Anne și Marco sunt acasă, singuri. În casă nu sunt decât ei și groaza, durerea și închipuirile lor sumbre. E greu de spus care dintre ei este mai afectat. Amândoi sunt bântuiți de faptul că nu știu ce s-a întâmplat cu copilul lor. Fiecare din ei speră că fetița este încă în viață, dar sunt atât de puține lucruri în care să-și pună speranța. Fiecare încearcă să se prefacă de dragul celuilalt. Iar Marco are și alte motive să se prefacă.

Anne nu știe de ce nu-l învinuiește mai mult pe Marco. La început, când copilul lor a fost răpit, l-a învinuit pe Marco în sinea ei, pentru că el o convinsese s-o lase pe Cora singură acasă. Dacă ar fi luat copilul la vecini, cu ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Și-a spus că, dacă nu-și va recupera copilul teafăr, nu îl va ierta niciodată pe Marco.

Și totuși, iată-i acum. Nu știe de ce se agață de el, dar așa face. Poate pentru că nu are altceva de care să se agațe. Nici măcar nu-și dă seama dacă îl mai iubește. Nici pentru ce s-a întâmplat cu Cynthia n-o să-l ierte niciodată.

Poate se agață de el pentru că nimeni altcineva nu poate înțelege sau simți durerea asta la fel ca ea. Sau pentru că el măcar o crede. El știe că nu ea le-a omorât copilul. Până și mama ei a suspectat-o până când au primit salopeta prin poștă. E sigură de asta.

Se duc la culcare, dar rămân treji multă vreme. În sfârșit, Marco alunecă într-un somn agitat. Dar Anne este prea îngrijorată ca s-o ia somnul. În cele din urmă, se ridică din pat, coboară la parter și bântuie prin casă, din ce în ce mai neliniștită.

Începe să cerceteze casa amănunțit, dar nu știe ce caută și devine tot mai supărată. Se mișcă și gândește din ce în ce mai repede. Caută ceva care să-l incrimineze pe soțul ei infidel, dar își caută și copilul. Simte cum contururile se estompează.

Gândurile i se accelerează și devine mai puțin rațională; mintea ei face niște salturi fantastice. Nu e vorba că lucrurile nu au sens pentru ea când e în starea asta – uneori, au și mai multă noimă. Au sens la fel cum au și visele. Abia când se termină visul îți dai seama cât de ciudat a fost tot, cum, de fapt, nu avea nicio logică.

Nu a găsit nici scrisori, nici e-mailuri de la Cynthia pe laptopul lui Marco, nici chiloții altei femei prin casă. Nu a găsit chitanțe de la hoteluri sau chibrituri misterioase, luate de prin baruri. A găsit niște informații financiare îngrijorătoare, dar nu asta o interesează acum. Vrea să știe ce se întâmplă între Marco și Cynthia și ce legătură are asta cu dispariția Corei. Oare Cynthia a luat-o pe Cora?

Cu cât Anne răsucește mai mult povestea asta pe toate părțile, în starea ei de agitație, cu atât mai mult i se pare că are logică. Cynthia antipatizează copiii. Cynthia este genul de persoană care ar face rău unui copil. E rece. Și nici pe Anne nu o mai place. Vrea să îi facă rău. Cynthia vrea să-i ia lui Anne și soțul, și copilul, ca să vadă cât o să sufere atunci, pentru că poate.

În cele din urmă, Anne cade epuizată și adoarme pe canapeaua din camera de zi.

•

A doua zi dimineață, devreme, se trezește și își face un duș înainte ca Marco să-și dea seama că ea și-a petrecut toată noaptea pe canapea. Își trage pe ea niște colanți negri și o tunică, de parcă ar fi în transă, înspăimântată.

Se simte paralizată când se gândește la poliție, la faptul că va fi din nou audiată de Rasbach. El habar nu are unde este copilul lor, dar pare să creadă că ei știu. Ieri, după ce i-a luat declarația lui Marco, a chemat-o și pe ea în dimineața asta. Nu vrea să se ducă. Nu știe de ce detectivul vrea să vorbească din nou cu ea. Ce are de câștigat dacă repetă la nesfârșit aceleași lucruri?

De la locul lui din pat, proptit pe perne, Marco o privește îmbrăcându-se, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Sunt obligată să mă duc? întreabă ea.

Dacă ar putea, s-ar sustrage. Nu-și cunoaște drepturile. Să refuze oare?

— Nu cred că ești obligată, spune Marco. Nu știu. Poate e momentul să discutăm cu un avocat.

— Dar asta ne va face să picăm prost, spune Anne cu îngrijorare. Nu-i așa?

— Nu știu, spune Marco inexpresiv. Deja am picat prost.

Ea se apropie de pat și îl privește pe Marco din picioare. Imaginea lui atât de nenorocită i-ar frânge inima, dacă nu ar fi frântă deja.

— Poate ar trebui să vorbesc cu părinții mei. Ei ar putea să ne facă rost de un avocat bun. Deși pare ridicol să ne gândim că ne trebuie un avocat.

— Ar putea fi o idee bună, zice Marco stânjenit. Ți-am zis aseară, Rasbach încă pare să ne suspecteze. Pare să creadă că noi am înscenat toată chestia asta.

— Cum poate să bănuiască asta acum, după ce s-a întâmplat ieri? întreabă Anne, devenind agitată. De ce ar crede asta? Doar

pentru că era o mașină pe alee la aceeași oră la care ai venit s-o vezi pe Cora?

— Cam ăsta pare să fie motivul principal.

— O să mă duc, zice Anne până la urmă. Vrea să fiu acolo la ora zece.

Marco dă din cap obosit.

— Vin cu tine.

— Nu e nevoie, spune Anne fără convingere. Aș putea s-o sun pe mama.

— Sigur că vin. Nu poți să înfrunți singură mulțimea aia de afară. Stai să pun ceva pe mine și te duc eu, spune Marco ridicându-se din pat.

Anne îl privește ducându-se la dulap în boxeri. Pare mult mai slab, îi vede coastele prin piele. E recunoscătoare că vine la secție cu ea. Nu vrea s-o sune pe mama ei și nici nu crede că poate să facă asta singură. În plus, crede că e important ca ea și Marco să fie văzuți împreună, să pară uniți.

După eșecul de ieri, acum sunt iar mulți reporteri în fața casei. Anne și Marco sunt nevoiți să-și facă drum cu greu printre ei, ca să ajungă la taxi – deocamdată, Audi-ul lor este la poliție – și nici nu sunt polițiști aici care să-i ajute. În sfârșit, ajung la taxiul din stradă. Odată intrată în mașină, Anne blochează repede ușile. Se simte prinsă în cursă – toate fețele acelea care le aruncă întrebări pătimașe și se strâng în jurul lor, chiar și prin geamurile mașinii. Se retrage, dar se uită fix la ele. Marco înjură în barbă.

Anne se uită tăcută pe fereastră în timp ce mulțimea rămâne în urmă. Nu înțelege cum pot fi atât de cruzi reporterii. Nu sunt și ei părinți? Nu-și pot închipui, fie și o clipă, cum e să nu știi unde e copilul tău, să stai treaz nopțile de dorul lui, să-i vezi corpușorul neclintit, mort, dincolo de pleoapele închise?

Merg spre centru, de-a lungul râului, până când ajung la secția de poliție. De îndată ce Anne vede clădirea, se încordează toată. Îi vine s-o ia la goană de acolo. Dar Marco e lângă ea. O ajută să coboare din taxi și să intre în secție, sprijinind-o de cot.

În timp ce așteaptă la recepție, Marco îi vorbește încet la ureche.

— E în regulă. Poate încearcă să te enerveze, dar tu știi că noi n-am făcut nimic greșit. Eu o să te aștept aici.

Îi zâmbește puțin a încurajare. Ea aprobă din cap. Marco își pune ușor mâinile pe umerii ei și o privește în ochi.

— S-ar putea să încerce să ne întoarcă unul împotriva celuilalt, Anne. S-ar putea să-ți spună lucruri urâte despre mine.

— Ce lucruri urâte?

El ridică din umeri și-și întoarce privirea.

— Nu știu. Dar fii atentă. Nu-i lăsa să te enerveze.

Ea încuviințează, dar acum e și mai îngrijorată în loc să fie mai relaxată.

În momentul acela, se apropie de ei detectivul Rasbach. Nu zâmbește deloc.

— Mulțumesc că ați venit. Pe aici, vă rog.

O conduce pe Anne într-o altă sală de audiere de data aceasta, cea pe care au folosit-o pentru Marco. Pe el îl lasă singur în zona de așteptare. Anne se oprește în ușa sălii de audiere și se întoarce să se uite la el. Marco îi zâmbește, îngrijorat.

Anne intră.

Capitolul douăzeci

Anne se așază pe scaunul care i-a fost oferit. În timp ce se afundă în el, simte cum i se înmoaie genunchii. Jennings îi oferă o cafea, dar Anne refuză, de frică să n-o verse pe jos. E mai îngrijorată acum față de ultima dată când a fost audiată. Se întreabă de ce polițiștii sunt atât de suspicioși în privința ei și a lui Marco. Dimpotrivă, ar trebui să fie mai puțin suspicioși după primirea salopetei prin poștă și furtul banilor. Este evident că altcineva le-a luat copilul.

Detectivii se așază în fața ei.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat ieri, începe detectivul Rasbach.

Ea nu spune nimic. Are gura atât de uscată. Își împreunează mâinile în poală.

— Vă rog să vă relaxați, spune Rasbach blând.

Ea dă din cap neliniștită, dar nu se poate relaxa. Nu are încredere în el.

— Am doar câteva întrebări legate de ziua de ieri, spune el.

Ea încuviințează din nou și-și umezește buzele.

— De ce nu ne-ați sunat când ați primit pachetul prin poștă? întreabă detectivul.

Tonul lui este destul de prietenos.

— Ne-am gândit că e prea riscant, spune Anne.

Vocea îi tremură. Își drege glasul.

— În bilet scria să nu chemăm poliția.

Se întinde spre sticla de apă care a fost pusă pe masă în fața ei. Se chinuie să deschidă capacul. Mâna îi tremură ușor în timp ce duce sticla la buze.

— Așa v-ați gândit amândoi? întreabă Rasbach. Sau așa s-a gândit Marco?

— Amândoi.

— De ce ați atins salopeta așa de mult? Din păcate, orice dovadă pe care ar fi putut să ne-o ofere a fost contaminată.

— Da, știu, îmi pare rău. Nu m-am gândit. Am simțit mirosul Corei pe ea, așa că am luat-o cu mine peste tot, să o simt aproape.

Începe să plângă.

— Parcă era din nou cu mine. Aproape că puteam să mă prefac că era încă în pătuțul ei și dormea acolo. Că nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Rasbach aprobă din cap și spune:

— Înțeleg. O să testăm cum putem și haina, și biletul.

— Credeți că e moartă, nu-i așa? zice Anne inexpresiv, privindu-l direct în ochi.

Rasbach îi întoarce privirea.

— Nu știu. Este posibil să fie încă în viață. O s-o căutăm în continuare.

Anne ia un șervețel din cutia de pe masă și își tamponează ochii cu el.

— Mă gândeam la bona dumneavoastră, spune Rasbach, rezemându-se relaxat de spătar.

— Bona noastră? De ce? întreabă Anne speriată. Nici măcar nu a venit în seara aia.

— Știu. Sunt doar curios. E o bonă bună?

Anne ridică din umeri, fiindcă nu știe unde vrea Rasbach să ajungă cu asta.

— E bună cu Cora. E clar că îi plac copiii; multor fete nu le plac, de fapt. Fac pe bonele pentru bani.

Se gândește la Katerina.

— De obicei, e de încredere. Nu e vina ei că i-a murit bunica. Deși, dacă n-ar fi murit, noi am avea-o încă pe Cora.

— Dați-mi voie să vă întreb altceva: ați recomanda-o altcuiva? întreabă Rasbach.

Anne își mușcă buza.

— Nu, nu cred. Mai obișnuiește să adoarmă cu căștile în urechi, ascultând muzică. Când ajungem acasă, trebuie să o trezim. Deci, nu, nu aș recomanda-o.

Rasbach dă din cap și-și notează ceva. Apoi își ridică privirea și spune:

— Povestiți-mi despre soțul dumneavoastră.

— Ce să vă povestesc despre el?

— Ce fel de om este?

— E un om bun, spune Anne hotărât, îndreptându-și poziția. E iubitor și blând. E deștept și atent, și harnic.

Face o pauză, după care spune repezit:

— E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, în afară de Cora.

— Are grijă de familie?

— Da.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că este adevărat, ripostează Anne tăios.

— Dar nu este adevărat că părinții dumneavoastră l-au lansat în afaceri? Și chiar dumneavoastră mi-ați spus că părinții au plătit pentru casă.

— Stați puțin, spune Anne. Părinții meu nu l-au „lansat pe soțul meu în afaceri”, așa cum ați spus. Marco este licențiat în informatică și afaceri. Și-a înființat propria companie și avea mult succes singur. Părinții mei doar au investit în ea, mai târziu. Lui deja îi mergea foarte bine. Nu-i puteți găsi defecte lui Marco, profesional vorbind.

În timp ce spune asta, Anne își amintește vag de informațiile financiare pe care le-a găsit pe computerul lui Marco cu o zi înainte. Atunci nu le-a citit cu atenție și nici nu l-a întrebat pe Marco despre ele. Acum se gândește dacă nu cumva tocmai i-a mințit pe polițiști.

— Credeți că soțul este cinstit cu dumneavoastră?

Anne roșește. Apoi îi pare rău că s-a dat de gol. Ezită să răspundă.

— Da. Cred că e cinstit cu mine – șovăie – de cele mai multe ori.

— De cele mai multe ori? Cinstea nu ar trebui să fie ceva permanent? întreabă Rasbach, aplecându-se ușor în față.

— V-am auzit, mărturisește Anne brusc. În noaptea de după răpire. Eram în capul scărilor. V-am auzit când l-ați acuzat pe Marco că și-a făcut de cap cu Cynthia. Ea a zis că Marco s-a dat la ea, iar el a negat.

— Îmi pare rău. Nu știam că ascultați.

— Și mie îmi pare rău. Aș vrea să nu fi aflat.

Își coboară privirea la mâinile adunate în poală, care strâng șervețelul mototolit.

— Credeți că el i-a făcut avansuri sexuale Cynthiei sau că a fost invers, așa cum spune Marco?

Anne răsucește șervețelul în mâini și spune nefericită:

— Nu știu. Amândoi sunt de vină.

Își ridică privirea spre el.

— Nu o să-i iert niciodată, pe niciunul, zice ea repezit.

— Să revenim, o îndeamnă Rasbach. Ați declarat că soțul dumneavoastră are grijă de familie. Vă povestește cum îi merg afacerile?

Anne rupe șervețelul în bucăți mici.

— Nu prea m-au interesat afacerile în ultima vreme, spune Anne. Am fost absorbită de copil.

— El nu v-a spus cum îi merg afacerile?

— Recent, nu.

— Nu vi se pare puțin ciudat? întreabă Rasbach.

— Nu, deloc, spune Anne, gândindu-se în timpul ăsta că este ciudat, de fapt. Am fost foarte ocupată cu copilul.

Vocea îi cedează.

— Urmele de cauciucuri din garaj nu se potrivesc cu mașina dumneavoastră, spune Rasbach. Cineva v-a folosit garajul cu puțin timp înainte de răpire. Dumneavoastră ați văzut fetița în pătuț la ora douăsprezece. Marco a fost în casă cu ea la douăsprezece și jumătate. Avem o martoră care a văzut o mașină mergând pe alee, dinspre garajul dumneavoastră, la douăsprezece și treizeci și cinci de minute. Nu există nicio dovadă că ar fi fost o persoană străină în casă sau în curte. Poate că la douăsprezece și jumătate Marco a dus copilul afară, unui complice, care aștepta în mașină, în garaj.

— Asta e ridicol! spune Anne, ridicând vocea.

— Aveți vreo idee cine ar putea fi acel complice? insistă Rasbach.

— Vă înșelați, spune Anne.

— Așa să fie?

— Da. Nu Marco a luat-o pe Cora.

— Să vă spun ceva, zice Rasbach, aplecându-se în față. Soțul dumneavoastră are mari probleme cu afacerea.

Anne simte că pălește.

— Da? întreabă ea.

— Mă tem că da.

— Să fiu sinceră, domnule detectiv, nu prea-mi pasă dacă are probleme cu afacerea. Copilul nostru a dispărut. Ce ne pasă nouă acum de bani?

— Doar că…

Rasbach se întrerupe, de parcă s-ar răzgândi în privința a ceea ce vrea să spună. Îi privește pe Jennings.

— Ce?

Anne se uită neliniștită de la un detectiv la celălalt.

— Doar că eu văd la soțul dumneavoastră niște lucruri pe care e posibil ca dumneavoastră să nu le vedeți, spune Rasbach.

Anne nu vrea să cadă în capcană. Însă detectivul așteaptă, lăsând tăcerea să se prelungească. Nu are de ales.

— Cum ar fi?

Rasbach întreabă:

— Nu credeți că v-a manipulat nefiind cinstit cu dumneavoastră în legătură cu afacerile?

— Nu, din moment ce eu nu am manifestat deloc interes pentru așa ceva. Probabil a încercat să mă protejeze, pentru că am fost deprimată.

Rasbach nu spune nimic, doar se uită la ea cu ochii aceia albaștri și tăioși.

— Marco nu este manipulator, insistă Anne.

— Dar relația dintre Marco și părinții dumneavoastră cum e? Dintre Marco și tatăl dumneavoastră? spune Rasbach.

— V-am zis, nu se plac. Se tolerează, de dragul meu. Dar asta e din vina părinților mei. Indiferent ce face Marco, nu e niciodată destul de bine. Indiferent cu cine m-aș fi măritat, la fel ar fi fost.

— De ce credeți asta?

— Nu știu. Pur și simplu așa sunt ei. Prea protectori și greu de mulțumit. Poate pentru că sunt singurul lor copil.

Șervețelul din mâna ei a ajuns numai zdrențe.

— Oricum, nu prea contează ce se întâmplă cu afacerea. Părinții mei au mulți bani. Ne-ar putea ajuta oricând, dacă am avea nevoie.

— Și v-ar ajuta?

— Sigur că da. N-ar trebui decât să-i rog. Părinții mei nu m-au refuzat niciodată. Au dat cinci milioane fără să clipească pentru Cora.

— Da, așa e.

Detectivul face o pauză, apoi spune:

— Am încercat să vorbesc cu dr. Lumsden, dar se pare că e plecată.

Anne simte cum pălește, dar încearcă să stea drept pe scaun. Știe că Rasbach nu avea cum să vorbească cu dr. Lumsden. Chiar și după ce se întoarce, în niciun caz dr. Lumsden nu va vorbi despre ea cu detectivul.

— N-o să vă spună nimic despre mine, zice Anne. Nu poate. E doctorița mea și știți asta. De ce vă jucați așa cu mine?

— Aveți dreptate. Nu pot s-o conving pe doctorița dumneavoastră să încalce confidențialitatea relației dintre doctor și pacient.

Anne se lasă pe spătarul scaunului și îi aruncă detectivului o privire agasată.

— E ceva ce ați vrea totuși să-mi spuneți? întreabă detectivul.

— De ce aș vorbi cu dumneavoastră despre ședințele mele cu psihiatra? Ce dracu', nu e treaba nimănui, zice Anne amărâtă. Am o ușoară depresie postnatală, la fel ca o mulțime de alte proaspete mame. Asta nu înseamnă că i-am făcut rău copilului meu. Tot ce vreau e să îl iau înapoi.

— Mă tot gândesc că este posibil ca Marco să fi aranjat răpirea copilului ca să vă acopere pe dumneavoastră, dacă l-ați omorât.

— E aberant! Atunci cum explicați că am primit salopeta prin poștă și că banii de răscumpărare au fost furați?

— Poate că Marco a înscenat răpirea când copilul era deja mort. Iar scaunul gol de copil și lovitura la cap au fost doar de ochii lumii.

Anne îl privește ca și cum nu-i vine să creadă.

— E absurd. Domnule detectiv, nu i-am făcut rău copilului meu.

Rasbach se joacă cu stiloul, privind-o cu atenție.

— Am chemat-o pe mama dumneavoastră la audiere azi-dimineață.

Anne simte cum camera se învârte în jurul ei.

Capitolul douăzeci și unu

Rasbach o privește cu atenție pe Anne, temându-se că aceasta ar putea leșina. Așteaptă cât timp ea se întinde după sticla cu apă și îi revine culoarea în obraji.

Nu are ce să facă în privința psihiatrei. Are mâinile legate. Nici cu mama nu a avut prea mare succes, dar Anne evident se teme că aceasta i-a spus ceva detectivului. Rasbach bănuiește de ce îi e frică lui Anne.

— Ce credeți că mi-a spus mama dumneavoastră? întreabă Rasbach.

— Nu cred că v-a spus ceva, răspunde Anne înțepată. Nu e nimic de spus.

El o analizează câteva secunde. Se gândește la cât de diferită e de mama ei – o femeie foarte stăpână pe ea, ocupată cu comitetele ei sociale și cu cauzele caritabile și mult mai abilă decât fiica. Cu siguranță, mai puțin emotivă, cu mintea mai limpede. Alice Dries a intrat în sala de audieri, a zâmbit rece, și-a spus numele, după care l-a informat că nu are nimic de declarat. A fost o audiere foarte scurtă.

— Nu mi-a zis că trebuia să vină în dimineața asta, spune Anne.

— Nu?

— Ce a spus? întreabă Anne.

— Aveți dreptate, nu a spus nimic, recunoaște Rasbach.

Anne zâmbește pentru prima dată de când e la audiere, dar este un surâs amar.

— Am vorbit însă cu una dintre fostele dumneavoastră colege de școală. Janice Foegle.

Anne rămâne complet nemișcată, ca un animal din sălbăticie care simte un prădător. Apoi se ridică brusc, dărâmând scaunul în spatele ei, luându-i pe Rasbach și Jennings prin surprindere.

— Nu mai am nimic de zis, le spune ea.

Anne se duce alături de Marco pe hol. Marco vede că e supărată și își pune un braț protector în jurul ei. Anne simte că Rasbach e cu ochii pe ei, că îi urmărește în timp ce ies din secție. Ea nu spune nimic, pleacă alături de Marco. Când ajung pe stradă și cheamă un taxi, îi zice:

— Cred că e momentul să ne luăm un avocat.

•

Rasbach pune presiune pe ei și nu pare că are de gând să renunțe. Au ajuns în punctul în care, deși nu au fost puși sub acuzare, ei știu că sunt tratați ca niște suspecți.

Marco este neliniștit din cauza audierii lui Anne. Când a ieșit de acolo, i se citea panica în ochi. S-a întâmplat ceva acolo care a făcut-o să vrea un avocat cât de curând posibil. Marco a încercat

să afle ce anume s-a întâmplat, dar ea i-a răspuns vag, evaziv. Ce anume nu-i spune? Asta îl sperie și mai mult.

După ce ajung acasă și își croiesc dram cu greu printre reporteri, ca să intre, Anne sugerează să-i invite pe părinții ei ca să discute despre angajarea unui avocat.

— De ce trebuie să-i invităm aici? spune Marco. Putem să găsim un avocat și fără ajutorul lor.

— Un avocat bun se va aștepta la un avans consistent din onorariu, subliniază Anne.

Marco ridică din umeri, iar ea își sună părinții.

Richard și Alice sosesc la scurt timp după aceea. Nu e nicio surpriză că au căutat deja cel mai bun avocat pe care-l pot angaja.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Anne, spune tatăl ei.

Stau la masa de lemn din bucătărie, pe care lumina soarelui de început de după-amiază cade oblic, strecurată prin fereastră. Anne a făcut cafea.

— Și noi credem că e o idee bună să vă luați un avocat, spune Alice. Nu puteți avea încredere în poliție.

Anne se uită la ea.

— De ce nu mi-ai spus că te-a chemat poliția la audiere dimineață?

— Nu era nevoie și nu voiam să te îngrijorez, spune Alice, bătând-o ușor pe mână. Nu le-am spus decât numele meu și că nu am nimic de declarat. N-am de gând să-i las să mă manipuleze, zice ea. N-am stat acolo decât vreo cinci minute.

— Și pe mine m-au audiat, zice Richard. N-au scos nimic nici de la mine.

Se uită la Marco.

— Serios, ce aș putea să le zic?

Marco simte cum îl cuprinde frica. Nu are încredere în Richard. Dar oare Richard ar spune ceva poliției ca să-l înjunghie pe la spate?

Richard îi spune lui Anne:

— Nu te-au acuzat de nimic și nici nu cred c-o vor face. Nu văd cum. Dar sunt de acord cu mama ta. Dacă ești reprezentată de un avocat de renume, poate nu te mai freacă atâta și nu te mai cheamă la audieri tot timpul și încep să se concentreze la adevăratul răpitor.

Pe întreaga durată a întâlnirii de la masa din bucătărie, Richard a fost mai rece decât de obicei față de Marco. Abia dacă se uita la el. Toți au observat asta. Iar Marco a fost cel mai atent dintre ei. Face pe stoicul, se gândește Marco, după ce am pierdut cele cinci milioane de dolari pe care mi le-au dat. Nici măcar o dată nu a adus vorba despre ele. Nici nu e nevoie. Dar Marco știe ce gândește Richard. Ginerele meu bun-de-nimic iar a făcut-o lată. Marco și-l imaginează pe Richard stând în salonul de la Country Club, bând tării scumpe și povestindu-le prietenilor lor bogați despre asta. Despre cât de ratat este ginerele lui; despre cum

Richard și-a pierdut singura nepoată și cinci milioane din dolarii lui greu câștigați, totul din cauza lui Marco. Și ce-i mai rău e că Marco știe că, de data asta, totul e adevărat.

— De fapt, spune Richard, ne-am luat libertatea de a angaja un avocat chiar azi-dimineață.

— Pe cine? întreabă Anne.

— Pe Aubrey West.

Marco își ridică privirea, evident nemulțumit.

— Serios?

— Ce mama dracului, este unul dintre cei mai buni avocați penali din țară, zice Richard ridicând puțin tonul. Și noi plătim. Ai o problemă cu asta?

Anne se uită la Marco, rugându-l în gând să nu se certe, să accepte oferta părinților ei.

— Poate, spune Marco.

— Ce-i rău în a angaja cel mai bun avocat? întreabă Anne. Nu-ți face griji din cauza banilor, Marco.

Marco spune:

— Nu din cauza cheltuielilor îmi fac griji. Doar că mie mi se pare exagerat. De parcă am fi vinovați și am avea nevoie de un avocat care e faimos pentru cazurile mari, supermediatizate, de crimă. Nu intrăm și noi în aceeași oală cu ceilalți clienți ai lui? Nu picăm prost în acest fel?

La masă se lasă liniștea în timp ce toți reflectează la asta. Anne pare îngrijorată. Nu s-a gândit la această posibilitate.

— Scapă de închisoare mulți oameni vinovați, și ce dacă? Asta e meseria lui, contracarează Richard.

— Ce vrei să spui? întreabă Marco ușor amenințător. Anne arată de parcă i s-ar face rău.

— Crezi că noi am făcut asta?

— Nu fiți absurzi! spune Richard roșind. Pur și simplu sunt practic. De ce să nu profitați de cel mai bun avocat? Poliția nu vă face nicio favoare.

— Bineînțeles că nu credem că ați avut vreo legătură cu dispariția Corei, zice Alice uitându-se la soțul ei, nu la vreunul din ei doi. Dar presa v-a transformat în personaje negative. Avocatul pe care vi-l recomand ar putea să pună punct situației. Și cred că poliția vă persecută: nu v-a acuzat, dar vă tot cheamă la secție sub pretextul unor întrebări la care răspundeți voluntar. Trebuie să înceteze. Ce fac ei cu voi e hărțuire.

Richard adaugă:

— Poliția nu vă are la mână cu nimic, așa că poate o să înceapă să dea înapoi. Dar avocatul e acolo, dacă aveți nevoie de el.

Anne se întoarce spre Marco.

— Cred că ar trebui să-l păstrăm.

— Mda, bine, zice Marco. Mi-e indiferent.

•

Cynthia și Graham se ceartă de câteva zile. A trecut o săptămână de la fatidica petrecere și ei încă se ceartă. Graham nu vrea să ia nicio măsură, vrea să se comporte ca și cum înregistrarea nici nu ar exista sau, mai degrabă, și-ar dori s-o distrugă. E cel mai sigur așa. Totuși, este tulburat, deoarece corect ar fi să se ducă la poliție cu înregistrarea. Dar nu este legal să înregistrezi oameni făcând sex fără voia lor, iar ei exact asta au făcut. În înregistrare, Cynthia e în poala lui Marco și amândoi se simt bine. Dacă Graham și Cynthia ar fi puși sub acuzare, ar fi o catastrofă pentru cariera lui. E contabil-șef la o companie foarte mare și conservatoare. Dacă s-ar afla, cariera lui ar fi terminată.

Pe Cynthia n-o interesează ce e corect. Pentru ea contează că înregistrarea îl arată pe Marco intrând în casa lui ia 12:31 în noaptea răpirii și ieșind pe ușa din spate la 12:33 a.m., cu copilul în brațe, apoi intrând în garaj. Stă acolo cam un minut și apoi iese iar la vedere și se duce în curtea familiei Stillwell. La scurt timp după aceea, încep scenele ușor porno.

Graham a fost îngrozit că omul își răpise propriul copil, dar a fost nehotărât, a șovăit. Voia să facă ce e corect, dar nu voia să aibă necazuri. Iar acum e prea târziu să se ducă la poliție. I-ar întreba de ce le-a luat așa de mult. El și Cynthia ar avea necazuri și mai mari, nu doar pentru folosirea unei camere ascunse de luat vederi pentru a filma în secret acte sexuale. Ar putea fi acuzați de ascundere de dovezi într-un caz de răpire sau de obstrucționarea justiției sau ceva de genul ăsta. Așa că Graham se preface că înregistrarea nici nu există. Vrea să o distrugă.

Cynthia are motivele ei să nu se ducă la poliție cu înregistrarea. Îl are pe Marco la mână și asta trebuie să valoreze ceva.

O să-i spună lui Marco despre filmare. E sigură că va primi o sumă frumoasă în schimbul ei. Nu-i nevoie să-i spună și lui Graham despre asta.

E o cruzime din partea ei, dar ce fel de om își răpește propriul copil? A căutat-o cu lumânarea.

Capitolul douăzeci și doi

Marco și Anne stau la masa din bucătărie și încearcă să ia micul dejun. Abia dacă s-au atins de pâinea prăjită. Amândoi trăiesc mai mult cu cafea și disperare.

Marco citește ziarul în tăcere. Anne se uită pe fereastră în curtea din spate, fără să vadă ceva. În unele zile, nici nu suportă ziarul și îl întreabă pe Marco cum de poate să-l citească. În alte zile, caută prin el de la prima la ultima pagină ca să vadă dacă s-a mai scris ceva despre răpire. Până la urmă, îl citește pe tot. Nu se poate abține. E ca și cum ar avea o rană care a prins coajă și nu rezistă să n-o zgândărească.

Ce ciudat e, se gândește Anne, să citești despre tine în ziar.

Marco tresare brusc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Anne.

Nu-i răspunde.

Ea își pierde interesul. E una din zilele acelea în care urăște ziarul. Nu vrea să știe nimic. Se ridică și-și aruncă restul de cafea în chiuvetă.

Marco își ține respirația cât citește. Articolul nu e despre răpire și totuși este. El e singurul care ar putea să-și dea seama că este despre răpire, iar acum se gândește disperat, încercând să hotărască ce să facă în privința lui.

Se uită la poza din ziar. El e. Nu există nicio îndoială. Bruce Neeland, complicele lui, a fost găsit mort, ucis cu sălbăticie, într-o cabană din Catskills. Nu se dau prea multe detalii, dar se bănuiește că a fost vorba despre un jaf violent. I-au zdrobit capul. Dacă nu ar fi fost fotografia bărbatului ucis, Marco nici n-ar fi băgat de seamă articolul scurt și informațiile valoroase pe care le conține. În ziar scrie că numele lui era, de fapt, Derek Honig.

Inima lui Marco bate să-i iasă din piept în timp ce acesta încearcă să asimileze toate datele. Bruce – pe care nici nu-l chema, de fapt, Bruce – este mort. În articol nu scrie când ar fi putut fi ucis. Asta ar putea explica de ce Bruce nu a luat legătura cu el atunci când trebuia și de ce nu a răspuns la telefon. Dar cine l-a omorât? Unde e Cora? Marco înțelege cu groază că persoana care l-a omorât pe Bruce probabil o are pe Cora. Și probabil are și banii. Trebuie să anunțe poliția. Dar cum să facă asta fără să dezvăluie ce rol îngrozitor a avut el în toată povestea?

Începe să transpire. Își ridică privirea din ziar la soția lui, care stă la chiuvetă, cu spatele la el. În umerii ei cocoșați se citește o tristețe greu de exprimat în cuvinte.

Trebuie să se ducă la poliție.

Sau e doar un prost? Ce șanse mai sunt ca fetița lor să mai fie în viață? Nenorociții au luat banii. Probabil au omorât-o deja.

Poate vor cere mai mulți bani. Dacă există o șansă, oricât de slabă, ca fetița să mai fie în viață, trebuie să-l anunțe pe Rasbach.

Dar cum? Cum dracu' poate să facă asta fără să se incrimineze?

Încearcă să se gândească bine. Bruce e mort, așa că nu mai poate să spună nimic nimănui. Și el era singurul care știa adevărul. Dacă ucigașul sau ucigașii lui Bruce sunt prinși, chiar dacă Bruce le-a spus că Marco a fost implicat, asta nu e o dovadă. Sunt numai zvonuri. Nu există nicio dovadă că Marco a luat copilul din pătuț și i l-a dat lui Bruce în garaj.

Ba chiar s-ar putea să fie un lucru bun că Bruce e mort.

Trebuie să-i spună lui Rasbach, dar cum? În timp ce se holbează la fotografia mortului, îi vine o idee. Îi va spune detectivului că a văzut poza în ziar și l-a recunoscut pe bărbat. Că îl văzuse mai demult dând târcoale casei. Că uitase cu totul de asta până când a văzut fotografia. Poate nu îl vor crede, dar altă idee mai bună nu are.

Este sigur că nu l-a văzut nimeni cu Bruce. Nu crede că ar putea cineva să facă legătura dintre ei.

N-ar mai avea pace dacă n-ar face tot ce este posibil pentru a o găsi pe Cora.

Mai întâi, trebuie să-i spună lui Anne. Se mai gândește un minut, ezitând, apoi o strigă:

— Anne!

— Ce?

— Ia uită-te la asta!

Ea se apropie și se uită la ziar peste umărul lui, unde îi arată el cu degetul. Studiază fotografia.

— Ce-i cu ea? spune ea.

— Îl recunoști?

Se uită din nou.

— Nu cred. Cine e?

— Sunt convins că l-am mai văzut, zice Marco. Pe aici.

— Unde l-ai văzut?

— Nu sunt sigur, dar mi se pare cunoscut. Știu că l-am văzut recent, în cartier, pe lângă casa noastră.

Anne se uită mai atent.

— Știi, cred că și eu l-am mai văzut, dar nu știu unde.

Și mai bine, se gândește Marco.

Înainte de a se duce la secție, Marco deschide laptopul și caută mai multe informații despre uciderea lui Derek Honig în toate ziarele disponibile Online. Nu vrea surprize.

Nu sunt multe informații. Cazul a atras prea puțină atenție. Derek Honig își luase concediu ca să stea la cabană. A fost găsit de femeia care venea o dată pe lună pentru curățenie. Locuia singur. Divorțat, fără copii. Pe Marco îl trece un fior când citește asta. Bărbatul pe care el îl cunoscuse drept Bruce îi spusese că are trei copii și că știe cum să aibă grijă de un bebeluș. Marco îl crezuse. E șocat acum de propriile acțiuni. Și-a dat copilul cuiva care s-a dovedit un străin și a avut încredere că acel necunoscut va avea grijă de el. Cum a putut să facă așa ceva?

•

Anne și Marco ajung la secția de poliție fără să anunțe. Audi-ul le-a fost înapoiat cu o zi înainte. Marco ține strâns ziarul într-o mână și întreabă la recepție de detectivul Rasbach. Chiar dacă e sâmbătă, el e acolo.

— Aveți un minut? îl întreabă Marco pe Rasbach.

— Sigur că da, zice detectivul și îi invită în sala de acum cunoscută.

Jennings, aflat chiar în spatele lui, își trage un scaun. Stau jos toți patru, față în față.

Marco pune ziarul pe masă, în fața lui Rasbach și arată spre fotografia bărbatului mort.

Detectivul se uită la poză și citește rapid articolul scurt. Apoi își ridică privirea și întreabă:

— Da?

— Îl recunosc, zice Marco.

Știe că pare agitat, chiar dacă se străduiește din greu să se calmeze. Îl privește intenționat în ochi pe detectiv.

— Cred că l-am văzut prin zonă în ultimele două săptămâni dinainte de dispariția Corei.

— Unde l-ai văzut? întreabă Rasbach.

— Tocmai asta e, o dă cotită Marco. Nu sunt sigur. Dar în clipa în care am văzut poza, am fost sigur că l-am văzut recent, de mai multe ori. Cred că pe lângă casa noastră, în cartier, pe stradă.

Rasbach îl fixează cu privirea, ţuguindu-și buzele.

— Și Anne îl recunoaște, spune Marco, arătând-o cu capul pe soția lui.

Rasbach își întoarce atenția către Anne.

Anne aprobă.

— L-am mai văzut, dar nu știu unde.

— Sunteți sigură?

Anne dă din cap din nou.

— Așteptați aici o clipă, spune Rasbach și iese din sală împreună cu Jennings.

Anne și Marco așteaptă în liniște. Nu vor să vorbească unul cu altul cu camera de luat vederi acolo. Marco trebuie să facă eforturi ca să nu se foiască. Îi vine să se ridice și să se plimbe prin cameră, dar se silește să rămână pe scaun.

În cele din urmă, Rasbach se întoarce.

— O să mă duc chiar eu acolo, azi. Dacă e ceva relevant pentru cazul ăsta, vă anunț.

— Peste cât timp credeți că o să primim vești? întreabă Marco.

— Nu știu. Vă anunț de îndată ce pot, promite Rasbach. Marco și Anne nu au altceva de făcut decât să se ducă acasă și să aștepte.

Capitolul douăzeci și trei

Acasă, Marco nu are stare. Se plimbă de colo-colo. O enervează pe Anne la culme. Se răstesc unul la altul.

— Cred că o să mă duc la birou, spune el brusc. Trebuie să fac ceva să-mi țină mintea ocupată și să-mi recuperez din clienți. Cât mai am clienți.

— E o idee bună, este de acord Anne, care vrea ca el să plece de-acasă.

Își dorește cu disperare să poată discuta pe îndelete cu dr. Lumsden. Aceasta a sunat-o la scurt timp după ce Anne i-a lăsat un mesaj urgent pe telefon și, deși Lumsden a fost sincer înțelegătoare și încurajatoare, conversația n-a fost nici pe departe de ajuns. Dr. Lumsden a încurajat-o pe Anne să vorbească cu doctorul care îi ținea locul până la întoarcerea ei, dar Anne nu vrea să stea de vorbă cu un medic pe care nu-l cunoaște.

Anne se gândește să îi ceară socoteală Cynthiei. Nu crede că ea i-a luat copilul, nu astăzi. Dar ar vrea să știe ce se întâmplă între soțul ei și Cynthia. Poate că se concentrează la o posibilă aventură de-a lor pentru că este mai puțin dureros decât să se gândească la ce s-a întâmplat cu copilul ei.

Anne știe că Cynthia este acasă. Din când în când, o aude de partea cealaltă a peretelui comun. Știe că Graham este plecat iar, l-a văzut de la fereastra ei din dormitor urcând cu bagaje într-o limuzină neagră de aeroport. Ar putea să se ducă până acolo, să o pună la punct pe Cynthia și să-i zică să stea departe de soțul ei. Anne se oprește și se holbează la peretele comun al camerei de zi, încercând să se decidă ce să facă. Cynthia este chiar de partea cealaltă a peretelui.

Dar Anne nu are curaj. E prea îndurerată. I-a spus detectivului ce a auzit atunci, dar încă nu l-a întrebat pe Marco ce s-a întâmplat. Iar Marco nu i-a zis nimic despre asta. Se pare că au un obicei nou, acela de a nu vorbi despre lucruri dificile. Înainte, vorbeau despre tot; mă rog, despre aproape tot. Dar de când a apărut copilul, situația s-a schimbat.

Depresia a făcut-o să-și piardă interesul față de orice. La început, Marco îi aducea flori, ciocolată, făcea gesturi mici ca să-i ridice moralul, dar nimic nu funcționa, în niciun fel. Nu i-a mai povestit ce făcea el în ziua respectivă și cum îi mergea afacerea. Ea nu putea să vorbească despre munca ei, pentru că nu se mai ducea la muncă. Nu prea mai aveau subiecte de conversație în afară de copil. Poate că Marco avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să-și reia serviciul după naștere.

Trebuie să vorbească cu el, să-l facă să promită că nu o să mai aibă niciodată de-a face cu Cynthia. Nu e de încredere. Prietenia lor cu familia Stillwell s-a terminat. Dacă îi spune lui Marco ce știe, dacă îi spune ce a auzit din capul scărilor, el o să se simtă

îngrozitor. Deja se simte îngrozitor. Anne nu are nicio îndoială că el se va ține deoparte de Cynthia acum. Nu are de ce să-și facă griji în privința asta.

Dacă trec peste acest moment, va trebui să vorbească cu Marco despre Cynthia și despre afacere. Vor trebui să fie mai sinceri unul cu altul ca înainte.

Anne simte nevoia să facă ordine, dar casa este deja imaculată. Este ciudată energia pe care o simte acum, în toiul zilei, alimentată de anxietate. Când încă o avea pe Cora, abia se târa prin casă toată ziua. Cam pe la ora asta, se ruga să adoarmă Cora. Îi scapă un hohot de plâns.

Trebuie să-și facă de lucru. Începe de la intrarea din față, curățând grătarul vechi care acoperă aerisirea. Ornamentele răsucite din fier sunt acoperite de praf și trebuie frecate manual. Anne ia o găleată cu apă caldă și o cârpă și, așezându-se pe podea, lângă ușă, începe să le șteargă, frecând bine canelurile. Asta o calmează.

În timp ce stă acolo, prin fanta ușii sunt împinși niște fluturași, care aterizează lângă ea și o sperie. Se uită la mormanul de pe podea și îngheață. Sâmbăta nu vine poșta. Anne își dă seama că și-a ținut respirația și expiră lung.

Nu mai deschide niciun plic în ultima vreme. Ar vrea să arunce toată corespondența, dar Marco a pus-o să promită c-o să păstreze tot. El le verifică pe toate zilnic, în caz că răpitorii încearcă din nou să îi contacteze. Ei nu îi spune ce găsește.

Anne își ia găleata și cârpa și se duce la etaj, ca să curețe și grătarul de acolo. Începe cu biroul, aflat la capătul holului. Când trage grătarul decorativ original, ca să-l curețe mai ușor, vede ceva mic și întunecat în conducta de aerisire. Speriată, se uită mai de aproape, temându-se să nu dea peste un șoarece mort sau poate chiar peste un șobolan. Dar nu este niciun șobolan. E un telefon mobil.

Anne își pune capul între genunchi și se silește să nu leșine. Se simte ca și cum ar avea un atac de panică, ca și cum tot sângele i s-ar scurge din corp. Privirea îi este încețoșată de pete negre. După câteva momente, senzația de leșin dispare și Anne își ridică iar capul. Se uită la telefonul mobil din conducta de aerisire. Pe de o parte, vrea să pună grătarul la loc, să coboare la parter și să-și facă o ceașcă de cafea, ca și cum nu l-ar fi văzut niciodată. Dar se întinde să-l ia. Telefonul este lipit de peretele lateral al conductei de aerisire. Anne trage cu putere, iar telefonul se desprinde și îi cade în mână. A fost lipit de peretele interior cu bandă adezivă argintie.

Se holbează la telefonul din mâna ei. Nu l-a mai văzut înainte. Nu este al lui Marco. Știe telefonul lui. Îl ține mereu cu el. Dar nu se poate minți singură. Cineva a ascuns telefonul ăsta în casa lor și nu a fost ea.

Marco are un telefon mobil secret. De ce?

Prima dată se gândește la Cynthia. Chiar au o aventură? Sau este vorba despre altcineva? El lucrează până târziu uneori. Ea a fost grasă și nefericită. Dar până în seara cu Cynthia, nu s-a gândit niciodată că Marco ar putea s-o înșele. Poate că nu a observat ea nimic. Poate că e o proastă. Nevasta află mereu ultima, nu-i așa?

Telefonul pare nou. Îl deschide. Acesta se aprinde. Deci l-a ținut încărcat. Dar acum trebuie să deseneze un model ca să-l deblocheze. Habar nu are care e cel corect. Nu știe nici măcar să deblocheze telefonul obișnuit al lui Marco. Face câteva încercări, însă după ce greșește de prea multe ori, telefonul se blochează de tot.

Gândește, își spune ea, dar nu poate. Stă acolo nemișcată, cu telefonul în mână.

•

Prin mintea detectivului Rasbach trec multe lucruri pe drumul spre locul crimei din Catskills. Se gândește la audierea de mai devreme cu Marco și Anne Conti.

Bănuiește că acesta e felul lui Marco de a-i spune că bărbatul mort a fost complicele lui și de a-l ruga să-l ajute să-și ia copilul înapoi. Amândoi știu c-ar putea să fie puțin cam târziu pentru asta. Marco știe că Rasbach crede că el a răpit-o pe Cora și că, la rândul lui, a fost păcălit de alții mai șmecheri. Este evident că bărbatul mort are o legătură cu asta. Trebuie să fie bărbatul misterios care a trecut cu mașina pe alee la 12:35 a.m. În plus, ce loc ar fi mai bun să ascunzi un copil decât o cabană îndepărtată?

Probabil copilul era în viață când a fost luat din casa familiei Conti, își dă seama Rasbach, altfel Marco n-ar fi venit la el acum. Marco își asumă un mare risc, dar este absolut disperat. Dacă Rasbach are dreptate, atunci mama poate fi absolvită de orice vină. În pofida problemelor mintale, înseamnă că nu și-a omorât copilul.

Este foarte curios să vadă ce va găsi la locul crimei.

Între timp, Jennings încearcă să stabilească o legătură între Marco și bărbatul mort, Derek Honig. Poate că vor găsi ceva, oricât de fragil, care să facă legătura dintre cei doi. Rasbach nu prea crede asta, pentru că altfel Marco n-ar fi venit la el. Însă Derek Honig este mort și poate Marco este convins că e un risc pe care poate să și-l asume, dacă există și cea mai mică șansă să-și recupereze copilul.

Rasbach este convins că Marco își iubește fiica și că nu a intenționat niciodată să o pună în pericol. Aproape că îi este milă de el. Numai că apoi se gândește la copil, care probabil este mort, și la mamă, care este distrusă, și mila îi dispare.

— Cotește aici, îi zice el polițistului de la volan.

Ies de pe autostradă și merg o vreme pe un drum forestier murdar. În cele din urmă, ajung la o fundătură. Mașina de poliție se hurducăie pe un drumeag plin de făgașe și de buruieni, și

tufișuri crescute în neștire, până când se oprește în fața unei cabane simple din lemn, înconjurată de banda galbenă care marchează locul unei crime. Mai este o mașină de poliție acolo, evident așteptându-i pe ei.

Cei doi coboară din mașină. Rasbach este fericit că poate, în sfârșit, să-și întindă picioarele.

— Detectivul Rasbach, se prezintă el polițistului local.

— Ofițer Watt, domnule. Pe aici, vă rog.

Rasbach se uită în jurul lui, nu lasă nimic să-i scape. Zărește un lac mic, părăsit, în spatele cabanei. Nu se mai văd alte cabane. Un loc perfect în care să ascunzi un bebeluș câteva zile, se gândește el.

Intră în cabană. Este veche, de prin anii ’70, cu podea urâtă de linoleum în bucătărie, o masă de plastic și dulapuri demodate.

— Unde era cadavrul? întreabă Rasbach.

— Acolo, răspunde polițistul arătând din cap spre camera principală.

Camera este mobilată cu resturi aruncate de alții, care nu se potrivesc între ele. Nu e nicio îndoială în privința locului în care a fost găsit cadavrul. Covorul bej și vechi este pătat cu sânge proaspăt.

Rasbach se lasă pe vine ca să se uite mai bine.

— Arma crimei?

— Am dus-o la laborator. A folosit o lopată. L-a lovit peste cap cu ea. De mai multe ori.

— Fața mai poate fi recunoscută? întreabă Rasbach, ridicându-și capul ca să se uite la polițist.

— E diformă, dar poate fi recunoscută.

Rasbach se ridică iar și se gândește dacă să-l ducă pe Marco la morgă, să se uite la cadavru. Cu asta nu te joci.

— Deci, ce teorie aveți?

— La prima privire? Noi zicem că e un jaf eșuat, dar, fie vorba între noi, nu e nimic aici care să merite furat. Sigur, nu știm dacă a fost ceva de furat. E un loc destul de izolat. Poate o afacere cu droguri care a mers prost.

— Sau o răpire.

— Sau o răpire, adaugă polițistul. Părea un pic cam personal, după felul în care a fost lovit de mai multe ori cu lopata. Chiar și după ce era mort, vreau să spun.

— Și n-ați găsit deloc lucruri pentru bebeluși? Scutece, biberoane, chestii de genul ăsta? întreabă Rasbach, aruncându-și ochii prin cabană.

— Nu. Dacă a fost un copil aici, oricine l-a luat a făcut curățenie după el.

— Ce făcea cu gunoiul?

— Credem că o parte îl ardea aici, în sobă, așa că am căutat deja, și mai e și o vatră afară. Dar nu e deloc gunoi aici și nici în sobă sau în vatră. Deci ori tipul nostru tocmai dusese gunoiul la

groapă, ori altcineva a făcut curat. E o groapă de gunoi la vreo treizeci de kilometri de aici, unde se înregistrează plăcuțele de înmatriculare, și el n-a fost acolo în ultima săptămână.

— Deci n-a fost un jaf eșuat. Nimeni nu vine să jefuiască, omoară pe cineva și îi aruncă gunoiul.

— Nu.

— Mașina lui unde e?

— La laborator.

— Ce marcă e?

— E hibrid, un Prius V. Negru.

Bingo, se gândește Rasbach. Are o bănuială că de data asta cauciucurile se vor potrivi cu urmele din garajul familiei Conti. Și, indiferent cât de meticulos face cineva curat, dacă bebelușul a fost aici câteva zile, vor exista dovezi ADN. Se pare că tocmai au făcut prima descoperire majoră în cazul răpirii Corei.

În sfârșit, s-ar putea să ajungă la o concluzie.

Capitolul douăzeci și patru

Marco este la birou, uitându-se în gol pe fereastră. Nu mai e nimeni acolo. Nu are angajați care să lucreze de la sediul firmei. În plus, cum e sâmbătă, este liniște și în restul clădirii, lucru pentru care este sincer recunoscător.

Se gândește la întâlnirea de mai devreme pe care el și Anne au avut-o cu detectivul Rasbach. Rasbach știe, e sigur de asta. Ochii ăia ai lui parcă văd direct prin el. Marco putea la fel de bine să se ridice în picioare și să spună: Asta e bărbatul cu care am conspirat să o ia pe Cora vreo câteva zile și să negocieze apoi banii de răscumpărare. Acum e mort. Lucrurile mi-au scăpat de sub control. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Acum au un avocat. Un avocat care e celebru pentru că-i ajută pe vinovați să fie achitați. Își dă seama acum că ăsta e un lucru bun. Nu vor mai fi audieri fără să fie și avocatul prezent. Lui Marco nu-i mai pasă de reputația lui; nu vrea decât să nu meargă la închisoare și să nu afle Anne.

Îi sună telefonul mobil. Se uită pe ecran. E Cynthia. Curva aia! De ce l-o suna oare? Ezită, întrebându-se dacă să răspundă sau să lase apelul să ajungă în căsuța vocală, dar până la urmă răspunde.

— Da!

Tonul lui e rece. N-o s-o ierte niciodată pentru că i-a mințit pe polițiști.

— Marco, toarce Cynthia de parcă ultimele câteva zile nu ar fi existat niciodată, de parcă fetița lui n-ar fi dispărut și totul ar fi la fel ca înainte.

Cât și-ar dori să fie așa!

— Ce e? spune Marco.

Vrea să scurteze conversația.

— Vreau să vorbesc cu tine despre ceva, spune Cynthia puțin mai formal. Poți să vii pe la mine?

— De ce? Vrei să-ți ceri scuze?

— Scuze? zice ea surprinsă.

— Pentru că i-ai mințit pe polițiști. Pentru că le-ai spus că eu m-am dat la tine când, de fapt, amândoi știm că tu te-ai dat la mine.

— Îmi pare rău pentru asta. Chiar am mințit, zice ea încercând să pară ghidușă.

— Ce mama dracului? Îți pare rău? Ai idee în ce necazuri m-ai băgat?

— Putem să discutăm despre asta?

Nu mai e ghidușă.

— De ce trebuie să discutăm despre asta?

— Îți explic când ajungi aici, zice Cynthia și închide brusc.

Marco stă la birou cinci minute întregi, bătând cu degetele în el, încercând să decidă ce să facă. În cele din urmă, se ridică,

trage jaluzelele, pleacă din birou și încuie ușa. Nu se simte în largul lui să o ignore. Cynthia nu este genul de femeie pe care să o ignori. Mai bine să vadă ce are de spus.

Când ajunge în cartier, Marco își dă seama că, dacă se duce s-o vadă pe Cynthia, chiar și pentru câteva minute, ar fi mai bine ca Anne să nu afle. În plus, vrea să evite și reporterii. Așa că mai bine nu parchează în fața casei. Dacă parchează în garaj, poate să se ducă mai întâi la Cynthia câteva minute și apoi acasă.

Parchează Audi-ul în propriul garaj, apoi se duce prin curtea din spate acasă la Cynthia și bate la ușă. Se simte vinovat, ca și cum s-ar furișa acolo fără știrea soției. Dar nu asta face, vrea doar să afle ce are să-i spună Cynthia și după aceea o să plece naibii de acolo. Nu vrea să se furișeze fără știrea soției. Se uită fără țintă prin curte cât timp așteaptă să i se deschidă ușa. Acolo stătea el când ea i s-a urcat în poală.

Cynthia vine la ușă. Pare surprinsă.

— Te așteptam la ușa din față, spune ea.

Parcă ar vrea să insinueze ceva. Totuși, nu flirtează cum face ea de obicei. Marco observă imediat că Cynthia nu este într-o dispoziție sexy. Mă rog, nici el nu e.

Intră în bucătărie.

— Despre ce e vorba? spune Marco. Trebuie să ajung acasă.

— Cred că pentru asta ai la dispoziție câteva minute, zice Cynthia și se sprijină de blatul din bucătărie, încrucișându-și brațele sub sâni.

— De ce ai mințit poliția? întreabă brusc Marco.

— N-a fost decât o minciună mică, zice Cynthia.

— Nu, n-a fost.

— Îmi place să spun minciuni. Și ție la fel.

— Ce dracu' tot spui acolo? se răstește Marco furios.

— Tu trăiești în minciună, nu-i așa, Marco?

Marco începe să simtă un fior. Doar ea nu știe. Ea nu știe nimic. De unde să știe?

— Despre ce dracu' vorbești?

Clatină din cap de parcă n-ar avea nicio idee la ce face ea aluzie.

Cynthia îi aruncă o privire rece, prelungă.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, Marco, dar Graham are o cameră de luat vederi ascunsă în curtea din spate.

Marco nu spune nimic, dar i s-a făcut brusc frig.

— Și era pornită în seara în care ați fost voi aici, în seara în care copilul vostru a dispărut.

Știe, se gândește Marco. Futu-i! Futu-i! Începe să transpire. Se uită la fața ei frumoasă, care lui i se pare acum atât de urâtă. E o curvă manipulatoare. Poate că merge la cacealma. Și el poate să facă asta.

— Ați avut o cameră de luat vederi care era pornită? L-ați surprins pe răpitor? întreabă el de parcă asta ar fi o veste bună.

— O, da, zice ea, cu siguranță.

Marco știe că e terminat. Cynthia îl are înregistrat pe video. Își dă seama după fața ei.

— Tu ai fost.

— Rahat, râde Marco batjocoritor, încercând să se comporte de parcă n-ar crede niciun cuvânt, dar știe că e în van.

— Vrei să vezi înregistrarea?

Vrea s-o strângă de gât.

— Da, zice el.

— Vino cu mine, spune ea și se întoarce ca să meargă la etaj.

El o urmează în dormitorul pe care îl împarte cu Graham. Se gândește la cât de naivă este Cynthia să invite în dormitorul ei un bărbat pe care îl știe deja capabil de răpire. Nu pare să-i fie frică. Pare să fie stăpână pe situație. Dar asta îi place ei, să dețină controlul, să tragă sforile și să-i privească pe oameni dansând după cum le cântă ea. Îi place și un pic de condiment, un pic de pericol. Este evident c-o să-l șantajeze. Marco se întreabă dacă o să-i permită așa ceva.

Pe pat e un laptop deschis. Cynthia apasă pe niște taste și începe să ruleze un film cu data și ora înregistrate. Marco clipește rapid în timp ce urmărește filmul. Iată-l pe el umblând la bec și intrând în casă. Iese după câteva minute cu Cora în brațe, înfășurată în păturica ei albă. Este el, fără nicio îndoială. Se uită în jur să se asigure că nu-l vede nimeni. Aproape că privește direct spre camera de luat vederi, numai că habar nu are că este o cameră acolo. Apoi merge repede spre ușa din spate a garajului și apare din nou, după aproximativ un minut, traversând curtea fără copil. A uitat să reseteze lumina senzorului. Uitându-se acum la toate acestea, după tot ce s-a întâmplat, Marco este copleșit de regret, vinovăție și rușine.

Și de furie că a fost prins. De ea. Cynthia va arăta înregistrarea la poliție. I-o va arăta lui Anne. E terminat.

— Cine a mai văzut asta? întreabă el.

Este surprins de cât de normală pare vocea lui.

Ea îi ignoră întrebarea.

— Ai omorât-o? întreabă Cynthia aproape jucăuș, ca de obicei.

Pe Marco îl dezgustă ea și curiozitatea ei morbidă, lipsită de compasiune. Nu-i răspunde. Vrea oare ca ea să-l creadă capabil de crimă?

— Cine a mai văzut înregistrarea? cere el să știe, privind-o înspăimântător.

— Nimeni, minte ea.

— Graham?

— Nu, el n-a văzut-o, spune Cynthia. I-am spus că am verificat camera de luat vederi, dar că bateria se descărcase. N-a bănuit nimic. Nu știe nimic despre asta.

Apoi adaugă.

— Îl știi pe Graham, nu prea îl interesează.

— Și de ce mi-ai arătat-o mie? întreabă Marco. De ce nu te-ai dus direct la poliție?

— De ce aș face așa ceva? Suntem prieteni, nu?

Îi zâmbește timid.

— Termină cu aberațiile, Cynthia!

— Bine.

Zâmbetul dispare.

— Dacă vrei să păstrez secretul, o să te coste.

— Păi, asta e o problemă, Cynthia, spune Marco stăpânindu-și bine vocea, pentru că nu am bani.

— Ei, hai, trebuie să ai ceva.

— Sunt lefter, zice el rece. De ce crezi că mi-am răpit propriul copil? Ca să mă distrez?

Pe fața Cynthiei se citește dezamăgirea în timp ce își modifică așteptările.

— Poți să ipotechezi casă, nu?

— E deja ipotecată.

— Mai fă o ipotecă!

Ce nenorocită fără inimă!

— Nu pot. Nu fără să afle Anne, bineînțeles.

— Păi atunci poate trebuie să-i arătăm și lui Anne înregistrarea.

Marco face un pas brusc spre ea. Nu este nevoie să joace rolul omului disperat, chiar este un om disperat. Ar putea s-o strângă de gât chiar acum, dacă ar vrea. Numai că Cynthia nu pare speriată, ci încântată. Ochii îi strălucesc, iar sânii i se ridică și coboară rapid în timp ce respiră. Poate că mai mult decât orice altceva își dorește pericolul. Fiorul. Poate că vrea ca el s-o trântească pe patul lângă care stau în picioare. O fracțiune de secundă, Marco se gândește la asta. Atunci nu l-ar mai șantaja? Slabe șanse.

— Nu arăți înregistrarea aia nimănui!

Ea nu răspunde imediat. Îl privește direct în ochi. Fețele lor sunt doar la câțiva centimetri distanță.

— Aș prefera să nu o arăt nimănui, Marco. Aș vrea să rămână numai între noi. Dar trebuie să mă ajuți și tu. Trebuie să faci rost de bani.

Marco se gândește furios. Nu are bani deloc. Nu știe cum să facă rost de bani. Va trebui să tragă de timp.

— Uite ce-i, lasă-mă un timp să mă gândesc cum să fac. Știi ce de rahat e viața mea acum.

— Nu prea ți-au ieșit planurile, nu-i așa? zice ea. Bănuiesc că te așteptai să recuperezi copilul, nu-i așa?

Lui Marco îi vine s-o lovească, dar se abține.

Ea se uită la el, estimativ.

— Te las un timp. Nu voi arăta nimănui înregistrarea – deocamdată.

— Despre câți bani vorbim aici?

— Două sute de mii.

E mai puțin decât se aștepta el. Credea că o să ceară mai mult, o sumă mai potrivită cu firea ei flamboaiantă. Dar dacă o plătește, o să-i ceară și mai mult, și mai mult – așa se întâmplă cu șantajiștii. Nu scapi niciodată de ei. Așa că suma pe care o cere acum e neînsemnată. Chiar dacă o plătește și ea șterge înregistrarea în fața lui, nu o să poată fi sigur niciodată că nu există copii. Viața lui este complet distrusă, din atâtea puncte de vedere. Se întreabă de ce mai continuă să trăiască.

— Cred că e o sumă corectă, zice ea.

— Plec acum. Nu te apropia de Anne!

— Bine. Dar dacă devin nerăbdătoare, dacă nu primesc vești de la tine, e posibil s-o sun.

Marco trece brutal pe lângă ea și pleacă din dormitor, coboară scările și iese pe ușa de sticlă glisantă de la bucătărie fără să privească în urmă. Este așa de furios că nici nu poate să gândească limpede. Furios și speriat. Există o dovadă. Dovada că el a luat copilul. Asta schimbă totul. Anne o să afle. Iar el ar putea să fie închis vreme îndelungată.

În momentul acesta, nu vede cum ar putea să se înrăutățească situația. Intră în curtea lui pe poarta care o separă de grădina Cynthiei. Anne este acolo, udă niște plante.

Privirile li se întâlnesc.

Capitolul douăzeci și cinci

Anne îl vede pe Marco venind din curtea Cynthiei și face ochii mari. Șocul o lasă fără cuvinte, cu stropitoarea în mână. Marco a fost la Cynthia. De ce? Există un singur motiv pentru care s-ar duce la ea. Anne îl întreabă oricum, din partea cealaltă a curții.

— Ce căutai la Cynthia?

Tonul ei este rece.

Marco arată ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor, ca atunci când este prins asupra faptului și nu știe ce să facă. Niciodată nu a fost bun la improvizații. Lui Anne aproape că îi este milă de el. Dar nu poate să-i fie milă de el pentru că în momentul ăsta îl urăște. Scapă din mână stropitoarea și fuge pe lângă el, pe ușa din spate, în casă.

El se duce după ea, strigând-o disperat:

— Anne! Așteaptă!

Dar ea nu așteaptă. Fuge sus. Acum plânge tare, în hohote. El o urmează îndeaproape pe scări, rugând-o să vorbească cu el, să-l lase să-i explice.

Numai că habar nu are cum să-i explice. Cum să-i explice de ce s-a dus pe furiș acasă la Cynthia, fără să dezvăluie existența înregistrării?

Se așteaptă ca Anne să intre în dormitor și să se arunce pe pat, în lacrimi, așa cum face de obicei când este supărată. Poate o să-i trântească ușa în nas și o s-o încuie. A mai făcut așa. Până la urmă, va ieși de acolo, iar el va avea timp să se gândească.

Numai că ea nu fuge în dormitor și nu se aruncă plângând pe pat. Nu se încuie în dormitorul lor. În schimb, aleargă pe hol până în birou. El e chiar în urma ei. O vede lăsându-se în genunchi în fața grilajului de la aerisire.

O, nu! Doamne, nu!

Trage de grilaj, își bagă mâna înăuntru și smulge telefonul mobil de pe peretele lateral al conductei de aerisire. Lui Marco i se face rău. Ea ține telefonul în mână și îl ridică să i-l arate, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

— Ce dracu' e asta, Marco?

Marco înlemnește. Nu poate să creadă că se întâmplă așa ceva. Brusc, trebuie să se abțină să nu râdă. Chiar e comic tot ce se întâmplă, pe bune. Înregistrarea Cynthiei. Acum și asta. Ce naiba o să-i spună?

— Așa ai comunicat cu Cynthia, nu-i așa? îl acuză Anne.

El se holbează la ea, nedumerit pentru o clipă. Se oprește chiar la timp, înainte să zică: De ce aș folosi un telefon mobil s-o sun pe Cynthia când e chiar la casa de alături? Ezitarea lui îi sugerează altceva lui Anne.

— Sau este vorba despre altcineva?

Marco nu poate să-i spună adevărul, că telefonul mobil ascuns, pe care ea îl ține acum în mână, era singura modalitate prin care el putea să comunice cu complicele lui la răpirea copilului; cu bărbatul care este mort acum. Marco a ascuns un telefon cu cartelă, nedetectabil, în perete, ca să-și sune partenerul cu care a comis o faptă de neiertat. Ea crede că el a avut o aventură, cu Cynthia sau cu altcineva. Primul lui impuls este să o țină pe Anne departe de Cynthia. O să inventeze ceva.

— Îmi pare atât de rău, începe el. Nu este Cynthia, jur.

Ea țipă și aruncă tare cu telefonul în el. Acesta îl lovește în treacăt în frunte și ricoșează pe podea. Marco simte o durere ascuțită deasupra ochiului drept.

O roagă să-l asculte:

— S-a terminat, Anne. N-a însemnat nimic. A durat doar câteva săptămâni, minte el, imediat după ce s-a născut Cora și tu erai așa de obosită… A fost o greșeală. Nu am intenționat, pur și simplu s-a întâmplat.

Turuie orice scuze îi trec prin minte.

Ea îl privește furioasă și dezgustată, cu fața mânjită de lacrimi, cu nasul curgând și părul răvășit.

— Poți să dormi pe canapea de acum înainte, zice ea cu amărăciune și durere în voce, până când hotărăsc ce am de făcut.

Trece pe lângă el, se duce în dormitor și trântește ușa. El o aude răsucind cheia.

Marco ridică încet telefonul de pe podea. Își atinge fruntea, unde l-a lovit mai înainte. Are sânge pe degete. Absent, deschide telefonul și formează automat modelul ca să-l deblocheze. Istoricul apelurilor arată că toate au fost făcute către același număr. Toate au rămas nepreluate.

Marco încearcă să găsească o ieșire prin toată frica și confuzia lui. Cine ar fi putut să știe că Bruce o răpise pe Cora? Oare spusese Bruce altcuiva despre planul lor, cuiva care apoi s-a întors împotriva lui? Nu prea părea probabil. Sau poate fusese neglijent? Văzuse cineva fetița și o recunoscuse? Și asta părea puțin probabil.

Alene, Marco se uită la telefonul din mână și, cu o tresărire, observă o notificare de apel nepreluat. Ultima dată când s-a uitat, nu era acolo. Sunetul este dezactivat, bineînțeles. Cine să-l sune de pe telefonul lui Bruce? Bruce e mort. Marco apelează numărul, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. Sună. O dată, de două ori.

Apoi, o voce pe care o recunoaște.

— Chiar mă întrebam când o să suni.

•

Anne plânge până adoarme. Când se trezește, afară e întuneric. Stă întinsă pe pat, ascultând cu atenție sunetele din casă. Nu aude nimic. Se întreabă unde e Marco. Ar suporta măcar să-l vadă în

fața ochilor? Ar trebui oare să-l dea afară din casă? Își strânge perna aproape de corp și se gândește.

Nu ar da bine dacă l-ar goni acum. Presa i-ar vâna ca o haită de animale. Ar părea mai vinovați ca oricând. Dacă ar fi nevinovați, de ce s-ar despărți? Poliția i-ar putea aresta. Îi pasă măcar?

În ciuda celor întâmplate, Anne știe că Marco este un tată bun și că o iubește pe Cora, că suferă și el din cauza asta la fel ca ea. Știe că el n-a avut nicio legătură cu dispariția Corei, indiferent ce i-au spus polițiștii și ce au sugerat cu întrebările lor viclene și cu ipotezele. Nu poate să-l dea afară, cel puțin deocamdată, chiar dacă i se face rău la gândul că a fost cu altă femeie.

Anne închide ochii și să străduie să-și amintească seara cu pricina. Este prima dată când încearcă să se întoarcă cu gândul la camera aceea, la seara în care a dispărut Cora. A tot evitat până acum. Dar acum privește cu ochii la minții ultima dată când și-a văzut fetița. Cora era în pătuț. Camera era întunecată. Cora stătea pe spate, cu brațele ei dolofane ridicate pe lângă cap, cu părul blond ondulându-i-se umed pe frunte. Ventilatorul de pe tavan se învârtea leneș deasupra. Fereastra dormitorului era deschisă, dar aerul din noaptea aceea era tot sufocant.

Anne își amintește acum. A stat lângă pătuț și s-a uitat în jos la pumnii mici ai fetiței ei, la piciorușele ei goale, îndoite. Era prea cald ca s-o învelească. A rezistat dorinței de a se întinde și a-i mângâia fruntea, de teamă să n-o trezească. Voia s-o strângă pe Cora în brațe, să-și îngroape fața în ceafa copilului și să suspine, dar s-a oprit. Era copleșită de sentimente: dragoste, în cea mai mare parte, și tandrețe, dar și deznădejde, disperare și inadecvare – și îi era rușine.

În timp ce stătea lângă pătuț, încerca să nu se învinuiască, dar era greu. Părea vina ei că nu era o proaspătă mamă fericită. Că era dărâmată. Dar fiica ei – fiica ei era perfectă. Fetița ei iubită. Copilul nu avea nicio vină. Pentru nimic.

Voia să rămână în camera Corei, să se așeze în scaunul confortabil pentru alăptat și să adoarmă. În schimb, a ieșit pe furiș din încăpere și s-a întors la petrecerea de alături.

Anne nu-și amintește nimic altceva despre ultima vizită, cea de la miezul nopții. N-a zgâlțâit copilul, nici nu l-a scăpat. Cel puțin nu atunci. Nici măcar nu l-a luat în brațe. Își amintește foarte clar că nu l-a luat în brațe și nu l-a atins, de teamă să nu-l trezească. Pentru că, atunci când o hrănise, la unsprezece, Cora fusese agitată. Se trezise și fusese dificilă. Anne o hrănise, dar pe urmă Cora nu mai voia să se liniștească. Anne se plimbase cu ea în brațe, îi cântase. Poate i-a dat o palmă. Da, i-a dat o palmă. Îi este atât de rușine acum, când își aduce aminte.

Anne fusese obosită și frustrată, supărată din cauza poveștii cu Marco și Cynthia de la petrecere. Plângea. Nu-și amintește s-o fi scăpat pe Cora sau s-o fi scuturat. Dar nu-și amintește nici că a schimbat-o de haine. De ce? Dacă nu-și aduce aminte că a

schimbat-o de haine, ce altceva a uitat? Ce a făcut după ce i-a dat o palmă?

Când au întrebat-o polițiștii despre salopeta roz, a răspuns ce credea că era adevărat: că îi schimbase hainele. Adesea o schimba pe Cora de haine când îi dădea să mănânce ultima dată în ziua respectivă și îi punea alt scutec. A presupus că și în seara aceea făcuse la fel. Știe că așa trebuie să fi făcut. Doar că nu-și amintește.

Anne simte un fior în sufletul ei. Se întreabă acum dacă nu cumva chiar i-a făcut ceva copilului când i-a dat să mănânce la unsprezece. I-a dat o palmă, dar după aceea nu mai ține minte nimic. I-a făcut ceva mai rău? I-a făcut ceva? A omorât-o? Oare Marco a găsit-o moartă la unsprezece treizeci, a presupus ce era mai rău și a acoperit-o pe ea? A chemat pe cineva s-o ia pe Cora de acolo? De asta voia să mai rămână la petrecere, ca să-i dea timp celeilalte persoane să o ia? Anne încearcă cu disperare să-și aducă aminte dacă fetița respira la miezul nopții. Nu-și amintește. Nu e sigură. Groaza și remușcarea o îmbolnăvesc.

Îndrăznește să îl întrebe pe Marco? Vrea să afle așa ceva?

Capitolul douăzeci și șase

La auzul vocii socrului său, Marco se prăbușește pe podea. E atât de confuz și de uimit, încât nu poate să vorbească.

— Marco? întreabă Richard.

— Da.

Vocea lui pare moartă, chiar și pentru propriile urechi.

— Știu ce ai făcut.

— Ce am făcut, repetă Marco monoton.

Încă încearcă să înțeleagă. De ce are tatăl lui Anne telefonul lui Derek Honig? L-a găsit poliția la locul crimei și i l-a dat lui? Este o capcană?

— Ți-ai răpit copilul pentru răscumpărare. Ai furat de la părinții soției tale. De parcă nu ți-am dat destul deja.

— Despre ce vorbești? întreabă Marco disperat, încercând să tragă de timp, să găsească o scăpare din situația asta bizară.

Se luptă cu impulsul de a închide de panică. Trebuie să nege, să nege, să nege. Nu există nicio dovadă. Dar apoi își aduce aminte de înregistrarea Cynthiei. Și acum apelul ăsta. Care anume sunt implicațiile acestui apel? Dacă poliția a găsit telefonul lui Derek, dacă ascultă conversația lor, acum că Marco a sunat, poliția are dovada necesară că Marco era complice cu Derek.

Dar poate poliția nu știe nimic despre telefon. În acest caz, implicațiile sunt înspăimântătoare. Pe Marco îl trec fiorii.

— Haide, Marco, spune Richard. Fii bărbat o dată în viața ta!

— De unde ai telefonul ăla? întreabă Marco.

Dacă nu poliția a găsit telefonul și i l-a dat lui Richard, ca să-i întindă o capcană lui Marco, înseamnă că Richard l-a luat de la Derek. Richard l-a omorât pe Derek?

— Tu o ai pe Cora, nenorocitule? șuieră Marco disperat.

— Nu. Nu încă. Dar o s-o recuperez.

Socrul lui adaugă cu amărăciune:

— Nu datorită ție.

— Poftim? Trăiește? exclamă Marco, nevenindu-i să creadă.

— Așa cred.

Lui Marco i se taie răsuflarea. Cora, în viață! Nimic altceva nu mai contează. Nu contează decât să-și ia copilul înapoi.

— De unde știi? Ești sigur? șoptește Marco.

— Pe cât de sigur pot să fiu fără s-o țin în brațe.

— De unde știi? întreabă iar Marco disperat.

— Răpitorii ne-au contactat pe noi. Știau din ziare că noi am plătit prima răscumpărare. Ei vor mai mult. O să plătim oricât cer. O iubim pe Cora, știi asta.

— Nu i-ați spus lui Anne, zice Marco, încercând să priceapă ultimele noutăți.

— Bineînțeles că nu. Știm că e greu pentru ea, dar probabil așa e cel mai bine, până când știm sigur ce se va întâmpla.

— Înțeleg, zice Marco.

— Adevărul este că trebuie să ne protejăm fetele de tine, Marco, zice Richard pe un ton distant. Trebuie s-o protejăm pe Cora. Și trebuie s-o protejăm și pe Anne. Ești periculos, Marco, cu planurile și comploturile tale.

— Nu sunt periculos, ticălosule! spune Marco răutăcios. De unde ai telefonul ăla?

Richard răspunde rece:

— Răpitorii ni l-au trimis, așa cum v-au trimis vouă salopeta. Cu un bilet, despre tine. Probabil ca să nu ne ducem la poliție. Dar știi ceva? Îmi pare bine că au procedat așa. Și putem să dovedim, dacă vrem. Dar toate la vremea lor. Mai întâi, trebuie s-o luăm pe Cora înapoi.

Vorbește mai încet, până ce vocea i se transformă într-o amenințare șoptită:

— Acum eu dețin controlul, Marco. Așa că să nu îndrăznești să strici ceva! Nu spune poliției și nu-i spune lui Anne! Nu vreau să-și facă iar speranțe degeaba, în cazul în care ceva nu merge cum trebuie.

— Bine, spune Marco, cu gândurile vâjâindu-i în cap.

Va face orice ca s-o recupereze pe Cora. Nu știe ce să creadă, dar vrea să creadă că fata lui e în viață.

Trebuie să distrugă telefonul ăsta.

— Și nu vreau să vorbești cu Alice. Nu vrea să vorbească cu tine, e foarte supărată pentru ce ai făcut.

— Bine.

— Încă n-am terminat cu tine, Marco, spune Richard și întrerupe brusc convorbirea.

Marco stă pe podea vreme îndelungată, copleșit de o speranță nouă – dar și de disperare.

•

Anne se dă jos din pat. Se duce încet la ușa dormitorului și o descuie, apoi trage de ea. Scoate capul pe hol. În casă e liniște. În birou e lumina aprinsă. Oare Marco a fost acolo în tot acest timp? Ce face el oare?

Anne merge încet pe hol și deschide ușa biroului. Marco stă pe jos, cu telefonul mobil în mână. Are fața îngrozitor de palidă. Deasupra ochiului, unde l-a lovit ea cu telefonul, are o urmă oribilă, plină de sânge. Își ridică privirea când intră ea. Se uită lung unul la altul, niciunul neștiind ce să spună.

În cele din urmă, vorbește Anne:

— Te simți bine, Marco?

Marco își atinge umflătura însângerată de pe frunte, își dă seama că îi zvâcnește capul de durere și aprobă ușor.

Vrea cu disperare să-i spună că, până la urmă, s-ar putea ca fetița lor să fie în viață. Că există speranță. Că acum tatăl ei

deține controlul și el nu dă greș niciodată, cu nimic. Nu ca soțul ei ratat. Vrea să-i spună că totul va fi bine.

Dar nu va fi totul bine. E posibil să o ia înapoi pe Cora – el speră din tot sufletul – însă tatăl lui Anne se va asigura că Marco va fi arestat pentru răpire. Va face tot posibilul ca Marco să fie închis. Marco nu știe dacă Anne, în starea ei emoțională atât de fragilă, poate supraviețui unei trădări așa de șocante.

O clipă se gândește cinic la cât de dezamăgită va fi Cynthia de turnura pe care o iau evenimentele.

— Marco, spune ceva, zice Anne îngrijorată.

— Sunt ok, șoptește Marco.

Are gura uscată. E surprins că Anne vorbește cu el. Se întreabă ce a făcut-o să se răzgândească. În urmă cu câteva ore, i-a spus să se culce pe canapea cât timp se hotărăște ea ce are de făcut. S-a gândit că asta însemna că-l dădea afară. Acum, se poartă aproape ca și cum i-ar părea rău.

Vine și se așază lângă el pe jos. Brusc, Marco se teme că tatăl ei ar putea suna din nou pe telefonul acela. Cum ar explica asta? Pe furiș, închide telefonul.

— Marco, trebuie să-ți spun ceva, începe Anne nesigur.

— Ce s-a întâmplat, iubirea mea? întreabă Marco.

Întinde mâna și îi dă o șuviță de păr la o parte de pe față. Ea nu se ferește. La gestul tandru, care îi amintește de zilele fericite, îi dau lacrimile.

Își coboară privirea și spune:

— Trebuie să fii sincer cu mine, Marco.

El dă din cap, dar nu spune nimic. Se întreabă dacă Anne bănuiește ceva. Se întreabă ce va zice dacă ea îl provoacă să-i spună adevărul.

— În noaptea cu răpirea, ultima dată când ai venit la Cora…

Se întoarce spre el acum, iar el se încordează, temându-se de ce urmează.

— Trăia?

Marco tresare. Nu se aștepta la asta.

— Bineînțeles că trăia, spune el. De ce întrebi asta?

Se uită îngrijorat la chipul ei tulburat.

— Pentru că nu-mi aduc aminte, șoptește Anne. Când am văzut-o, la miezul nopții, nu-mi aduc aminte dacă respira. Ești sigur că respira?

— Da, sunt sigur că respira, spune Marco.

Nu poate să-i spună că știe că respira pentru că i-a simțit inimioara bătând când a luat-o în brațe și a scos-o din casă.

— De unde știi? spune ea, uitându-se atent la el, de parcă ar încerca să-i citească gândurile. Ai verificat? Sau doar te-ai uitat la ea?

— Am văzut cum i se ridică și îi cobora pieptul când stătea în pătuț, minte Marco.

— Ești sigur? Nu mă minți? întreabă Anne temătoare.

— Nu, Anne, de ce mă întrebi asta? De ce crezi că nu respira? Ți-a zis ceva detectivul ăla prost?

Ea se uită în poală.

— Pentru că nu sunt sigură dacă respira când am văzut-o, la miezul nopții. N-am luat-o în brațe. Nu voiam să o trezesc. Nu-mi aduc aminte să fi observat dacă respira sau nu.

— Asta-i tot?

— Nu.

Face o pauză, nesigură. În cele din urmă, își ridică privirea spre el și spune:

— Când am venit la ea, la unsprezece… am mintea goală, nu-mi amintesc asta deloc.

Expresia de pe fața ei îl sperie. Marco simte că Anne urmează să-i spună ceva îngrozitor, ceva la care, într-un fel, el s-a așteptat tot timpul. Nu vrea să audă, dar nu poate să se miște.

Anne șoptește:

— Nu-mi amintesc ce am făcut. Mi se întâmplă uneori… am goluri în memorie. Fac un lucru și apoi nu-mi aduc aminte să-l fi făcut.

— Cum adică? spune Marco.

Vocea lui este ciudat de rece.

Ea se uită la el, implorându-l din priviri.

— Nu e vorba că am uitat din cauza vinului. Nu ți-am spus niciodată, dar când eram mai tânără, am fost bolnavă. Am crezut că îmi trecuse când te-am cunoscut pe tine.

— Cum adică bolnavă? întreabă Marco speriat.

Anne plânge acum.

— E ca și cum m-aș deconecta de la realitate preț de câteva momente. Apoi, când revin, nu-mi amintesc nimic.

El se uită la ea uluit.

— Și nu te-ai sinchisit niciodată să-mi spui?

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ți spun. Am crezut…

Nu-și termină propoziția.

— I-am mințit pe polițiști în legătură cu salopeta. Nu-mi aduc aminte când am schimbat-o. Doar am presupus că așa am făcut, dar nu-mi amintesc nimic, de fapt. În mintea mea e… un gol.

Devine isterică.

— Șșșș… zice Marco. Anne, Cora era bine. Sunt sigur.

— Pentru că poliția crede că eu i-am făcut ceva rău. Crede că poate eu am omorât-o, că am sufocat-o cu o pernă sau că am strâns-o de gât, și că tu ai dus-o de aici ca să mă protejezi pe mine!

— E ridicol! zice Marco, furios acum pe polițiști pentru că i-au băgat în cap așa ceva.

Toți știu că poliția pe el îl urmărește. De ce era nevoie să o împingă pe Anne până la marginea unei depresii nervoase?

— Chiar e ridicol? întreabă Anne, privindu-l ca apucată. Am lovit-o. Eram furioasă și am lovit-o.

— Ce? Când? Când ai lovit-o?

— Când i-am dat să mănânce, la ora unsprezece. Era scâncită, iar eu… eu m-am enervat. Uneori… îmi pierdeam controlul… și îi dădeam o palmă, când nu voia să se oprească din plâns. Când tu erai la birou, iar ea nu se mai oprea odată din plâns.

Marco o privește consternat.

— Nu, Anne, sunt sigur că nu ai lovit-o, zice el, sperând să nu fie adevărat.

E tulburător, la fel ca mărturisirea că are un fel de boală care o determină să nu mai știe ce face.

— Dar eu nu știu, înțelegi? plânge Anne. Nu-mi aduc aminte! Poate i-am făcut ceva. Mă acoperi pe mine, Marco? Spune-mi adevărul!

El îi cuprinde fața cu mâinile și o ține nemișcată.

— Anne, Cora era bine. Trăia, respira la douăsprezece și jumătate. Nu este vina ta. Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta.

O ia în brațe, iar ea izbucnește în hohote.

El se gândește: Totul e din vina mea.

Capitolul douăzeci și șapte

După ce Anne alunecă, în sfârșit, într-un somn agitat, Marco rămâne treaz lângă ea, în pat, multă vreme, încercând să înțeleagă tot. Ar vrea să poată să discute despre încurcătura asta cu ea. Îi e dor de cum vorbeau înainte despre toate, de planurile pe care și le făceau. Dar acum nu mai poate să vorbească despre nimic cu ea. Când adoarme și el, are vise înspăimântătoare. Se trezește la patru dimineața speriat, cu inima bătându-i tare în piept și transpirat leoarcă pe cearșafurile ude.

Știe doar atât: Richard negociază cu răpitorii. El și Alice vor plăti oricât e nevoie ca s-o recupereze pe Cora. Marco trebuie să spere și să se roage că Richard va reuși acolo unde el a dat greș. Richard are telefonul lui Derek și se aștepta ca Marco să fie la celălalt număr. Richard și Alice știu că Marco era complice cu Derek, că și-a răpit propriul copil pentru bani. Primul gând al lui Marco, și anume că Richard l-a omorât pe Derek și i-a luat telefonul, pare absurd acum. De unde ar fi putut Richard să știe despre Derek? Era Richard capabil să zdrobească țeasta unui om? Marco nu crede, deși îl urăște pe nenorocitul ăla.

Dacă este adevărat că răpitorii i-au trimis telefonul lui Richard, atunci e bine. Asta înseamnă că poliția nu știe despre telefon sau, mă rog, nu încă. Dar Richard l-a amenințat. Ce i-a spus, mai exact? Marco nu-și amintește. Trebuie să vorbească cu Richard și să-l convingă să nu spună nici poliției, nici lui Anne despre rolul lui în răpire. Cum o să reușească asta? Va trebui să-i convingă că Anne nu va suporta șocul, că dacă vor dezvălui implicarea lui Marco în răpirea Corei o vor distruge pe ea.

Părinții lui Anne i-ar scoate ochii toată viața, dar măcar poate că el, Anne și Cora ar putea fi din nou o familie. Dacă și-ar lua copilul înapoi, Anne ar fi fericită. El ar putea s-o ia de la capăt, să muncească pe brânci ca să aibă grijă de ele. Poate că Richard nu vrea cu adevărat să-l dea de gol. Asta i-ar face de râs în societate, le-ar afecta reputația în comunitatea de afaceri. Poate că tot ce vrea Richard este să afle niște secrete murdare cu care să-l aibă la mână pe Marco tot restul vieții lui. Ar fi tipic pentru Richard. Marco începe să respire puțin mai lejer.

Trebuie să scape de telefon. Ce se întâmplă dacă Anne apasă pe REDIAL și îi răspunde tatăl ei? Apoi își amintește că ea nu știe parola. Oricum, tot trebuie să scape de el. Îl leagă de dispariția Corei. Nu poate risca să pună polițiștii mâna pe el.

Mai e și problema cu Cynthia și cu înregistrarea ei. Habar n-are ce să facă în privința asta. Ea o să-și țină gura pe termen scurt, atâta timp cât poate s-o convingă că îi va face rost de bani.

Doamne, ce de încurcături!

Marco se trezește pe întuneric și pășește încet pe covorul din dormitor, atent să nu-și trezească soția. Se îmbracă repede,

trăgându-și pe el jeanșii și tricoul cu care a fost îmbrăcat și cu o zi înainte. Apoi traversează holul spre birou și scoate telefonul din sertarul biroului, unde l-a pus aseară. Îl deschide și îl mai verifică o ultimă dată. Nimic. Nu are de ce să-l mai păstreze. Dacă trebuie să ia legătura cu Richard, poate să-l sune direct. Telefonul este singura dovadă fizică, în afară de înregistrarea Cynthiei, care îl incriminează.

Ia lucrurile pe rând. Trebuie să scape de telefonul mobil.

Înșfacă cheile de la mașină din bolul de lângă ușa de la intrare. Se gândește să-i lase un bilet lui Anne, dar, cum crede că se va întoarce înainte să se trezească ea, nu se mai obosește. Se strecoară în liniște pe ușa din spate, traversează curtea, intră în garaj și se urcă în Audi.

E răcoare, chiar înainte să se crape de zi. N-a luat încă o hotărâre în privința telefonului, dar acum se trezește că merge spre lac. E întuneric. În timp ce conduce, singur pe șoseaua goală, se gândește la Cynthia. Trebuie să fii un anumit gen de persoană ca să șantajezi pe cineva. Se întreabă ce altceva o mai fi făcut. Se întreabă dacă poate să afle despre ea ceva la fel de condamnabil ca lucrurile pe care le știe ea despre el. Să echilibreze situația. Dacă nu poate găsi ceva folositor despre ea, poate că reușește să-i însceneze ceva. Ar avea nevoie de ajutor pentru asta. În sinea lui, dă înapoi. Nu are să se priceapă prea bine la infracțiuni și totuși pare să se afunde singur din ce în ce mai adânc în povestea asta.

Se agață de ideea că poate își va recupera viața de dinainte sau ceva asemănător, dacă o primesc înapoi pe Cora teafără, dacă Richard păstrează secretul, iar el reușește s-o aibă la mână cu ceva pe Cynthia, într-un fel sau altul, pentru ca ea să renunțe. Nici vorbă s-o plătească acum, și nici cu altă ocazie. Nu poate să se afle sub puterea ei.

Însă și dacă va face toate lucrurile astea, nu va avea niciodată liniște. Știe asta. Va trăi pentru Cora și pentru Anne. Se va asigura că ele vor avea o viață cât se poate de fericită. Le este dator cu asta. Nu contează dacă el este fericit sau nu; a renunțat la orice drept la fericire.

Își parchează mașina în locul lui preferat de sub copac, cu fața spre lac. Stă câteva minute în mașină, amintindu-și când a fost aici ultima dată. S-au întâmplat atât de multe de atunci. Ultima dată când a fost aici, în urmă cu numai câteva zile, era așa de sigur că o va lua înapoi pe Cora. Dacă lucrurile ar fi mers conform planului, acum ar fi avut și copilul, și banii și nimeni nu ar fi știut nimic.

Ce harababura dracului s-a ales de toate!

În cele din urmă, se dă jos din mașină. Dimineața devreme, lângă lac, e rece. Cerul începe să se lumineze. Telefonul mobil e în buzunar. Marco începe să meargă spre plajă. O să se ducă până

la capătul docului și o să arunce telefonul în lac, unde n-o să-l găsească nimeni niciodată. Cu asta scapă de un lucru de pe listă.

Rămâne în picioare în capătul docului o vreme, plin de regrete. Apoi scoate telefonul din buzunar. Îl șterge pe tot de amprente cu marginea jachetei, așa, să fie sigur. Era priceput la aruncatul mingii, când era adolescent. Aruncă telefonul în lac cât de tare poate. Obiectul aterizează cu un pleosc zgomotos. Din locul în care a căzut în apă, pornesc spre exterior cercuri din ce în ce mai mari. Asta îi amintește de copilărie, când obișnuia să arunce cu pietre în lac. Ce departe par vremurile alea acum!

Marco se simte ușurat că a scăpat de telefon. Se întoarce și pornește spre mașină. Este destul de multă lumină acum. Tresărind, observă că mai este o mașină în parcare, o mașină care nu era acolo mai înainte. Nu știe de cât timp e acolo. Cum de nu a observat farurile când a sosit? Poate că mașina abia a ajuns și nu avea farurile aprinse.

Nu contează, își spune el, deși i se face pielea de găină. Nu contează dacă cineva l-a văzut aruncând ceva în lac, dimineața devreme. E prea departe ca să fie recunoscut.

Numai că mașina lui e chiar acolo, cu numărul de înmatriculare la vedere. Marco este neliniștit acum. Pe măsură ce se apropie, distinge mai bine cealaltă mașină. E de poliție, nemarcată. Le recunoști mereu după grila din față. Lui Marco i se face rău. De ce e o mașină de poliție acum acolo? A fost urmărit? Polițiștii l-or fi văzut aruncând ceva în lac? Marco transpiră, deși afară e frig, iar bătăile inimii îi răsună în urechi. Încearcă să meargă firesc spre mașina lui, ținându-se cât mai departe de polițiști fără să pară că-i evită. Geamul mașinii coboară. Futu-i!

— E totul în regulă? întreabă polițistul, scoțând capul pe geam și uitându-se bine la el.

Marco se oprește, înlemnit. Nu-l recunoaște pe polițist. Nu este nici Rasbach, niciunul dintre oamenii lui. Preț de o secundă ireală, Marco se așteptase ca pe geamul mașinii să-și scoată capul Rasbach.

— Mda, sigur. Nu puteam să dorm, zice Marco.

Polițistul dă din cap, ridică geamul la loc și pleacă.

Marco se urcă în mașina lui, tremurând necontrolat.

Trec câteva minute până când este în stare să conducă.

La micul dejun, Anne și Marco nu vorbesc prea mult. Marco este palid și distant după întâmplarea de la lac. Ea este fragilă, îi e dor de copilul ei, se gândește la ziua de dinainte. Tot nu crede ce i-a spus Marco despre Cynthia. De ce ieșea ieri din casa ei? Dacă a mințit în privința asta, când a mai mințit? Nu are încredere în el. Totuși, au ajuns la un armistițiu apăsător. Au nevoie unul de altul. Poate că încă țin unul la altul, în ciuda celor întâmplate.

— Trebuie să mă duc la birou în dimineața asta, îi spune Marco cu vocea cam șovăitoare.

Își drege glasul cu zgomot.

— E duminică, spune ea.

— Știu, dar probabil ar trebui să mă duc, să mai lucrez la niște proiecte întârziate.

Mai ia o gură de cafea.

Anne dă din cap înțelegător. Crede că îi va prinde bine lui Marco. Pare atât de trist. Asta îi va ocupa gândurile, să nu se mai gândească la toate problemele, chiar dacă pentru scurtă vreme. E geloasă. Ea nu are luxul de a se îngropa în muncă să uite, nici măcar pentru o clipă. Totul în casă îi amintește de Cora, de ceea ce au pierdut. Scaunul înalt, de copil, rămas gol în bucătărie. Jucăriile colorate din plastic, adunate în coșul din camera de zi. Salteaua de joacă pe care o așeza pe Cora, cu jucăriile care îi atârnau deasupra capului și pe care ei îi plăcea să le atingă, gângurind și chicotind. Pentru ea nu există scăpare, nici măcar de scurtă durată.

Marco este îngrijorat din cauza ei, își dă seama de asta.

— Tu ce o să faci cât o să fiu eu plecat? întreabă el.

Ea ridică din umeri.

— Nu știu.

— Poate ar trebui să-i lași un mesaj celuilalt doctor, care o înlocuiește pe dr. Lumsden. Încearcă să faci o programare pentru începutul săptămânii viitoare, sugerează Marco.

— Bine, spune Anne apatic.

Dar când Marco pleacă, ea nu sună la biroul doctorului. Se plimbă de colo-colo prin casă, gândindu-se la Cora. Și-o închipuie moartă, în vreun tomberon, pe undeva, plină de viermi. Și-o închipuie într-o groapă superficială în pădure, răscolită și roasă de animale. Se gândește la poveștile despre copii pierduți, pe care le-a citit în ziare. Nu-și poate scoate groaza din minte. Este tulburată și înspăimântată. Se privește în oglindă: ochii ei sunt uriași.

Poate e mai bine să nu afle ce s-a întâmplat cu copilașul ei. Dar trebuie să afle. Tot restul vieții, mintea ei torturată va născoci idei hidoase, care pot fi mai rele decât adevărul. Poate Cora a avut o moarte rapidă. Anne se roagă să fi fost așa. Dar probabil nu va ști niciodată cu siguranță.

Din clipa în care s-a născut fiica ei, Anne a știut de ea în fiecare moment al scurtei ei vieți, iar acum habar nu are unde este. Pentru că este o mamă rea. Este o mamă rea și distrusă, care nu și-a iubit fiica destul. A lăsat-o singură în casă. A lovit-o. Nu-i de mirare că fiica ei a dispărut. Toate se întâmplă cu un motiv, iar motivul dispariției Corei este că Anne n-o merită.

Acum, Anne nu numai că se plimbă de colo-colo prin casă, ci merge din ce în ce mai repede. Mintea îi umblă frenetic, gândurile i se învălmășesc. Se simte extrem de vinovată pentru ce s-a întâmplat cu copilul ei. Nu știe dacă să creadă ce i-a zis Marco despre Cora, că trăia la douăsprezece și jumătate. Nu

poate să creadă nimic din ce-i spune el, e un mincinos. Probabil i-a făcut ea ceva Corei. Probabil și-a omorât copilașul. Nimic altceva nu are logică.

Este o variantă îngrozitoare, o povară îngrozitoare. Trebuie să spună cuiva. A încercat să-i spună lui Marco ce a făcut, dar el nu a vrut să asculte. El se preface că așa ceva nu s-a întâmplat. Se preface că ea nu e în stare să-i facă rău propriului copil. Anne își aduce aminte cum s-a uitat la ea când i-a spus că a lovit-o pe Cora. Nu-i venea să creadă.

Poate ar fi crezut dacă ar fi văzut-o pălmuind-o pe Cora.

Poate ar fi crezut dacă ar fi știut despre trecutul ei.

Dar nu știe, pentru că ea nu i-a povestit niciodată.

A fost incidentul de la St. Mildred's, pe care nu și-l amintește deloc. Știe numai ce s-a întâmplat pe urmă: era în toaleta fetelor, pereții erau plini de sânge, Susan căzută pe jos, de parcă era moartă, și toată lumea – Janice, Debbie, profesoara de științe și directoarea – toate o priveau îngrozite. Ea habar n-avea ce se întâmplase.

După aceea, mama ei a dus-o la un psihiatru, care a diagnosticat-o cu tulburare de identitate disociativă. Anne își aduce aminte că era în biroul lui, cu mama ei stând neliniștită alături. Anne a fost înspăimântată de diagnostic, înspăimântată și rușinată.

— Nu înțeleg, i-a zis mama ei doctorului. Nu înțeleg ce spuneți.

— Știu că pare înfiorător, a răspuns blând psihiatrul, dar nu este ceva așa de neobișnuit cum credeți. Gândiți-vă că este un mecanism de adaptare, unul imperfect. Persoana respectivă se deconectează de la realitate pentru scurt timp.

S-a întors spre Anne. Ea a refuzat să-l privească.

— Este posibil să te simți detașată de tine însăți, ca și cum lucrurile acelea s-ar întâmpla altcuiva. Este posibil ca lucrurile să ți se pară distorsionate sau ireale. Sau să ai o stare de amnezie trecătoare, așa cum ai avut deja.

— O să se mai întâmple vreodată? l-a întrebat Alice pe doctor.

— Nu știu. S-a mai întâmplat înainte?

Se întâmplase și înainte, dar niciodată așa de șocant.

— Au mai fost câteva incidente, a recunoscut Alice ezitant, încă de când era mică, părea să facă anumite lucruri și să nu-și amintească pe urmă. La început, eu… am crezut că zicea așa doar ca să nu o cert. Dar apoi mi-am dat seama că-și pierdea controlul.

A făcut o pauză.

— Dar niciodată nu s-a mai întâmplat ceva de genul ăsta.

Doctorul și-a împreunat mâinile și, privind-o cu atenție pe Anne, a întrebat-o pe mamă:

— S-a produs vreo traumă în viața ei?

— Traumă? a repetat Alice. Sigur că nu.

Doctorul a privit-o sceptic.

— De obicei, afecțiunea de identitate disociativă este rezultatul unei traume reprimate.

— O, Doamne! a exclamat Alice.

Doctorul a ridicat din sprâncene la ea, așteptând.

— Tatăl ei, a zis Alice brusc.

— Tatăl ei?

— Și-a văzut tatăl murind. A fost oribil. Îl adora.

Anne își ținea privirea ațintită pe peretele din fața ei. Stătea absolut nemișcată.

— Cum a murit? a întrebat doctorul.

— Eu eram plecată la cumpărături. El era acasă, se jucau împreună. A avut un atac de cord grav. Cred că a murit aproape instantaneu. Ea a fost martoră. Când am ajuns eu acasă, era prea târziu. Anne plângea și tot apăsa cifrele pe telefon, dar nu știa ce număr să formeze. Oricum, nu mai conta, nimeni nu-l mai putea salva. Anne avea doar patru ani.

Doctorul a dat din cap înțelegător.

— Îmi dau seama, a zis el și a rămas tăcut o vreme.

Alice a spus:

— Anne a avut coșmaruri multă vreme. Nu am lăsat-o să vorbească despre asta; poate am greșit, dar se supăra așa de tare, iar eu încercam să o ajut. De câte ori aducea vorba despre asta, eu încercam să schimb subiectul.

A adăugat:

— Părea că se învinovățește că nu știuse ce să facă. Dar nu fusese vina ei. Era așa de mică. Și ni s-a spus că nimic nu mai putea să-l salveze, chiar dacă ambulanța ar fi ajuns imediat.

— Orice copil ar face față cu greu unei asemenea situații, a spus doctorul.

S-a întors spre Anne, care continua să-l ignore.

— Stresul poate înrăutăți temporar simptomele acestei afecțiuni. Sugestia mea este să vii la ședințe regulat, ca să încerci să-ți învingi o parte din anxietate.

Anne a plâns în mașină tot drumul până acasă. Când au ajuns, înainte de a intra în casă, mama ei a îmbrățișat-o și i-a spus:

— O să fie totul bine, Anne.

Anne n-a crezut-o.

— O să-i spunem tatălui tău că te duci la doctor pentru anxietate. Nu e nevoie să știe și de celălalt lucru. N-ar înțelege.

Nu i-au spus despre incidentul de la școală. Mama lui Anne s-a ocupat singură de întâlnirile cu părinții celor trei fete de la St. Mildred's.

De atunci, au mai fost și alte „episoade", în mare parte inofensive, când Anne pierdea noțiunea timpului, minute sau, uneori, ore-ntregi, și nu știa ce se întâmplase între timp. Erau declanșate de stres. Se trezea într-un loc în care nu se aștepta să fie, fără să aibă habar cum ajunsese acolo, și o suna pe mama ei, care venea să o ia. Dar din primul an de facultate, nu mai avusese

niciun episod. Totul se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, încât crezuse că rămăsese în trecut.

Bineînțeles, și-a amintit totul imediat după răpire: dacă afla poliția? Dacă afla Marco și o vedea cu alți ochi? Dar apoi a sosit salopeta și mama ei n-a mai privit-o de parcă i-ar fi fost teamă că Anne și-a omorât propriul copil și că Marco a ajutat-o să mușamalizeze totul.

Acum poliția știe că ea a atacat-o pe Susan. O consideră violentă. Încă de la început, Anne s-a temut că poliția o va crede vinovată, indiferent dacă este sau nu. Dar sunt și lucruri mai rele decât să fii acuzat pe nedrept.

Acum, cea mai mare frică a lui Anne este că, într-adevăr, e vinovată.

Primele zile de după dispariția Corei, când Anne era sigură că fetița fusese luată de vreun străin, au fost niște zile dificile, în care a fost nevoită să suporte suspiciunea poliției, a publicului, a propriei mame. Ea și Marco au suportat presiunea pentru că se știau nevinovați. Făcuseră o singură greșeală: își lăsaseră copilul nesupravegheat, însă nu abandonat.

Dar recent, în seara în care a adormit pe canapea, a confundat căutarea unor indicii ale infidelității lui Marco cu căutarea Corei. Realitatea s-a deformat. Își amintește că a crezut că Cynthia îi furase copilul.

Boala s-a întors. Când, mai exact?

Crede că știe. S-a întors în noaptea răpirii, după ce a plesnit-o pe Cora. A pierdut noțiunea timpului. Nu știe ce s-a întâmplat.

Aproape că se simte ușurată acum, când și-a dat seama că ea este vinovata. E mai bine că fetița a fost omorâtă repede de mama ei, în propriul dormitor, cu mielușeii cunoscuți uitându-se la ea, decât să fi fost luată de vreun monstru și molestată, torturată, înfricoșată.

Anne ar trebui s-o sune pe mama ei. Ea ar ști ce să facă. Dar Anne nu vrea să-și sune mama. Ea ar încerca să acopere totul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. La fel ca Marco. Toți încearcă să acopere ce a făcut ea.

Nu mai vrea așa ceva. Trebuie să spună poliției. Și trebuie s-o facă acum, înainte să încerce careva s-o oprească. Vrea să iasă totul la iveală. Nu mai suportă nici măcar o clipă secretul, minciunile. Are nevoie să știe unde e copilașul ei, să știe unde e locul lui de odihnă veșnică. Simte nevoia să-l mai țină în brațe o ultimă oară.

Se uită spre stradă pe fereastra din dormitor. Nu vede niciun reporter acolo acum. Se îmbracă repede și cheamă un taxi, care s-o ducă la secția de poliție.

Durează mult, dar, în cele din urmă, taxiul sosește. Anne urcă repede în mașină, pe bancheta din spate, simțindu-se ciudat, dar hotărâtă. Trebuie să pună capăt acestei povești. Le va spune ce s-a întâmplat. Ea a omorât-o pe Cora. Probabil Marco a aranjat să

fie luată și apoi i-a îndemnat să ofere o răscumpărare, ca să inducă poliția în eroare. Dar acum Marco va trebui să n-o mai protejeze. Va trebui să n-o mai mintă. Va trebui să le spună unde a dus cadavrul Corei și apoi va afla și ea. Trebuie să știe unde este copilașul ei. Nu mai suportă să nu știe.

Nu crede că va spune cineva adevărul decât dacă o va face ea prima.

Când ajunge la secția de poliție, polițista de la recepție o privește cu evidentă îngrijorare.

— Vă simțiți bine, doamnă? întreabă ea.

— Da, bine, zice Anne repede. Vreau să vorbesc cu detectivul Rasbach.

Vocea sa i se pare ciudată până și ei.

— Nu e aici. Azi e duminică, spune polițista. Să văd dacă răspunde la telefon.

Poartă o conversație scurtă la telefon, apoi închide și spune:

— E pe drum. Ajunge cam în jumătate de oră.

Anne așteaptă nerăbdătoare, cu mintea vraiște.

După mai puțin de jumătate de oră, apare Rasbach, îmbrăcat lejer, cu pantaloni kaki și o cămașă de vară. Arată foarte diferit; Anne este obișnuită să-l vadă la costum. Asta o dezorientează.

— Anne, spune el, privind-o îndeaproape cu ochii aceia cărora nu le scapă nimic. Cu ce te pot ajuta?

— Trebuie să vă spun ceva, zice Anne repede.

— Unde este avocatul tău? întreabă Rasbach. Am fost informat că nu vei mai vorbi cu noi dacă nu este prezent și avocatul tău.

— Nu vreau avocat, insistă Anne.

— Ești sigură? Poate ar trebui să-l suni. Eu pot să aștept.

Avocatul n-o s-o lase să spună ce vrea să spună.

— Nu! Sunt sigură. N-am nevoie de avocat. Nu vreau avocat și nu-l sunați pe soțul meu.

— Bine, atunci, spune Rasbach și o conduce pe culoarul lung.

Anne îl urmează într-una din sălile de audiere, începe să vorbească chiar dinainte să se așeze. El îi spune să aștepte.

— Ca să se consemneze, te rog să-ți spui numele, data de azi, și să declari că ai fost sfătuită să îți suni avocatul, dar ai refuzat.

După ce Anne se conformează, încep.

— De ce ai venit astăzi aici? o întreabă detectivul.

— Am venit să mărturisesc.

Capitolul douăzeci și opt

Detectivul Rasbach o studiază pe Anne cu atenție. Este vizibil agitată, își frânge mâinile. Pupilele ei par dilatate, are chipul palid. Rasbach nu este sigur cum să procedeze. Anne a renunțat la dreptul ei la un avocat, lucru înregistrat video, dar el nu este sigur de starea ei psihică, dacă este capabilă să ia de una singură această decizie. Vrea totuși să audă ce are ea de spus. Oricum, pot oricând să nu-i accepte mărturia – probabil așa vor proceda – dar vrea să o audă. Vrea să știe.

— Eu am omorât-o, spune Anne.

Este foarte tulburată, dar pare rațională, nu ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Știe cine este, unde este și ce face.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Anne, zice el, stând la masă în fața ei.

— M-am dus să văd ce face la unsprezece, spune Anne. Am încercat să-i dau să mănânce cu biberonul, pentru că băusem. Dar era foarte agitată, voia la sân. Refuza biberonul.

Se oprește din vorbit și se holbează la perete, peste umărul lui Rasbach, de parcă ar revedea totul ca pe un film proiectat pe un ecran din spatele lui.

— Continuă, spune detectivul.

— Așa că m-am gândit, ducă-se naibii, și am pus-o la sân. Îmi părea rău, dar nu accepta biberonul și îi era foame. Plângea și plângea, și nu se mai oprea. Niciodată nu mai avusesem probleme cu biberonul, nu-l mai refuzase până atunci. De unde era să știu că o să refuze biberonul în singura noapte în care am băut și eu câteva pahare de vin?

Rasbach o așteaptă să continue. Nu vrea să spună nimic ca să nu-i întrerupă șirul gândurilor. Anne pare aproape în transă, cu ochii încă ațintiți asupra peretelui din spatele lui.

— N-am știut ce altceva să fac, așa că i-am dat sân. Își ia cu greu ochii de la perete și se uită la el.

— Am mințit înainte, când am spus că-mi amintesc că am schimbat-o de salopeta roz. Dar nu-mi amintesc. Am spus așa pentru că pur și simplu am presupus că asta am făcut, dar, de fapt, nu-mi aduc aminte.

— Dar ce anume îți amintești? spune Rasbach, aplecându-se spre ea.

— Mi-aduc aminte că am pus-o la sân și ea a supt puțin, dar nu sugea cum trebuie și a început să scâncească iar.

Ochii lui Anne alunecă din nou spre ecranul acela imaginar.

— Am ținut-o în brațe și m-am plimbat puțin cu ea, i-am cântat, dar ea plângea și mai tare. Și eu plângeam.

Se uită la el.

— L-am dat o palmă.

Acum Anne izbucnește în lacrimi.

— După asta, nu-mi mai aduc aminte nimic. Purta salopeta roz când am lovit-o, știu sigur, dar pe urmă nu-mi mai amintesc nimic. Probabil i-am pus un scutec nou și i-am schimbat și hainele. Poate am scăpat-o sau am zgâlțâit-o, nu știu. Poate i-am pus o pernă pe față, ca să nu mai plângă, așa cum ați zis, trebuie să fi murit cumva.

Începe să hohotească isteric.

— Iar la miezul nopții, când m-am dus iar, era în pătuț, dar n-am luat-o în brațe. Nu știu dacă mai respira atunci.

Rasbach o lasă să plângă. În cele din urmă, spune:

— Anne, dacă nu-ți amintești, de ce crezi că ai omorât-o pe Cora?

— Pentru că a dispărut! Pentru că nu-mi aduc aminte! Uneori, când sunt stresată, mintea mea se desprinde, se deconectează de la realitate. Apoi îmi dau seama că a trecut câteva timp despre care nu știu nimic, că am făcut ceva ce nu-mi amintesc. S-a mai întâmplat și în trecut.

— Povestește-mi.

— Păi știți deja, doar ați vorbit cu Janice Foegle.

— Vreau să știu versiunea ta. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu vreau.

Ia câteva șervețele din cutie și se șterge la ochi.

— De ce nu?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Rasbach se sprijină de spătarul scaunului și spune:

— Anne, eu nu cred că tu ai omorât-o pe Cora.

— Ba credeți. Ați spus asta deja.

Anne răsucește șervețelele în mâini.

— Acum nu mai cred asta. Dacă eu ți-am băgat ideea aceasta în cap, îmi pare sincer rău.

— Așa trebuie să fi fost: eu am omorât-o, iar Marco a chemat pe cineva s-o ia de acolo, ca să mă protejeze pe mine. Ca să nu aflu ce am făcut.

— Și atunci unde e Cora acum?

— Nu știu! Marco nu-mi spune! L-am implorat, dar nu vrea să-mi spună. Neagă. Nu vrea să știu că mi-am omorât propriul copil. Mă protejează. Trebuie să-i fie așa de greu! M-am gândit că, dacă vin și vă povestesc ce s-a întâmplat, nu va mai trebui să se prefacă și ar putea să ne spună unde a dus-o și aș afla și eu și s-ar termina totul.

Se afundă în scaun, cu capul plecat.

Este adevărat că, la început, cam așa ceva suspectase și Rasbach. Că mama a cedat, și-a omorât copilul, iar ea și soțul ei au acoperit pe urmă totul. Era posibil. Dar nu așa cum spune ea. Pentru că, dacă și-a omorât copilul la ora unsprezece sau chiar la douăsprezece, iar Marco a aflat abia la douăsprezece și jumătate, cum era posibil ca Derek Honig să aștepte deja în mașină, pe

alee, ca să ia copilul de acolo? Nu, Anne nu și-a omorât copilul. Pur și simplu nu era logic.

— Anne, ești sigură că era unsprezece când i-ai dat să mănânce și ea plângea? Putea să fie cumva mai devreme? La zece, de exemplu?

În cazul ăsta, Marco ar fi putut să știe mai din timp, când s-a dus s-o vadă la zece și jumătate.

— Nu, era unsprezece. Mereu îi dau ultima masă la unsprezece și după aceea, de obicei, doarme fără întrerupere până pe la cinci dimineața. Atunci a fost singura dată când am lipsit de la petrecere mai mult de cinci minute. Puteți să-i întrebați pe ceilalți.

— Da, Marco și Cynthia au zis amândoi că ai lipsit mult în jur de unsprezece, că nu te-ai întors decât la unsprezece treizeci sau cam pe acolo și că te-ai dus din nou la copil la miezul nopții, spune Rasbach. Când te-ai întors la petrecere, i-ai spus lui Marco că i-ai făcut rău copilului sau că așa credeai?

— Nu. Eu… abia aseară mi-am dat seama că probabil eu am făcut-o!

— Vezi tu, Anne, ce descrii tu este imposibil, îi spune Rasbach blând. Cum putea Marco să se ducă acasă la douăsprezece și jumătate, fără să știe că fetița era moartă, și câteva minute mai târziu, cineva să fie cu mașina pe alee, așteptând s-o ia?

Anne rămâne complet înmărmurită. Mâinile nu i se mai mișcă. Pare confuză.

Rasbach trebuie să-i mai spună ceva.

— Se pare că bărbatul care a fost omorât la cabană, Derek Honig, este același bărbat care avea mașina în garajul vostru și care a luat-o pe Cora de acolo. Tipul de anvelope corespunde. Vom afla în curând dacă se potrivesc cu urmele de anvelope din garajul vostru. Credem că a dus-o pe Cora în cabana lui din Catskills. Ulterior, Honig a fost bătut cu o lopată și lăsat mort acolo.

Anne pare incapabilă să absoarbă aceste informații.

Rasbach este îngrijorat din cauza ei.

— Să sun pe cineva să te ducă acasă? Unde e Marco?

— La muncă.

— Duminica?

Ea nu răspunde.

— S-o sun pe mama ta? Vreo prietenă?

— Nu! E în regulă. Mă duc singură acasă. Serios, mă simt bine, spune Anne.

Se ridică brusc.

— Vă rog să nu spuneți nimănui că am fost azi aici, spune ea.

— Măcar lasă-mă să-ți chem un taxi, insistă el.

Chiar înainte de sosirea taxiului, ea se întoarce brusc spre el și spune:

— Dar… ar fi fost timp, între douăsprezece și jumătate și până când am ajuns noi acasă. Dacă eu am omorât-o și el a găsit-o la douăsprezece și jumătate și a sunat pe cineva. Am ajuns acasă abia aproape de unu jumătate, el nu voia să plece. Nu știți sigur dacă mașina care se deplasa pe alee la douăsprezece și treizeci și cinci era cea în care se afla Cora. Ar fi putut să fie luată de o mașină mai târziu.

Rasbach spune:

— Dar Marco n-ar fi putut să sune pe nimeni fără să aflăm noi. Avem desfășurătoarele pentru toate telefoanele voastre. N-a sunat pe nimeni. Dacă Marco a chemat pe cineva să ia copilul, probabil a fost aranjat dinainte, planificat. Ceea ce înseamnă că tu nu ai omorât-o pe Cora.

Anne îl privește speriată, pare că vrea să spună ceva, însă sosește taxiul și nu mai zice nimic.

Rasbach o privește plecând, compătimind-o din toată inima.

•

Anne se întoarce într-o casă pustie. Se întinde pe canapeaua din camera de zi, absolut extenuată, și reia în minte ce s-a întâmplat la secția de poliție.

Rasbach aproape o convinsese că nu ar fi avut cum s-o omoare ea pe Cora. Dar el nu știa despre telefonul mobil ascuns în perete. Marco ar fi putut să sune pe cineva la douăsprezece și treizeci. Nu știe de ce nu a zis nimic despre telefonul mobil. Poate nu voia să afle Rasbach despre aventura lui Marco. Îi era prea rușine.

Ori așa, ori bărbatul ăla cu cabana a luat-o pe Cora cândva, în viață, mult după douăsprezece și jumătate. Nu știe de ce detectivul Rasbach este așa de convins că mașina care mergea pe alee la douăsprezece și treizeci și cinci de minute are o legătură cu răpirea.

Anne își aduce aminte cum stătea aici cu Cora pe pieptul ei. Acum pare că s-a întâmplat așa de demult. Obosea atât de tare, încât simțea nevoia să se întindă măcar un minut cu copilul. Se ghemuiau amândouă pe canapea, în partea liniștită a zilei, ca acum, și uneori adormeau împreună. Lacrimile îi curg pe obraji.

Aude sunete de dincolo de perete. Cynthia este acasă, tot umblă prin camera ei de zi, pune muzică. Anne o disprețuiește pe Cynthia. Urăște tot la ea: faptul că nu are copii, aerul ei de superioritate și puterea, silueta, hainele ei seducătoare. O urăște pentru că s-a jucat cu soțul ei, pentru că a încercat să le distrugă viața împreună. Nu știe dacă va putea să o ierte vreodată pe Cynthia pentru ce a făcut. Sau pe Marco. Pe Cynthia o urăște cu atât mai mult cu cât înainte erau prietene așa de bune.

Anne urăște faptul că Cynthia locuiește dincolo de peretele ei. Brusc, își dă seama că pot să se mute. Pot să scoată casa la vânzare. Ea și Marco oricum au o reputație proastă aici – încă primesc mormane de scrisori în fiecare zi –, iar casa pe care ea a

iubit-o atât de mult i se pare acum o criptă. Se simte înmormântată de vie.

Nu mai pot să locuiască multă vreme aici, cu Cynthia pe partea cealaltă a zidului, la distanță de o privire de Marco.

De ce ieșea Marco din curtea Cynthiei ieri, cu un aer așa de vinovat? El neagă vehement că ar avea o aventură cu ea, dar Anne nu e proastă. Nu poate să scoată adevărul de la el și s-a săturat de toate minciunile.

O să vorbească direct cu Cynthia. O să scoată adevărul de la ea. Dar cum știe ce e adevăr și ce e minciună când vine vorba despre Cynthia?

Se ridică și iese în curte pe ușa din spate. Intră în garaj să-și ia mănușile de grădinărit. În garaj, se oprește și așteaptă ca ochii să i se obișnuiască cu lumina. Simte mirosul familiar de ulei, lemn vechi și cârpe pline de praf. Stă acolo în picioare și își imaginează ce trebuie să se fi întâmplat. Este așa de nedumerită de toate. Dacă nu a omorât-o ea pe Cora și Marco nu a chemat pe cineva să o ia de acolo, atunci cineva, probabil bărbatul mort acum, i-a furat copilul din pătuț și l-a dus în mașina lui cândva după douăsprezece treizeci, când ea, Marco, Cynthia și Graham erau alături, fără să aibă habar de ce se petrecea.

Se bucură că e mort. Speră că a suferit.

Iese iar afară și începe să smulgă încrâncenată buruienile de pe gazon, până când face bășici la mâini și începe s-o doară spatele.

Capitolul douăzeci și nouă

Marco stă la birou, privind în gol pe fereastră, fără să vadă ceva. Ușa este închisă. Se uită în jos, la biroul scump de mahon, pe care și l-a ales cu atâta grijă când și-a extins afacerea și a închiriat sediul.

Acum, când se gândește la inocența și optimismul din zilele acelea, i se face rău. Privește cu amărăciune lucrurile din jurul lui, care reflectă perfect imaginea unui antreprenor de succes. Biroul impresionant, vederea asupra orașului și a râului de la fereastra din fața lui, scaunele scumpe din piele, lucrările de artă modernă. Anne l-a ajutat să amenajeze. Are ochi pentru lucruri de genul ăsta.

Își amintește cât de bine s-au simțit atunci cumpărând obiectele, aranjând totul. Când au terminat, a încuiat ușa, a deschis o sticlă de șampanie și a făcut dragoste cu soția lui, care chicotea, chiar acolo, pe podea.

Simțea presiunea încă de atunci, trebuia să se ridice la înălțimea așteptărilor tuturor: ale lui Anne, ale părinților ei, ale lui însuși. Poate că, dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva, ar fi fost mulțumit să avanseze prin muncă, să-și construiască afacerea mai încet, cu hotărâre, talent și program prelungit. Dar avea ocazia să facă asta mai repede și a profitat de ea. Era ambițios. A primit banii aceia din senin și bineînțeles că toată lumea se aștepta ca ei să aibă succes imediat. Cum să nu reușească, cu așa o pomană minunată? Era multă presiune. Richard, în special, se interesa tot timpul de mersul afacerii, din moment ce el o finanțase.

Părea un lucru prea bun ca să fie adevărat și așa a și fost.

Adevărul este că s-a aruncat la clienții mari înainte să fie pregătit. A făcut greșeala clasică a începătorilor, aceea de a crește prea repede. Dacă nu s-ar fi căsătorit cu Anne – nu, dacă n-ar fi acceptat casa ca dar de nuntă și, după câțiva ani, împrumutul de la părinții ei, acum probabil ar sta cu chirie într-un apartament undeva, el ar avea un birou urât mai departe de centru, nu ar conduce un Audi, dar ar munci din greu și și-ar construi succesul în propriile condiții. El și Anne ar fi fericiți.

Cora ar fi acasă.

În schimb, iată cum a ajuns. Este proprietarul unei firme prea extinse care acum se bălăngăne pe marginea prăpastiei. Este un răpitor. Un infractor. Un mincinos. Suspectat de poliție. Sub influența unui socru egocentric care știe ce a făcut el și a unei șantajiste fără inimă care nu se va opri niciodată din a-i cere bani. Firma lui este aproape în faliment, chiar dacă el a primit atât de multe: bani pentru afacere, relații prin prietenii lui Richard de la Country Club.

Investiția lui Alice și a lui Richard în firma lui Marco s-a pierdut. La fel și cele cinci milioane de dolari pe care le-au plătit

pentru Cora. Iar acum Richard negociază cu răpitorii; vor plăti și mai mult ca să o recupereze pe Cora. Marco nu știe cât.

Cât de mult trebuie să-l urască părinții lui Anne! Pentru prima dată, Marco vede lucrurile din punctul lor de vedere. Înțelege de ce sunt dezamăgiți. El le-a înșelat așteptările. Până la urmă, afacerea lui a fost un eșec, unul spectaculos chiar, cu tot ajutorul lor. Marco și acum mai crede că, dacă ar fi făcut lucrurile în felul lui, ar fi avut succes, treptat. Dar Richard a insistat să accepte contracte pe care nu putea să le onoreze. Și apoi Marco a devenit disperat.

Când lucrurile au început să meargă prost, foarte prost, în urmă cu vreo două luni, Marco a început să se oprească la barul din colț ca să bea ceva înainte de a se duce acasă la Anne, unde se simțea neputincios în fața depresiei ei crescânde. La ora cinci, când ajungea el, era destul de liniște. Se așeza la bar, își bea paharul, înecându-și amarul în lichidul auriu și întrebându-se ce naiba să facă.

Apoi pleca și se plimba pe malul râului, încă nedorind să se îndrepte spre casă. Se așeza pe o bancă și se holba la apă.

Într-o zi, lângă el a venit și s-a așezat un bătrân. Deranjat, Marco era să se ridice, simțind că îi fusese invadat spațiul, însă înainte ca el să plece, bărbatul i-a vorbit pe un ton prietenos.

— Pari cam amărât, i-a zis el înțelegător.

Marco i-a răspuns tăios.

— Cam așa ceva.

— Ai pierdut vreo iubită? a întrebat bărbatul.

— Aș vrea eu să fie așa simplu, a răspuns Marco.

— Ah, atunci trebuie să fie probleme de afaceri, a zis bărbatul și a zâmbit. Astea-s mult mai rele.

A întins o mână.

— Bruce Neeland, s-a prezentat el.

Marco i-a strâns mâna.

— Marco Conti.

Marco a început să aștepte cu nerăbdare întâlnirile cu Bruce. Se bucura la gândul că poate să se confeseze cuiva, unei persoane care nu-l cunoștea cu adevărat, care nu l-ar judeca. Nu putea să-i povestească lui Anne ce se întâmpla, de fapt, date fiind depresia ei și așteptările ca el să aibă succes. Nu-i spusese că lucrurile nu mergeau bine și, odată ce începuse prin a nu-i spune, nu putea brusc să-i povestească despre cât de proastă era situația.

Bruce părea să înțeleagă. Era ușor să-l placi, cu felul lui cald și deschis de a fi. Era broker de meserie. Avusese și ani mai buni, și ani mai proști. Trebuia să fii tare, să depășești perioadele grele.

— Nu e mereu ușor, a zis Bruce, așezat lângă el, în costumul lui scump, bine croit.

— Asta e clar, a fost Marco de acord.

Într-o zi, Marco a băut un pic prea mult la bar. Mai târziu, pe malul râului, i-a povestit lui Bruce mai mult decât voia. Pur și

simplu i-a scăpat problema lui cu socrii. Bruce știa să asculte.

— Le datorez o grămadă de bani, i-a mărturisit Marco.

— Sunt socrii tăi. Doar n-or să te omoare dacă nu poți să le dai banii înapoi, a zis Bruce privind spre râu.

— Poate ar fi mai bine așa, a răspuns Marco amărât. Marco a explicat ce putere aveau părinții soției asupra lui: firma, casă, chiar și încercările de a-i întoarce soția împotriva lui.

— Aș spune că te cam strâng de coaie, a zis Bruce strâmbând din buze.

— Mda.

Marco și-a dat jos haina și a aruncat-o pe spătarul băncii; era vară și serile erau călduroase.

— Ce o să faci?

— Nu știu.

— Ai putea să le mai ceri un împrumut, ca să faci față până își revine firma, a sugerat Bruce. Unde merge mia merge și suta.

— Nu cred.

Bruce l-a privit în ochi.

— De ce nu? Nu fi fraier! Întreabă-i și gata! Ieși din rahat! O fi rușinos, dar e sănătos. Oricum, or să vrea să-și protejeze investiția. Măcar dă-le opțiunea asta.

Marco s-a gândit la asta. Indiferent cât îi displăcea ideea, era logic să-i spună adevărul lui Richard, să-i spună că firma avea probleme. Putea să-l roage să păstreze secretul, să nu le îngrijoreze și pe Alice și pe Anne cu asta. La urma urmei, firmele dădeau faliment tot timpul. Așa era mersul economiei. Vremurile erau mult mai grele acum decât atunci când începuse Richard să facă afaceri. Sigur, Richard n-ar vedea lucrurile la fel. Sau n-ar recunoaște asta niciodată.

— Întreabă-l pe socrul tău, l-a sfătuit Bruce. Nu te duce la bancă.

Marco nu i-a spus lui Bruce, dar se dusese deja la bancă. Făcuse o ipotecă pe casă cu câteva luni înainte. Lui Anne îi spusese că făcuse asta ca să-și dezvolte afacerea într-o perioadă de creștere intensă, iar ea nu-i pusese întrebări. O rugase să promită că nu le va zice părinților ei. A spus că ei deja își băgau nasul prea mult în treburile lor.

— Poate, a zis Marco.

S-a gândit la asta două zile. A dormit prost. În cele din urmă, s-a hotărât să vorbească cu socrul lui. De câte ori avea de discutat despre chestiuni financiare cu părinții lui Anne, cu Richard stătea de vorbă. Așa îi plăcea lui Richard. Marco și-a luat inima în dinți, l-a sunat pe Richard și l-a întrebat dacă se pot întâlni să bea ceva. Richard a părut surprins, dar a sugerat barul de la Country Club. Sigur că da. Al dracului, trebuia să fie mereu pe terenul lui.

Când a ajuns, Marco era agitat și a dat băutura pe gât. A încercat să o ia mai domol când a ajuns la cuburile de gheață.

Richard s-a holbat la el.

— Despre ce e vorba, Marco? a întrebat el.

Marco a ezitat.

— Firma nu merge pe cât de bine mi-aș dori eu. Richard a devenit imediat precaut.

— Cât de grav e? a întrebat el.

Asta ura Marco la socrul lui. Îi plăcea să-l umilească. Nu-l lăsa să-și păstreze demnitatea. Nu putea să fie generos.

— Destul de rău, de fapt, a zis Marco. Am pierdut niște clienți. Unii nu au plătit. Am ceva probleme cu lichiditățile acum.

— Înțeleg, a zis Richard și și-a terminat băutura.

A urmat o tăcere lungă. Marco și-a dat seama că Richard nu avea să-l ajute. Și-a ridicat privirea din pahar și s-a uitat la chipul sever al socrului său.

— Ai putea să-mi mai dai un împrumut ca să trec peste perioada asta grea? a întrebat Marco. L-am putea structura ca pe un împrumut adevărat. Vreau să plătesc dobândă de data asta.

Marco nu luase de fapt în calcul posibilitatea ca socrul lui să-l refuze. Nu credea că Richard ar face una ca asta, pentru că, în cazul acesta, ce s-ar fi întâmplat cu fiica lui? Evitase mai degrabă înjosirea, momentul ăsta, de a cere ajutor, de a ajunge la mâna lui Richard.

Richard i-a întors o privire rece.

— Nu, a zis el.

Chiar și atunci, Marco nu a înțeles. A crezut că Richard vorbea despre dobândă.

— Nu, serios. Vreau să plătesc dobândă. O sută de mii ar fi de ajuns.

Richard s-a aplecat în față, dominând măsuța dintre ei.

— Am spus nu.

Marco a simțit cum căldura îi cuprindea tot corpul, până la gât, iar fața i s-a înroșit brusc. Nu a zis nimic. Nu-i venea să creadă că Richard vorbea serios.

— Nu-ți mai dăm bani, Marco, a spus Richard. Nici nu-ți mai împrumutăm bani. Ești pe cont propriu.

S-a așezat la loc în fotoliul lui confortabil de club.

— Recunosc o investiție proastă de la o poștă.

Marco nu știa ce să zică. Nu avea de gând să implore.

Când Richard se hotăra, nu mai aveai ce să faci. Și era evident că luase o decizie.

— Alice este de acord cu mine și hotărâserăm deja să nu-ți mai dăm niciun ajutor, a adăugat Richard.

Dar cu fiica voastră cum rămâne? a dat să întrebe Marco, însă cuvintele i s-au oprit în gât. Și-a dat seama pe urmă că știa deja răspunsul.

Richard avea să-i povestească lui Anne ce se întâmplase. Avea să-i spună fiicei lui ce alegere proastă făcuse când se căsătorise cu Marco. Richard și Alice nu-l simpatizaseră niciodată.

Așteptaseră răbdători ziua aceasta. Voiau ca Anne să-l părăsească. Să-i ia copilul și să-l părăsească. Sigur că asta voiau.

Marco nu putea să-i lase să facă așa ceva.

S-a ridicat brusc, lovindu-se la genunchi de măsuța dintre ei.

— Foarte bine, a zis el. O să mă descurc singur.

I-a întors spatele și a ieșit din hol, orbit de furie și de rușine. O să-i spună el primul lui Anne. O să-i spună ce ticălos era tatăl ei în realitate.

Era după-amiaza târziu. Avea timp să mai bea un pahar înainte să se ducă acasă. A mers la barul obișnuit să bea ceva repede și apoi să se plimbe. Bruce era deja acolo, pe bancă. Atunci s-a întâmplat. Atunci a pornit pe un drum fără întoarcere.

Capitolul treizeci

— Arăți ca dracu', i-a zis Bruce când Marco s-a așezat lângă el pe bancă.

Marco era amorțit. Își luase inima în dinți ca să întrebe, dar nu se gândise la posibilitatea ca Richard să-l refuze. Firma lui putea fi salvată, Marco era sigur de asta. Avea niște datorii mari, clienți care nu plătiseră. Dar avea și niște clienți noi potențiali, doar că se hotărau greu. Lucrurile încă mai puteau să se îndrepte, îi mai trebuiau puțini bani ca să depășească criza. Încă era ambițios. Încă avea încredere în el. Îi trebuia numai un răgaz. Îi trebuiau niște bani.

— Am nevoie de niște bani, i-a zis Marco lui Bruce. Știi vreun cămătar?

Glumea numai pe jumătate. Știa cât de disperat probabil părea. Însă Bruce l-a luat în serios. S-a întors într-o parte ca să-l privească.

— Nu, nu cunosc cămătari și oricum nu vrei să te împrumuți de la ei, a zis Bruce.

— Păi, nu știu ce dracu' să fac altceva, a zis Marco, trecându-și disperat mâna prin păr și privind furios spre râu.

— Ai putea să declari faliment și s-o iei de la capăt, a zis Bruce. O grămadă de oameni fac asta.

— Nu pot, a zis Marco încăpățânat.

— De ce? a întrebat Bruce.

— Pentru că asta ar omorî-o pe nevastă-mea. E… e fragilă acum. După naștere. Știi tu.

Marco s-a aplecat în față, și-a sprijinit coatele pe genunchi și bărbia în mâini.

— Ai un copil mic? a zis Bruce, părând surprins.

— Da, a răspuns Marco, ridicându-și privirea. O fetiță. Bruce s-a lăsat pe spate și l-a privit insistent pe Marco.

— Ce e? a zis Marco.

— Nimic, a spus repede Bruce.

— Nu, voiai să zici ceva, a spus Marco, îndreptându-și spatele.

Era clar că Bruce avea o idee.

— Ce părere au părinții soției tale despre nepoțica lor? Marco a spus:

— O răsfață. E singura lor nepoată. Știu la ce te gândești. O să-i dea bani pentru educație, probabil o să înființeze un fond pentru ea, pe care să-l utilizeze când o să împlinească douăzeci și unu de ani, dar eu nu o să mă pot atinge de banii ăia. Nu mă ajută cu nimic.

— Ba da, dacă ai un pic de imaginație, a spus Bruce, înclinând capul spre el.

Marco l-a privit lung.

— Ce vrei să spui?

Bruce s-a aplecat spre el și a vorbit mai încet:

— Ești dispus să-ți asumi un risc mic?

— Despre ce vorbești?

Marco s-a uitat în jur ca să vadă dacă era cineva pe-aproape care ar fi putut să-i audă, dar erau singuri.

— Nu vor să-ți dea bani ție, dar pun pariu că ar scoate destul de repede bani din buzunar ca să-și recupereze singura nepoată.

— Ce propui? a șoptit Marco.

Însă știa răspunsul.

Cei doi bărbați s-au măsurat din priviri. Dacă Marco n-ar fi băut deja două pahare, mai ales acel prim pahar de rău augur cu socrul lui, poate că l-ar fi refuzat ferm pe Bruce, s-ar fi dus acasă la soția lui și i-ar fi povestit totul, așa cum plănuise. Ar fi declarat faliment și ar fi luat-o de la capăt. Încă aveau casa. Se aveau unul pe altul și pe Cora. Dar Marco se oprise și la un magazin de băuturi alcoolice pe drum spre râu. Cumpărase o sticlă, într-o pungă de hârtie. A deschis-o, i-a oferit și prietenului său să bea, apoi a tras o dușcă mare direct din sticlă. Alcoolul a încețoșat lucrurile un pic, a făcut totul să pară mai puțin imposibil.

Bruce a vorbit încet.

— Înscenezi o răpire. Nu una adevărată, ci doar de ochii lumii. Nimeni nu are de suferit.

Marco s-a holbat la el. S-a apropiat și a șoptit:

— Cum poate să meargă așa ceva? Pentru poliție ar fi o răpire adevărată.

— Da, dar dacă procedezi cum trebuie, e infracțiunea perfectă. Părinții soției tale plătesc, tu îți iei copilul înapoi, totul se termină în vreo două zile. Odată ce copilul ajunge înapoi acasă, poliția își pierde interesul.

Marco a răsucit ideea pe toate părțile în minte. Băutura făcea ca aceasta să nu i se pară chiar așa nebunească.

— Nu știu, a zis el îngrijorat.

— Ai altă idee mai bună? l-a dojenit Bruce, întinzându-i punga de hârtie cu sticla deschisă.

Au discutat detaliile, mai întâi ipotetic. Marco putea să simuleze că-și răpește propriul copil. Apoi i-l dădea lui Bruce, care îl ducea în cabana lui din munți, în Catskills, vreo două zile. Avea și el trei copii, mari deja, dar știa cum să aibă grijă de un bebeluș. Trebuiau să-și ia telefoane mobile de unică folosință, cu cartelă, nedetectabile, ca să comunice prin intermediul lor. Marco trebuia să și-l ascundă pe al lui undeva.

— Aș avea nevoie cam de o sută de mii, a zis Marco privind spre râu, urmărind păsările care se roteau în aer deasupra lui.

Bruce a pufnit în râs.

— Ești nebun?

— Cum adică? a zis Marco.

— Dacă te prind, pedeapsa e aceeași, indiferent dacă ceri o sută de mii sau o sută de milioane. Măcar fă să merite efortul. N-

are rost să facem asta pentru mărunțiș.

Marco și Bruce și-au plimbat sticla de la unul la altul cât timp Marco a reflectat la asta. Din câte știa el, Richard și Alice Dries aveau o avere de vreo cincisprezece milioane. Aveau bani. Dacă Marco primea un milion, putea să-și salveze afacerea și să-și achite ipoteca, fără alt ajutor de la părinții lui Anne. Cel puțin, nu un ajutor direct. Ar fi drăguț să-i sufle vreo două milioane nenorocitului de Richard.

S-au hotărât asupra unei răscumpărări de două milioane, împărțită pe jumătate.

— Nu-i rău pentru o muncă de două zile, l-a asigurat Bruce.

Marco a decis că asta trebuia să se întâmple curând. Cu cât aștepta mai mult, cu atât își pierdea curajul. A zis:

— Mâine seară noi ieșim, am fost invitați la o petrecere la niște vecini. O să vină bona, dar mereu adoarme pe canapea, cu căștile în urechi.

— Ai putea să ieși la țigară, să te furișezi până acasă și să mi-o aduci pe aia mică, a zis Bruce.

Marco s-a gândit. Putea să meargă. Au pus la punct detaliile.

Acum, dacă ar putea alege un moment în care să se întoarcă și să schimbe totul, acela ar fi când l-a cunoscut pe Bruce. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi făcut plimbarea aceea prin aerul primăvăratic până la râu, dacă nu s-ar fi așezat pe banca aceea, dacă Bruce n-ar fi trecut pe acolo din întâmplare. Dacă s-ar fi ridicat și ar fi plecat în ziua în care Bruce s-a așezat lângă el și dacă nu ar fi avut loc conversația care, cu timpul, a dus la prietenie. Cât de diferit ar sta lucrurile acum!

Nu credea că poliția va putea să găsească vreun martor care să confirme că el și Bruce se cunoșteau. Întâlnirile lor erau mai degrabă sporadice, imprevizibile. Singurii oameni din apropiere erau cei care, din când în când, alergau pe lângă ei sau treceau în goană pe role. Nu-și făcuse griji despre asta nici înainte, pentru că nimeni nu avea să-l mai vadă vreodată pe Bruce. Se pregătea să se retragă; avea să-și ia milionul și să dispară.

Numai că acum Bruce e mort.

Iar Marco a încurcat-o rău de tot.

Trebuie să-l sune pe Richard, de asta a venit la birou; să scape de Anne ca să poată avea o conversație privată cu tatăl ei. Trebuie să știe ce se întâmplă cu Cora, dacă Richard a mai stabilit ceva cu răpitorii.

Ezită. Nu suportă gândul că ar putea primi alte vești proaste. Indiferent ce se întâmplă în rest, trebuie să o recupereze pe Cora. Trebuie să aibă încredere în Richard. De restul se va ocupa mai târziu.

Ia telefonul și formează numărul socrului său. Intră direct în mesageria vocală. Futu-i! Lasă un mesaj scurt:

— Sunt Marco, sună-mă. Vreau să știu ce se întâmplă.

Se ridică și începe să se plimbe agitat prin birou, ca un om deja încuiat într-o celulă.

•

Lui Anne i se pare că își aude copilul plângând. Probabil că acum Cora tocmai se trezește din somn. Își scoate mănușile de grădinărit, intră repede în casă și se spală pe mâini la chiuveta din bucătărie. O aude pe Cora la etaj, în pătuț, plângând după ea.

— Imediat, iubirea mea, strigă ea. Vin acum.

Se simte fericită.

Anne urcă în fugă scările ca să-și ia bebelușul, fredonând încetișor. Intră în camera copilului. Totul arată la fel, dar pătuțul este gol. Brusc își amintește și e ca și cum ar fi doborâtă violent de talazuri. Se prăbușește pe scaunul de alăptat.

Nu se simte bine și știe și ea. Ar trebui să cheme pe cineva. Pe mama ei. Dar nu face asta. În schimb, se tot leagănă înainte și înapoi în scaun.

Ar vrea să dea vina pe Cynthia pentru toate problemele ei, dar știe că nu Cynthia i-a luat copilul.

Cynthia a încercat să-i fure doar soțul, pe care Anne nici măcar nu e sigură că îl mai vrea. Sunt zile în care se gândește că Marco și Cynthia merită unul pe altul. Acum, Anne o aude pe Cynthia de partea cealaltă a peretelui și toată ura ei se transformă într-o furie puternică. Pentru că, dacă nu s-ar fi dus la Cynthia în seara aceea, dacă Cynthia nu le-ar fi cerut să nu meargă cu copilul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Acum, copilul ei ar fi acasă.

Anne se studiază în oglinda spartă din baia de la etaj, pe care tot nu au înlocuit-o. La rândul ei, pare să aibă chipul spart într-o sută de bucățele. Abia dacă recunoaște persoana care o privește din oglindă. Se spală pe față, se piaptănă. Intră în dormitor, se îmbracă cu o cămașă curată și cu alți blugi. Verifică dacă sunt reporteri în fața casei, dar au plecat toți. Apoi, se duce la casa de alături și sună la ușă.

Răspunde Cynthia, evident surprinsă să o vadă pe Anne la ușă.

— Pot să intru? întreabă Anne.

Chiar și pentru o zi petrecută acasă, Cynthia este îmbrăcată frumos: pantaloni Capri și o bluză drăguță de mătase.

Cynthia o privește precaut o secundă, apoi deschide ușa larg și spune:

— Bine.

Anne intră.

— Vrei o cafea? Aș putea să fac acum, se oferă Cynthia. Graham e plecat. Se întoarce mâine seară, târziu.

— Sigur, zice Anne, urmând-o în bucătărie.

Acum că a ajuns aici, se întreabă cum să înceapă. Vrea să afle adevărul. Ar trebui să fie prietenoasă? Acuzatoare? Ultima dată când a fost în casa asta, totul era încă normal. Pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Într-o altă viață.

În bucătărie, Anne se uită la ușa glisantă care dă în curtea din spate. Vede scaunele din curte. Și-o imaginează pe Cynthia în poala lui Marco, pe unul dintre scaunele acelea, în timp ce bărbatul mort îi duce copilul departe cu mașina lui. Este extrem de furioasă, dar are grijă să nu arate asta. Știe să-și ascundă furia. Se preface. Nu așa procedează toată lumea? Toți simulează, toți se prefac a fi altfel decât sunt. Întreaga lume este construită pe minciuni și înșelăciuni. Cynthia este o mincinoasă, la fel ca soțul ei, Marco.

Deodată, Anne se simte amețită și se așază la masă. Cynthia pornește cafetiera, apoi se întoarce cu fața spre ea, sprijinindu-se de blatul din bucătărie. De unde stă Anne, Cynthia pare mai înaltă și cu picioare mai lungi ca niciodată. Anne își dă seama că este geloasă, ridicol de geloasă, pe Cynthia. Iar Cynthia știe asta.

Niciuna nu pare să vrea să înceapă conversația. Este stânjenitor. În cele din urmă, Cynthia spune:

— Cum mai merge ancheta? Fac vreun progres?

Are o expresie îngrijorată în timpul ăsta, dar Anne nu se lasă păcălită.

Se uită la ea și spune:

— N-o să-mi văd niciodată copilul.

Spune asta calm, de parcă ar vorbi despre vreme. Se simte deconectată, nelegată de nimic. Brusc, își dă seama că a fost o greșeală să vină aici. Nu este destul de puternică să o confrunte singură pe Cynthia. E periculos. Îi este frică de Cynthia. Dar de ce? Ce poate să-i facă Cynthia, după toate câte s-au întâmplat? Ba, după câte a pierdut Anne, ar trebui să se simtă invincibilă. Nu mai are nimic de pierdut. Cynthia e cea care ar trebui să se teamă de ea.

Apoi Anne înțelege. Îngheață toată. Anne se teme de ea însăși. Se teme de ce ar putea să facă. Trebuie să plece. Se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să plec, zice ea repede.

— De ce? Abia ai venit, răspunde Cynthia, surprinsă.

O privește cu atenție.

— Te simți bine?

Anne se prăbușește la loc pe scaun și își pune capul între genunchi. Cynthia se apropie și se lasă pe vine lângă ea. Își pune ușor una din mâinile cu manichiură impecabilă pe spatele lui Anne. Lui Anne îi e frică să nu leșine; îi vine să vomite. Inspiră adânc, așteptând să-i treacă senzația. Dacă are răbdare și respiră, senzația de rău o să dispară.

— Uite, bea niște cafea, o invită Cynthia. Cafeina o să te ajute.

Anne își îndreaptă capul și se uită la Cynthia cum toarnă cafeaua. Femeii ăsteia nu-i pasă deloc de ea, dar îi face cafea, cu lapte și zahăr, și i-o aduce la masă, ca pe vremuri. Anne ia o înghițitură, apoi încă una. Cynthia avea dreptate, chiar se simte mai bine. Cafeaua îi limpezește mintea, acum poate să

gândească. Mai ia o gură și pune ceașca pe masă. Cynthia s-a așezat în fața ei.

— De când durează aventura ta cu soțul meu? întreabă Anne.

Are un ton pragmatic, surprinzător de neutru, având în vedere cât este ea de furioasă. Dacă ar auzi-o cineva, ar crede că nu îi pasă.

Cynthia se sprijină de spătar și își încrucișează brațele peste pieptul generos.

— Nu am nicio aventură cu soțul tău, spune ea la fel de rece.

— Termină cu prostiile, îi zice Anne pe un ton ciudat de prietenesc. Știu tot.

Cynthia pare surprinsă.

— Cum adică? Nu e nimic de știut. Nu am nicio aventură cu Marco. Ne-am pipăit un pic în curtea din spate ultima dată când ați venit aici, dar a fost o chestie nevinovată. De adolescenți. Era beat. Amândoi eram beți. Ne-a luat valul. Nu a însemnat nimic. A fost prima și singura dată când ne-am atins.

— Nu știu de ce negați amândoi. Știu că aveți o aventură, insistă Anne, privind-o pe Cynthia peste marginea ceștii de cafea.

Cynthia o privește din partea cealaltă a mesei, ținând ceașca de cafea cu ambele mâini.

— Ți-am spus și ție și am spus și polițiștilor când au venit aici, că doar ne-am prostit un pic afară. Eram beți, asta a fost tot. Nu s-a întâmplat nimic între mine și Marco nici înainte, nici de atunci încoace. Nici măcar nu l-am mai văzut din noaptea răpirii. Îți imaginezi, Anne.

Îi vorbește de sus.

— Nu mă minți! șuieră Anne deodată. L-am văzut pe Marco ieșind pe ușa din spate a casei tale ieri după-amiază.

Cynthia înlemnește.

— Așa că nu mă minți, nu-mi spune că nu l-ai mai văzut! Și știu și despre telefonul mobil.

— Ce telefon mobil?

Cynthia ridică dintr-una din sprâncenele perfect pensate.

— Nu mai contează, zice Anne, voind să ia îndărăt ultimele cuvinte.

Își aduce aminte că telefonul putea să fie pentru altcineva. E atât de derutant tot ce s-a întâmplat! Abia dacă mai înțelege ceva. Simte că o ia razna. Și înainte era sensibilă, dar acum… acum copilul ei a dispărut, soțul o înșală, o minte… cine n-ar lua-o razna în situația asta? Nimeni n-ar putea s-o învinuiască. Nimeni n-ar putea s-o condamne dacă ar face ceva nebunesc.

Acum, expresia Cynthiei se schimbă. Îngrijorarea falsă dispare și în locul ei apare o privire rece.

— Chiar vrei să știi ce se întâmplă, Anne? Ești sigură că vrei să știi?

Anne o privește, dezorientată de schimbarea tonului. Și-o imaginează pe Cynthia ca pe o liceană agresivă, fata înaltă și

frumoasă care necăjea fetele scunde, plinuțe, fără pic de încredere în ele, așa, ca ea.

— Da, vreau să știu.

— Ești sigură? Pentru că, odată ce îți spun, nu mai pot să retrag ce-am zis.

Cynthia își pune ceașca de cafea pe masă.

— Sunt mai puternică decât crezi, răspunde Anne. Vocea îi e oarecum stridentă. Pune și ea ceașca jos, se apleacă peste masă și zice:

— Mi-am pierdut copilul. Ce-ar mai putea să mă rănească acum?

Cynthia zâmbește, dar este un zâmbet rece, calculat. Se lasă pe spate în scaun și se uită la Anne de parcă ar încerca să ia o decizie.

— Cred că habar n-ai ce se întâmplă, de fapt, spune ea.

— Atunci de ce nu-mi zici tu? ripostează Anne.

Cynthia se ridică și își împinge scaunul înapoi, cu un scârțâit pe podeaua bucătăriei.

— Bine. Rămâi aici. Lipsesc numai un minut.

Cynthia iese din bucătărie și urcă scările la etaj. Anne se întreabă ce ar putea avea Cynthia să-i arate. Îi trece prin gând să fugă de acolo. Cât adevăr poate suporta? Poate are fotografii. Cu ea și cu Marco împreună. Cynthia este fotograf. Și e genul de femeie care își face poze, pentru că este așa superbă și vanitoasă. Poate că o să-i arate lui Anne poze cu ea în pat cu Marco. Iar expresia de pe chipul lui Marco va fi complet diferită de expresia pe care o are când face dragoste cu ea. Anne se ridică în picioare. Tocmai vrea să iasă pe ușa glisantă din sticlă când Cynthia apare în bucătărie cu un laptop în mână.

— Ți-ai pierdut curajul? întreabă ea.

— Nu, voiam doar niște aer curat, minte Anne, închizând ușa la loc și întorcându-se la masă.

Cynthia pune laptopul pe masa de bucătărie și îl deschide. Se așază amândouă și așteaptă câteva minute până când pornește.

Cynthia îi spune:

— Îmi pare tare rău pentru asta, Anne, sincer.

Anne o privește mânioasă, fără s-o creadă, apoi își îndreaptă atenția reticent spre ecran. Nu se aștepta la asta. Este o înregistrare în alb-negru în care se vede curtea din spate a Cynthiei și, mai departe, curtea lui Anne. Observă data și ora din partea de jos a ecranului. Anne îngheață complet.

— Așteaptă, îi spune Cynthia.

O să-l vadă pe bărbatul mort acum luându-i copilul. Așa de crudă este Cynthia. Și tot timpul ăsta a avut o filmare cu el.

— De ce nu ai arătat-o poliției? cere Anne să știe, cu privirea fixată pe ecran, așteptând.

Nu-i vine să creadă când îl vede pe Marco apărând la ușa lor din spate la 12:31 și răsucind becul de la detectorul de mișcare.

Lumina se stinge. Anne simte cum i se scurge tot sângele din extremități. Îl vede pe Marco intrând în casă. Trec două minute. Apoi ușa din spate se deschide. Marco iese din casă cu Cora în brațe, învelită cu păturica ei albă. Se uită în jur ca să vadă dacă îl observă careva, privește direct la camera de luat vederi, apoi merge repede spre garaj și intră. Inima lui Anne bate să-i iasă din piept. După un minut, îl vede pe Marco ieșind din garaj fără copil. Este 12:34. Traversează curtea spre casă, unde silueta lui dispare pentru scurt timp, apoi reapare în curtea din spate a familiei Stillwell.

— Așa că, vezi tu, Anne, spune Cynthia în liniștea ce urmează șocului, nu era vorba că eu și Marco avem o aventură. Marco ți-a răpit copilul.

Anne este stupefiată, îngrozită și incapabilă să răspundă.

Cynthia spune:

— Mai bine îl întrebi pe el unde e Cora.

Capitolul treizeci și unu

Cynthia se așază confortabil pe scaun și spune:

— Aș putea să duc asta la poliție sau poate ai prefera să n-o fac? Provii dintr-o familie cu bani, nu-i așa?

Anne o ia la goană. Trage ușa glisantă și fuge, lăsând-o pe Cynthia singură la masă, cu laptopul. Imaginea lui Marco ducând-o în brațe pe Cora la garajul lor la 12:33 noaptea s-a fixat pe retina lui Anne și i s-a înfipt adânc în creier. Nu-și va mai scoate niciodată imaginea aceea din cap. Marco a luat fetița. A mințit-o tot timpul ăsta.

Anne nu știe cu cine s-a măritat.

Aleargă acasă și intră pe ușa din spate. Abia poate să respire. Se prăbușește pe jos în bucătărie, sprijinindu-se de dulapuri, hohotind și tremurând. Plânge cu respirația întretăiată și vede aceleași imagini în minte, la nesfârșit.

Totul se schimbă acum. Marco a luat copilul. Dar de ce? De ce a făcut așa ceva? Nu poate fi din cauză că fetița era deja moartă și el a luat-o ca s-o protejeze pe ea. Detectivul Rasbach i-a explicat deja că asta pur și simplu nu era posibil. Dacă ea ar fi omorât-o pe Cora și Marco ar fi descoperit asta la 12:30, n-ar fi putut să cheme un complice acolo până la 12:35. Iar acum știe că el a scos-o pe Cora din casă exact la 12:33. Probabil a aranjat ca altcineva, bărbatul mort acum, să-l aștepte în mașină în garaj la 12:30, când Marco știa că era rândul lui să meargă la Cora. Deci a planificat tot. A planificat! Cu bărbatul ăsta care este mort acum. Bărbatul pe care crede că l-a mai văzut înainte. Unde l-a mai văzut ea oare?

Marco a fost în spatele întregii povești de la bun început și ea habar n-a avut.

Marco a răpit copilul împreună cu celălalt bărbat, care acum e mort. Unde e fetița ei acum? Cine a luat-o de la bărbatul din cabană? Ce dracu' s-a întâmplat? Cum a putut să facă așa ceva?

Anne stă pe jos în bucătărie, cu genunchii la piept, încercând să descâlcească totul. Se gândește să se întoarcă la secția de poliție și să-i povestească detectivului Rasbach ce a văzut. Ar putea să ia înregistrarea de la Cynthia. Bănuiește de ce Cynthia nu a dus-o deja la poliție, probabil îl șantajează pe Marco cu ea. Vrea să-l aibă în puterea ei. Cynthia este genul ăla de femeie.

De ce ar răpi-o Marco pe Cora? Dacă nu a făcut asta ca s-o protejeze pe Anne, înseamnă că a avut motive egoiste. Singurul motiv posibil sunt banii. Voia banii de răscumpărare. Banii părinților ei. Concluzia asta o îngrozește. Acum știe că afacerea nu merge bine. Își aduce aminte că Marco a pus-o să semneze niște acte de ipotecă pe casă în urmă cu câteva luni ca să primească lichidități pentru planurile lui de dezvoltare. Ea a crezut că firma creștea mai repede decât se așteptase el, că totul

era în regulă. Dar poate că el a mințit-o și atunci. Totul se leagă. Afacerea pe butuci, ipotecarea casei și, în cele din urmă, aranjarea răpirii propriului copil ca să ia banii de răscumpărare de la părinții ei.

De ce nu i-a spus Marco despre problemele pe care le avea cu afacerea? Ar fi putut să se ducă împreună la părinții ei, să le mai ceară bani. De ce a făcut așa o prostie? De ce a luat-o pe fetița lor iubită și i-a dat-o bărbatului aceluia care a fost omorât în bătaie cu o lopată?

Oare Marco s-a dus la cabană după ce i-au fost luați banii de răscumpărare, i-a cerut socoteală bărbatului și l-a omorât într-un acces de furie? Este Marco și criminal? Ar fi avut timp să se ducă tocmai până la cabană și înapoi fără ca ea să observe? Încearcă să-și aducă aminte ce zi este, încearcă să treacă în revistă fiecare zi care a trecut de la răpire, dar în mintea ei este un haos de nedescris.

Telefonul mobil făcea parte din planul ăsta? Își dă seama că de la început s-a înșelat. Nu era vorba despre vreo aventură cu Cynthia sau cu altcineva. Era vorba despre răpire. Marco a răpit-o pe fiica lor.

Bărbatul cu care s-a căsătorit ea.

Apoi a stat acolo, în bucătăria lor, și i-a spus că bărbatul mort i se părea cunoscut.

Brusc, îi este frică de propriul soț. Nu știe cine sau ce anume este el. Începe să înțeleagă de ce este capabil.

A iubit-o vreodată sau s-a căsătorit cu ea pentru bani?

Ce să facă ea acum? Să se ducă la poliție să le spună ce știe? Ce se întâmplă cu Cora în cazul ăsta?

După multă vreme, Anne se ridică de la podea. Se silește să urce repede în dormitor. Tremurând, scoate o valiză mică și începe să-și pună lucrurile în ea.

•

Anne coboară din taxi în fața aleii pietruite, circulare, a casei părinților ei, în care a crescut. În spatele clădirii maiestuoase din piatră, cu grădinile ei luxuriante, îngrijite profesionist, se află o ravenă împădurită. Anne plătește șoferul și rămâne acolo un minut, cu valiza la picioare, uitându-se la casă. Aici, distanțele dintre case sunt mari. N-o s-o vadă nimeni, decât dacă mama ei este acolo și se întâmplă să se uite pe fereastră. Își amintește clar ziua în care a ieșit din casa aceasta, s-a urcat pe motocicletă în spatele lui Marco și a hotărât că este îndrăgostită.

S-au întâmplat atâtea între timp. S-au schimbat atâtea.

Nu-i place să se întoarcă la părinții ei. E ca și cum ar recunoaște că au avut dreptate în privința lui Marco în tot acest timp. Nu vrea să creadă, dar a văzut dovada cu ochii ei. Nu a ținut cont de voința lor când s-a măritat cu Marco. Atunci știa exact ce gândea și ce simțea.

Acum nu mai știe nimic.

Acolo, în capătul aleii părinților ei, așa, din senin, Anne își amintește deodată unde l-a văzut pe bărbatul mort. Tremură ca o frunză în vânt, încercând să înțeleagă această informație nouă. Apoi scoate telefonul mobil și cheamă un alt taxi.

•

Marco încearcă din nou să vorbească cu Richard și mai lasă un mesaj lapidar în mesageria vocală. Richard îl pedepsește, neținându-l la curent cu ce se întâmplă. O să se ocupe singur de problemă și o să-l anunțe pe Marco abia când se termină totul, când Cora este recuperată teafără. Dacă este recuperată.

Până și Marco recunoaște în sinea lui că poate este mai bine așa. Dacă poate cineva s-o scoată la capăt în situația asta, atunci persoana aceea este Richard. Richard cu sacii lui cu bani și nervii lui de oțel. Marco este epuizat, fizic și emoțional. Nu vrea decât să se întindă pe canapeaua din biroul lui, să doarmă câteva ore și să fie trezit de soneria telefonului ca să afle că fața lui este acasă din nou. Dar apoi? Ce se întâmplă după aceea?

Își aduce aminte că în fundul unui sertar, în dulap, este o sticlă deschisă de scotch. Se oprește din mers și deschide sertarul dulapului. Sticla este pe jumătate goală. Scoate un pahar, și acesta ascuns în dulap, și își toarnă zdravăn. Apoi își reia mersul prin birou.

Marco nici nu vrea să se gândească la posibilitatea de a n-o mai vedea niciodată pe Cora. Este îngrozit și de ideea de a fi arestat și băgat la închisoare. Este sigur că, dacă va fi arestat, avocatul cu șansele cele mai mari să-i obțină achitarea, Aubrey West, nu îl va mai reprezenta. Pentru că părinții lui Anne nu vor plăti, iar Marco nu are destui bani să plătească singur un avocat de top.

Marco își umple iar paharul din sticla care stă acum deschisă pe stratul de protecție de pe biroul lui scump și își dă seama că deja se gândește la ce o să facă după ce va fi arestat. Arestarea i se pare inevitabilă. Anne nu îl va susține, nu după ce va afla adevărul de la tatăl ei. De ce i-ar mai sta alături? Îl va urî. Dacă ea i-ar fi făcut asta lui, el n-ar ierta-o niciodată.

Apoi, mai e și Cynthia cu înregistrarea ei.

Cu nasul adâncit în al treilea pahar, pentru prima dată Marco se gândește să spună poliției adevărul. Dacă i-ar spune pur și simplu lui Rasbach că da, s-a întâlnit cu Bruce, care s-a dovedit că e Derek Honig? Da, avea necazuri cu firma. Da, socrul lui a refuzat să-l ajute. Da, a plănuit să-și răpească și să-și ascundă propriul copil vreo două zile, ca să ia banii de răscumpărare de la părinții soției lui.

Dar, de fapt, n-a fost ideea lui. A fost ideea lui Derek Honig.

Derek Honig a fost cel care i-a sugerat-o. El a plănuit totul. În mintea lui Marco, era doar o modalitate de a lua în avans o parte din moștenirea soției lui. Nu trebuia să moară nimeni. Nici complicele lui și, cu siguranță, nici copilul lui.

Și Marco este o victimă. Nu este nevinovat, dar e o victimă, totuși. Era disperat și s-a anturat cu cineva care și-a dat un nume fals, care l-a manipulat ca să-și răpească fetița pentru propriul câștig. Un avocat bun, ca Aubrey West, ar putea să întoarcă lucrurile în favoarea lui.

Ar putea să-i spună adevărul detectivului Rasbach. Să-i spună tot.

După ce Cora este adusă înapoi acasă.

El s-ar duce la închisoare. Dar Cora, dacă supraviețuiește, ar rămâne cu mama ei. Richard nu l-ar mai avea cu nimic la mână, iar Cynthia ar fi tare ghinionistă. Poate Marco chiar s-ar asigura că este închisă pentru tentativă de șantaj. Preț de-o clipă, și-o imaginează pe Cynthia într-o salopetă portocalie diformă, cu părul nespălat.

Își ridică privirea și își surprinde reflexia în oglinda mare atârnată pe peretele de vizavi de fereastră. Abia se mai recunoaște.

Capitolul treizeci și doi

Când se lasă întunericul, Marco se întoarce în sfârșit acasă. A băut prea mult, așa că își lasă mașina la birou și ia un taxi. Ajunge acasă cu hainele boțite, cu ochii injectați, cu corpul tensionat la maximum, chiar și cu tot alcoolul din el.

Descuie ușa de la intrare.

— Anne? strigă el, întrebându-se unde e.

Casa este scufundată în întuneric și pare goală. E foarte liniște. Marco rămâne nemișcat, ascultând liniștea. Poate nu e acasă.

— Anne?

Vocea lui e mai puternică acum, îngrijorată. Se duce mai departe în camera de zi.

Se oprește când o vede. Anne stă pe canapea pe întuneric, complet nemișcată. În mâini are un cuțit mare; Marco recunoaște cuțitul de carne din suportul din lemn pentru cuțite de pe blatul din bucătărie. Tot sângele i se scurge în picioare. Face un pas precaut în față și încearcă s-o privească mai de-aproape. Ce face pe întuneric, cu cuțitul în mână?

— Anne? spune Marco, mai încet.

Anne pare să fie într-un fel de transă. Îl sperie.

— Anne, ce s-a întâmplat?

Vorbește cu ea așa cum ar încerca să vorbească cu un animal periculos. Când nu-i răspunde, o întreabă la fel de blând:

— Ce faci cu cuțitul?

Trebuie să aprindă lumina. Se îndreaptă încet spre veioza de pe măsuță.

— Nu te apropia de mine!

Anne ridică cuțitul.

Marco se oprește și se holbează la ea, la felul în care ține cuțitul, de parcă chiar vrea să-l folosească.

— Știu ce ai făcut, spune ea cu o voce joasă, disperată.

Marco se gândește repede. Probabil Anne a vorbit cu tatăl ei. Probabil lucrurile au mers foarte prost. Marco este copleșit de disperare. Își dă seama ce mult se baza pe socrul lui să o salveze pe Cora, să le-o aducă înapoi. Dar e clar că totul s-a spulberat. Copilul lor este dispărut pentru totdeauna. Iar tatăl lui Anne i-a spus adevărul.

Și acum asta, lovitura decisivă: soția lui și-a pierdut mințile.

— Ce-i cu cuțitul, Anne? întreabă Marco, forțându-se să pară calm.

— E ca să mă apăr.

— De cine să te aperi?

— De tine.

— Nu ai nevoie să te aperi de mine, îi spune Marco pe întuneric.

Ce i-a povestit tatăl ei? Ce minciuni i-a zis? Nu și-ar răni niciodată intenționat soția sau copilul. Totul a fost o greșeală îngrozitoare. Nu are motive să se teamă de el.

— Ești periculos, Marco, cu planurile și uneltirile tale.

— Te-ai întâlnit cu tatăl tău?

— Nu.

— Dar ai vorbit cu el.

— Nu.

Marco nu înțelege.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu nimeni.

— De ce stai aici pe întuneric, cu un cuțit în mână? Vrea să aprindă lumina, dar nu vrea s-o sperie.

— Nu e adevărat, spune Anne, de parcă acum și-ar aminti. Am vorbit cu Cynthia.

Marco tace. Este înspăimântat.

— Mi-a arătat înregistrarea.

Privirea pe care i-o aruncă este înfiorătoare. Pe față i se citesc toată durerea și furia. Ura.

Marco se încovoaie; simte că i se înmoaie genunchii. Totul s-a terminat acum. Poate că Anne vrea să-l omoare pentru că i-a furat copilul. Nu poate s-o învinuiască. Îi vine să înșface cuțitul și să se omoare singur.

Deodată încremenește. Trebuie să vadă cuțitul. Trebuie să vadă dacă l-a folosit, dar e prea întuneric. Nu o vede suficient de bine ca să-și dea seama dacă are sânge pe ea sau pe cuțit. Mai face un pas spre ea și se oprește. Ochii ei îl înspăimântă.

Ea spune:

— Tu ai răpit-o pe Cora. Am văzut cu ochii mei. Ai scos-o din casă acoperită cu păturica ei și ai dus-o în garaj. Bărbatul ăla a plecat cu ea. Ai plănuit tot. M-ai mințit. Și ai continuat să mă minți, tot timpul ăsta.

Vocea ei arată că nu-i vine să creadă.

— Apoi, când te-a tras pe sfoară, te-ai dus la cabana aia și l-ai omorât în bătaie cu lopata.

Acum pare mai vie.

Marco este îngrozit.

— Nu, Anne, n-am făcut așa ceva!

— Apoi ai stat cu mine la masă în bucătărie și mi-ai spus că ți se pare cunoscut.

Lui Marco i se face rău. Se gândește la cum trebuie să i se pară ei toate astea. Cât de întortocheat a devenit totul. Anne se apleacă în față; ține cuțitul mare strâns cu amândouă mâinile.

— Am trăit cu tine aici tot timpul ăsta de când a fost furată Cora și tu m-ai mințit încontinuu. Ai mințit despre tot.

Îl privește fix și șoptește:

— Nu știu cine ești.

Marco rămâne cu ochii pe cuțit și spune disperat:

— E adevărat că am luat-o. Am luat-o, Anne. Dar nu e ceea ce crezi! Nu știu ce ți-a spus Cynthia, ea nu știe nimic despre toate astea. Mă șantajează. Încearcă să folosească înregistrarea aia ca să scoată bani de la mine.

Anne îl fixează cu ochii ei imenși în întuneric.

— Pot să explic, Anne! Nu e așa cum pare. Ascultă-mă. Am intrat în niște necazuri financiare. Firma nu mergea bine. Am avut niște ghinioane. Apoi l-am cunoscut pe tipul ăsta, pe… Derek Honig.

Marco ezită.

— Mi-a zis că îl cheamă Bruce Neeland. Părea un tip de treabă, ne-am împrietenit. El a sugerat răpirea. A fost numai ideea lui. Eu aveam nevoie de bani. A zis c-o să fie rapid și ușor, că nimeni n-o să aibă de suferit. El a plănuit tot.

Se oprește să-și tragă sufletul. Ea îl țintuiește cu o privire aspră. Chiar și așa, pentru Marco este o ușurare să mărturisească, să-i spună adevărul.

— I-am dus-o pe Cora în garaj. Trebuia să ne sune peste douăsprezece ore, iar noi s-o luăm înapoi peste două sau trei zile, maximum. Trebuia să fie așa rapid și ușor, zice Marco cu amărăciune. Dar apoi nu ne-a mai contactat. Nu știam ce se întâmplă. Am încercat să-l sun de pe telefonul pe care l-ai găsit, pentru asta era, dar nu mi-a răspuns deloc. Nu știam ce să fac. Nu aveam cum să dau de el altfel. M-am gândit că poate a pierdut telefonul. Sau că s-a speriat și poate a omorât-o și a fugit din țară.

Vocea i-a devenit un suspin. Se oprește ca să-și recapete controlul.

— Am intrat în panică. Și pentru mine a fost un iad, Anne, nici nu știi.

— Nu-mi spune mie că nu știu! țipă Anne la el. Din cauza ta, copilul nostru a dispărut!

Marco încearcă s-o calmeze vorbind mai încet. Trebuie să-i spună tot, trebuie să se descarce.

— Apoi, când am primit salopeta prin poștă, am crezut că el ne contacta. Că poate se întâmplase ceva cu mobilul și îi era frică să mă sune direct. Am crezut că încerca să ne-o dea înapoi. Chiar și când a crescut răscumpărarea la cinci milioane, nu m-am gândit… Nu m-am gândit c-o să mă tragă pe sfoară. Îmi făceam griji numai că părinții tăi nu aveau să plătească. M-am gândit că poate crescuse miza pentru că i se păruse că și riscul era mai mare.

Marco se oprește din vorbit un minut, copleșit de amintiri.

— Dar apoi, când am ajuns acolo, Cora nu era.

Izbucnește în hohote de plâns.

— Trebuia să fie acolo. Nu știu ce s-a întâmplat! Anne, îți jur, niciodată n-am dorit să rănesc pe nimeni. Mai ales pe Cora sau pe tine.

A căzut în genunchi pe jos, în fața ei. Anne ar putea să-i taie gâtul acum, dacă ar vrea. Lui nici nu-i mai pasă.

— Cum ai putut? șoptește Anne. Cum ai putut să fii atât de prost?

Marco își ridică privirea spre ea, nenorocit.

— De ce nu i-ai cerut bani tatălui meu, dacă aveai așa mare nevoie de ei?

— I-am cerut! zice Marco furios, dar m-a refuzat.

— Nu te cred. Nu ar face asta.

— De ce aș minți?

— Pentru că doar asta faci, Marco!

— Întreabă-l atunci!

Se privesc încrâncenați o clipă.

După aceea, Marco spune mai încet.

— Ai toate motivele să mă urăști, Anne. Și eu mă urăsc pentru ce am făcut. Dar nu trebuie să-ți fie frică de mine.

— Nici după ce l-ai omorât pe omul ăla în bătaie cu lopata?

— N-am făcut eu asta!

— De ce nu-mi spui tot, Marco?

— Dar ți-am spus tot! Nu eu l-am omorât pe bărbatul din cabană.

— Și atunci cine l-a omorât?

— Dacă am ști asta, am ști și la cine e Cora! Derek nu i-ar fi făcut rău, sunt sigur de asta. Nu i-ar fi făcut rău niciodată, altfel nu l-aș fi lăsat s-o ia.

Dar în timp ce spune asta, Marco este înspăimântat de ușurința cu care și-a dat fiica altcuiva. A fost atât de disperat, încât nici nu a mai prevăzut riscurile.

Însă disperarea de atunci nu e nimic în comparație cu ce simte acum. De ce i-ar face Derek rău copilului? Nu ar avea niciun motiv. Cu excepția cazului în care s-a panicat. Marco spune:

— El voia numai să facă schimbul, să-și ia banii și să dispară. Probabil altcineva a aflat că el o avea pe Cora, l-a omorât și a luat-o. Apoi ne-a înșelat pe noi.

Îi spune rugător:

— Anne, trebuie să mă crezi, nu eu l-am omorât. Cum aș fi putut? Știi că în cea mai mare parte a timpului am fost aici cu tine sau la birou. Nu aveam cum să-l omor.

Anne tace, gânditoare. Apoi șoptește:

— Nu știu ce să mai cred.

— De asta m-am dus la poliție, explică Marco. Le-am spus că îl văzusem dând târcoale casei, ca să-l ancheteze. Voiam să pun poliția pe urmele lui, ca să afle cine l-a omorât, s-o găsească pe Cora, fără să mă dau de gol. Dar, ca de obicei, n-au aflat nimic.

Adaugă, cu vocea frântă:

— Deși probabil nu mai durează mult până mă arestează.

— Or să te aresteze rapid dacă văd înregistrarea aia, mormăie Anne cu amărăciune.

Marco se uită la ea. Nu știe dacă ea ar vrea sau nu să-l aresteze poliția. E greu s-o citească acum.

— E adevărat că am luat-o pe Cora și i-am dat-o lui Derek. Am încercat să obținem bani de la părinții tăi. Dar nu l-am omorât pe Derek. Nu aș putea să omor pe nimeni, îți jur!

Îi pune tandru o mână pe genunchi.

— Anne, dă-mi cuțitul.

Ea se uită la cuțitul din mâinile ei de parcă nici nu știa că e acolo.

Indiferent ce a făcut el, ce dezastru a provocat, Marco nu vrea să fie responsabil și de alte rele. Starea ei îl îngrijorează. Se apropie și îi ia încet cuțitul din mâini. Ea nu i se opune. Ușurat, vede că lama e curată. Nu e sânge pe ea. O studiază cu atenție pe Anne, se uită la încheieturile ei. Nicăieri nu e sânge. Nu s-a rănit singură. Cuțitul era pentru el, voia să se apere împotriva lui. Marco pune cuțitul pe măsuță, se ridică de pe podea și se așază lângă ea pe canapea, cu fața la Anne. O întreabă:

— Ai vorbit cu tatăl tău azi?

— Nu, dar am fost la părinții mei, zice Anne.

— Parcă ai zis că nu te-ai văzut cu ei.

— Nu m-am văzut. Mi-am făcut un bagaj, voiam să te părăsesc, zice ea tristă. După ce am plecat de la Cynthia, după ce am văzut înregistrarea, te-am urât pentru ce ai făcut.

Vocea ei redevine agitată.

— Și am crezut că ești un criminal. Mi s-a făcut frică de tine.

— Înțeleg că mă urăști, Anne. Înțeleg că nu mă vei ierta niciodată.

Rostește cuvintele gâtuit.

— Dar nu trebuie să-ți fie frică de mine. Nu sunt un criminal.

Ea își întoarce capul în partea cealaltă, de parcă n-ar mai suporta să se uite la el. Spune:

— M-am dus la părinții mei, dar nu am intrat în casă.

— De ce?

— Pentru că mi-am adus aminte unde îl văzusem pe omul ăla înainte, pe bărbatul mort.

— L-ai mai văzut? întreabă Marco mirat.

Ea se întoarce iar spre el.

— Ți-am spus.

Chiar i-a spus, dar el nu a crezut-o. În momentul acela, s-a gândit că era doar puterea sugestiei.

— Unde l-ai văzut?

— A fost demult, șoptește ea. E prieten cu tatăl meu.

Capitolul treizeci și trei

Marco înlemnește.

— Ești sigură?

— Da.

Vorbește ciudat, de parcă nu ar fi vocea ei. Poate să aibă încredere în ce îi spune ea? Marco se gândește rapid. Richard și Derek Honig. Telefonul mobil.

Oare toată povestea asta a fost o înscenare? Richard a pus la cale tot coșmarul ăsta din umbră? Cora a fost la Richard tot timpul ăsta?

— Sunt sigură că l-am văzut cu tatăl meu, când eram mai tânără, spune Anne. Îl cunoaște. De ce l-ar cunoaște tatăl meu pe bărbatul care ne-a luat copilul, Marco? Nu ți se pare ciudat?

Vocea ei se pierde, ostenită.

— Sigur că e ciudat, spune Marco încet.

Își amintește cât de suspicios a fost când a folosit telefonul mobil secret și cel care i-a răspuns a fost socrul lui. Asta era legătura care lipsea? Honig l-a abordat pe el, așa, din senin. S-a împrietenit cu Marco, l-a ascultat povestindu-i despre problemele lui. L-a făcut pe Marco să aibă încredere în el. L-a îndemnat să-i ceară mai mulți bani lui Richard și apoi Richard l-a refuzat. Dacă erau complici și Richard a refuzat să-i mai dea bani, știind că Honig va fi acolo, așteptând să dreagă situația? Honig a sugerat răpirea în aceeași zi. Dacă toate astea au fost orchestrate cu grijă de socrul lui? Lui Marco i se face rău. Dacă e adevărat, atunci a fost și mai păcălit decât credea, și încă de omul pe care îl antipatizează cel mai mult pe lume.

— Anne, spune Marco, și apoi cuvintele i se revarsă în grabă. Derek Honig m-a găsit pe mine. El s-a împrietenit cu mine. El m-a îndemnat să-i cer tatălui tău mai mulți bani. Apoi, în ziua în care tatăl tău a refuzat să-mi dea alt împrumut, a apărut din nou, de parcă știa. Ca și cum știa că eram disperat. Atunci a sugerat răpirea.

Marco parcă se trezește dintr-un vis urât. Lucrurile încep, în sfârșit, să aibă un înțeles.

— Dacă tatăl tău e în spatele întregii povești, Anne? spune el presant. Cred că l-a pus pe Honig să mă abordeze, să-mi înscenеze răpirea. Mi s-a întins o cursă, Anne!

— Nu! spune Anne încăpățânată. Nu pot să cred așa ceva. Tatăl meu nu ar face niciodată asta. De ce ar face-o? Ce motiv ar putea să aibă?

Pe Marco îl doare că ea crede fără probleme că el ar fi în stare să ucidă cu sânge rece un bărbat cu lopata, în schimb nu poate să-și închipuie că tatăl ei i-ar întinde lui o cursă. Însă trebuie să-și aducă aminte că ea a văzut înregistrarea aceea nenorocită. Trebuie să-i spună și restul.

— Anne, telefonul mobil din perete… cel pe care îl foloseam eu și Honig…

— Ce-i cu el?

— După ce l-ai găsit, am observat că erau niște apeluri pierdute, cineva sunase de pe telefonul lui Honig. Așa că am sunat eu înapoi la numărul ăla. Și… mi-a răspuns tatăl tău.

Ea se uită la el cu neîncredere.

— Anne, el se aștepta să fiu eu la celălalt capăt. Știa că eu o luasem pe Cora. L-am întrebat de unde avea telefonul. A spus că răpitorii i-l trimiseseră prin poștă cu un bilet, la fel ca salopeta. A spus că răpitorii au luat legătura cu el pentru că scrisese în ziare că părinții tăi plătiseră răscumpărarea. A spus că i-au cerut și mai mulți bani în schimbul Corei, că avea să-i plătească, dar m-a pus să-i promit că nu-ți spun ție. A zis că nu voia să-ți faci speranțe prea mari, în caz că nu ieșea bine.

— Ce?

Chipul lui Anne, năucit de suferință, prinde viață acum.

— A vorbit cu răpitorii?

Marco dă din cap.

— A spus că o să se descurce el cu ei și o s-o ia pe Cora înapoi, pentru că eu am dat-o în bară rău de tot.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă Anne cu răsuflarea tăiată.

— Aseară.

— Și nu mi-ai spus?

— M-a pus să promit că nu-ți spun! în caz că schimbul nu reușea. Am încercat să dau de el toată ziua, dar nu mă sună înapoi. Mi-am ieșit din minți pentru că nu știu ce se întâmplă. Bănuiesc că nu a luat-o înapoi, altfel ne-ar fi zis ceva.

Numai că acum Marco vede lucrurile altfel. A fost păcălit de un maestru.

— Anne, dacă tatăl tău a știut de la bun început unde e Cora?

Anne pare că nu mai suportă să audă nimic. Pare amorțită. Într-un final, întreabă:

— Dar de ce ar face așa ceva?

Marco știe de ce.

— Pentru că părinții tăi mă urăsc! spune Marco. Vor să mă distrugă, să ne distrugă căsnicia și să vă ia pe tine și pe Cora înapoi, să vă aibă numai pentru ei.

Anne clatină din cap.

— Știu că nu te plac, poate chiar te urăsc, dar ce spui tu… nu pot să cred. Dacă tatăl meu spune adevărul? Dacă răpitorii chiar mi-au contactat părinții, iar el încearcă să o recupereze pe Cora?

Speranța din vocea ei este sfâșietoare.

Marco spune:

— Dar tocmai ai spus că tatăl tău îl cunoaște pe Derek Honig. Asta nu are cum să fie o coincidență.

Urmează o pauză lungă. Apoi Anne șoptește:

— El l-a omorât pe Derek Honig cu lopata?

— Poate, zice Marco nesigur. Nu știu.

— Dar Cora? șoptește Anne. Ce s-a întâmplat cu ea? Marco o cuprinde de umeri și o privește în ochii mari și speriați.

— Cred că este la tatăl tău. Sau că el știe unde e.

— Ce ne facem? șoptește Anne.

— Trebuie să ne gândim bine, zice Marco.

Se ridică de pe canapea și începe să se plimbe prin cameră, prea agitat ca să stea într-un loc.

— Dacă într-adevăr Cora este la tatăl tău sau dacă el știe unde e, avem două variante: ori ne ducem direct la poliție, ori îi cerem lui socoteală.

Anne se uită fix undeva, în spațiu, de-a dreptul copleșită.

— Poate că mai întâi ar trebui să vorbim cu tatăl tău, în loc să ne ducem la poliție, zice Marco stânjenit.

Nu vrea să se ducă la închisoare.

— Dacă ne ducem la tatăl meu, spune Anne, pot să vorbesc eu cu el. O să mi-o dea pe Cora înapoi. O să-i pară rău, sunt sigură. Nu vrea decât să fiu eu fericită.

Marco se oprește din mers și se uită la soția lui, întrebându-se în ce măsură mai are aceasta simțul realității. Dacă este adevărat că Derek Honig a fost prieten cu tatăl ei, atunci poate fi adevărat că tatăl ei l-a manipulat pe Marco astfel încât să ajungă la disperare din cauza situației financiare și să-și răpească propriul copil. Este posibil ca tatăl ei să fi organizat înșelăciunea cu schimbul; să fi omorât un om cu sânge rece. I-a provocat fiicei lui o durere cumplită. Nu îi pasă dacă este fericită. Nu vrea decât ca lucrurile să se desfășoare după placul lui.

Este complet lipsit de scrupule. Pentru prima dată, Marco își dă seama ce fel de adversar este socrul lui. Poate că omul e un sociopat. De câte ori nu i-a zis Richard că, pentru a avea succes în afaceri, trebuie să fii lipsit de scrupule? Poate că asta era, încerca să îi dea lui Marco o lecție despre lipsa scrupulelor.

Anne spune brusc:

— Poate că tatăl meu nu este implicat. Poate Derek s-a împrietenit cu tine și te-a manipulat pentru că îl cunoștea pe tatăl meu și știa că are bani. Dar poate tatăl meu nu știe nimic despre asta. Poate nu știe că Derek era răpitorul. Poate că a primit telefonul și biletul prin poștă, așa cum a zis.

Pare din nou mai lucidă.

Marco se gândește la asta.

— E posibil.

Dar Marco crede că Richard trage sforile din culise. Așa îi spune instinctul.

— Trebuie să mergem acolo, spune Anne. Dar nu poți să dai pur și simplu buzna în casa lui și să-l acuzi. Pot să-i spun eu că știu că tu ai luat-o pe Cora și că i-ai dat-o lui Derek Honig. Că avem nevoie de ajutorul lui ca s-o luăm înapoi. Dacă tatăl meu chiar este implicat în asta, trebuie să-i oferim o cale de scăpare.

Trebuie să ne prefacem că el nu a avut nicio legătură cu asta, să-l implorăm să coopereze cu răpitorii, să găsească o modalitate de a ne-o aduce înapoi pe Cora.

Marco se gândește la ce a spus ea și aprobă din cap. Anne pare că și-a revenit, iar el este ușurat. În plus, ea are dreptate: Richard Dries nu este genul de om pe care să-l încolțești. Ceea ce contează este s-o recupereze pe Cora.

— Și poate că tatăl meu nu este în spatele poveștii. Poate chiar a fost contactat de răpitori, spune Anne.

Este atât de evident că vrea să creadă că tatăl ei nu i-ar face în ruptul capului așa ceva.

— Mă îndoiesc.

Se așază pentru câteva momente, epuizați de tot ce s-a întâmplat, luându-și inima-n dinți pentru ce îi așteaptă. În cele din urmă, Marco spune:

— Ar trebui să mergem.

Anne încuviințează. La plecare, își pune o mână pe brațul lui.

— Promite-mi că nu o să-ți pierzi calmul cu tatăl meu, spune ea.

Ce altceva poate Marco să facă?

— Promit.

Adaugă nefericit:

— Îți datorez asta.

•

Iau un taxi până la locuința părinților lui Anne și trec pe lângă case din ce în ce mai impresionante până când ajung în cea mai bogată suburbie a orașului. Este târziu, dar n-au sunat înainte. Vor să aibă elementul de surpriză de partea lor. Anne și Marco stau pe bancheta din spate a taxiului, fără să vorbească. Marco o simte pe Anne tremurând lângă el. Respirația ei pare rapidă și superficială. Îi ia mâna într-a lui, ca s-o calmeze. Și el transpiră de emoție în taxiul încins și lipicios. Aerul condiționat nu pare să meargă. Marco deschide puțin fereastra ca să poată respira.

•

Taxiul urcă până la aleea pietruită circulară și se oprește la ușa din față. Marco plătește taxiul și îi spune să nu aștepte. Anne apasă pe sonerie. În casă încă sunt lumini aprinse. După o clipă, mama lui Anne deschide ușa.

— Anne! spune ea, evident surprinsă. Nu te așteptam.

Anne trece în grabă pe lângă mama ei, iar Marco o urmează în hol.

În secunda următoare, planurile lor se spulberă.

— Unde este? cere Anne să știe.

Are o privire sălbatică. Mama ei pare uimită și nu răspunde. Anne începe să străbată repede casa imensă, lăsându-l pe Marco în picioare în hol, înspăimântat de comportamentul ei. Anne a luat-o razna. Se întreabă cum trebuie să reacționeze el acum.

Mama lui Anne o urmează în cursa ei nebună prin casă. Marco o aude pe Anne strigând:

— Cora! Cora!

Simte mișcare la etaj și își ridică privirea. Richard coboară pe scara maiestuoasă. Privirile li se întâlnesc și ies scântei. Amândoi aud strigătele lui Anne.

— Unde este? Unde e fetița mea?

Vocea ei devine din ce în ce mai stridentă.

Deodată, Marco pune totul la îndoială. Oare chiar l-a recunoscut Anne pe Derek Honig? Chiar a fost Derek asociat cu tatăl ei sau creierul ei a inventat un detaliu care, pur și simplu, nu este adevărat? A găsit-o acasă, pe întuneric, cu un cuțit. Câtă încredere poate să aibă în ce spune ea? Toată teoria în care crede el se bazează pe faptul că Richard îl cunoștea pe Derek Honig. Acum, numai de Marco depinde să afle adevărul.

— Haideți să ne așezăm! spune Richard și trece pe lângă el în drum spre camera de zi.

Marco îl urmează. Are gura uscată. Îi este frică. Este posibil să nu aibă de-a face cu o persoană normală. Este posibil ca Richard să fie un sociopat. Marco se simte depășit de situație. Nu știe cum s-o rezolve și totul depinde de asta.

Marco aude pașii lui Anne; acum aleargă pe scara cu model elaborat, spre etaj. El și Richard se fixează reciproc cu privirea, ascultând-o pe Anne strigând-o pe Cora în timp ce deschide brusc ușile camerelor și aleargă pe holul de sus, căutând-o.

— N-o s-o găsească, spune Richard.

— Unde e, nenorocitule? zice Marco.

Nici el nu respectă scenariul. Nimic nu merge conform planului.

— Ei bine, aici nu e, zice distant socrul lui. Mai bine o așteptăm pe Anne să se liniștească și apoi putem să stăm de vorbă cu toții.

Marco își adună toată voința ca să nu se ridice și să nu sară la gâtul grăsan al socrului său. Se forțează să se așeze și să aștepte ce urmează.

În cele din urmă, Anne se năpustește în camera de zi, urmată îndeaproape de mama ei, surescitată.

— Unde e? îi strigă Anne tatălui ei.

Are fața pătată și udă de lacrimi. Este isterică.

— Stai jos, Anne, spune ferm tatăl ei.

Marco îi face semn să i se alăture, iar Anne se așază lângă el pe canapeaua mare, tapițată.

— Știi de ce am venit, începe Marco.

— Anne pare să creadă că o avem pe Cora aici. De ce ar crede așa ceva? întreabă Richard, prefăcându-se mirat. Marco, i-ai spus că răpitorii m-au contactat? Te-am rugat în mod special să nu faci asta.

Marco încearcă să vorbească, dar nu știe cum să înceapă.

Oricum, Richard nu-i dă timp să răspundă. Stă în picioare lângă șemineul uriaș. Se întoarce spre Anne.

— Îmi pare atât de rău, Anne, dar răpitorii ne-au dezamăgit pe toți. Din nou. Speram s-o capăt pe Cora înapoi în seara asta, dar nu au venit. M-am dus cu banii în plus, așa cum am stabilit, dar pur și simplu nu au venit.

Se întoarce spre Marco.

— Bineînțeles, nu i-am lăsat să ia banii, așa cum ai făcut tu, Marco.

Furia lui Marco ia amploare. Richard nu poate rezista tentației de a-l face pe Marco să pice prost.

— Ți-am spus să nu-i zici ca să evităm supărarea asta, continuă Richard.

Se întoarce spre Anne, cu o expresie înțelegătoare în ochi.

— Am făcut tot ce am putut să ți-o aduc înapoi, Anne. Îmi pare atât de rău. Dar îți promit că nu renunț.

Anne se încovoaie copleșită lângă el. Marco îl privește pe Richard, care a schimbat răceala, cu care i s-a adresat lui, cu o căldură covârșitoare atunci când a vorbit cu fiica sa. Marco vede o fărâmă de nesiguranță în ochii lui Anne. Vrea să creadă că tatăl ei nu i-ar face niciodată rău.

Richard spune:

— Îmi pare rău că eu și mama ta nu ți-am spus despre asta mai devreme, Anne, dar ne era teamă tocmai că s-ar putea întâmpla așa ceva. Nu voiam să-ți faci speranțe din nou. Răpitorii ne-au contactat și au cerut mai mulți bani. Am plăti oricât să o luăm pe Cora înapoi, știi asta. M-am dus să mă întâlnesc cu ei. Numai că nu a venit nimeni.

Clatină din cap a frustrare și părere de rău.

— E adevărat, zice Alice, așezându-se la celălalt capăt al canapelei, lângă fiica ei. Ne pare extrem de rău.

Începe să plângă și își întinde brațele, iar Anne, prăbușindu-se în îmbrățișarea mamei ei, începe să hohotească incontrolabil, cu umerii scuturându-i-se.

Marco se gândește: Nu se poate să se întâmple așa ceva.

— Mă tem că singurul lucru care ne-a rămas de făcut este să mergem la poliție, spune Richard. Să le spunem tot.

Se întoarce spre Marco și îi aruncă o privire rece.

Marco îi răspunde cu aceeași privire.

— Spune-le ce știi, Anne, zice el.

Dar ea se uită la el din îmbrățișarea mamei ei de parcă deja a uitat.

Disperat, Marco spune:

— Bărbatul care a fost omorât, Derek Honig. Poliția știe că el a luat-o pe Cora de la noi și că a dus-o la cabana lui din Catskills. Dar sunt sigur că tu știai asta deja.

Richard ridică din umeri.

— Poliția nu-mi spune mie nimic.

— Anne l-a recunoscut, zice Marco sec.

Oare Richard tocmai a pălit un pic? Marco nu este sigur.

— Și? Cine era?

— L-a recunoscut pentru că era prieten cu tine. Cum se face, Richard, că prietenul tău ne-a luat copilul?

— Nu era prieten cu mine. Nu am auzit niciodată de el, zice Richard calm. Anne se înșală sigur.

— Nu cred, spune Marco.

Anne nu răspunde nimic. Marco se uită la ea, dar ochii ei privesc în altă parte. Îl trădează? O să-i ia apărarea tatălui ei și o să-l lase baltă pe el? Pentru că îl crede pe tatăl ei, nu pe el? Sau pentru că este dispusă să-l sacrifice pe el ca să-și recupereze copilul? Marco simte cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Anne, spune Richard, crezi că omul acela ucis, omul care se presupune că a luat-o pe Cora, era prieten cu mine?

Ea se uită la tatăl ei, își îndreaptă spatele și spune:

— Nu.

Marco se uită la ea consternat.

— Așa mă gândeam și eu, spune Richard, privindu-l pe Marco. Haideți să recapitulăm ce știm, continuă Richard.

Se întoarce spre fiica lui.

— Îmi pare rău, Anne, dar o să fie dureros pentru tine să auzi asta.

Se așază în scaunul lui de lângă șemineu și inspiră adânc înainte de a începe, de parcă ar vrea să arate că și lui i-a fost foarte greu.

— Răpitorii ne-au contactat. Știau numele noastre pentru că ziariștii s-au prins că noi am plătit răscumpărarea de cinci milioane. Răpitorii ne-au trimis un pachet. În pachet erau un telefon mobil și un bilet. În bilet scria că telefonul mobil fusese folosit de primul răpitor pentru a ține legătura în secret cu tatăl copilului, care era complice la plan. Am încercat să sun la singurul număr salvat în memorie. Nu a răspuns nimeni. Dar l-am păstrat la mine și, până la urmă, a răspuns. Era Marco.

— Știu toate astea, spune Anne sec. Știu că Marco a luat-o pe Cora și i-a dat-o lui Derek în garajul nostru, în noaptea aceea.

— Știi? spune tatăl ei surprins. Cum de știi? Ți-a spus Marco?

Marco înlemnește, temându-se că ea va menționa înregistrarea video.

— Da, spune Anne, aruncându-i o privire lui Marco.

— Bravo ție, Marco, pentru că ai fost suficient de bărbat să-i spui, zice Richard.

Apoi continuă:

— Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar bănuiesc că cineva l-a omorât pe omul de la cabană și a luat-o pe Cora. Apoi l-a păcălit pe Marco atunci când trebuia să facă schimbul. Am crezut că totul era pierdut, până când persoana respectivă, oricine ar fi ea, ne-a contactat pe mine și pe mama ta.

Clatină din cap a regret.

— Nu știu dacă ne vor mai căuta. Putem doar să sperăm. Ajuns la limita răbdării, Marco își pierde controlul:

— Rahat! strigă el. Știi ce s-a întâmplat. Tu ai organizat tot! Știai că afacerea nu-mi merge bine. Tu l-ai trimis pe Derek la mine. Tu l-ai pus să sugereze răpirea, nu a fost ideea mea. Nu a fost niciodată ideea mea! Ai manipulat tot și pe toți. Mai ales pe mine. Derek m-a împins să-ți mai cer bani, iar tu m-ai refuzat. Știai cât de disperat eram. Și imediat după ce m-ai refuzat, în cele mai negre clipe ale vieții mele, el a venit cu planul de răpire. Tu ești creierul din spatele întregii povești! Spune-mi, tu i-ai strivit capul lui Derek cu lopata?

Mamei lui Anne i se taie răsuflarea.

— Pentru că asta cred eu că s-a întâmplat, insistă Marco. Tu l-ai omorât. Tu ai luat-o pe Cora de la cabană sau ai angajat pe cineva s-o ia. Știi unde este. Ai știut de la bun început. Și nu ai pierdut niciun amărât de bănuț, pentru că tu ai fost în spatele înșelăciunii cu schimbul. Ai pus pe cineva să apară fără copil ca să ia banii înapoi. Dar vrei ca la închisoare să mă duc eu.

Marco se oprește să-și tragă sufletul.

— Spune-mi, îți pasă măcar dacă fetița noastră trăiește sau moare?

Richard se uită de la Marco la Anne și spune:

— Cred că soțul tău și-a pierdut mințile.

Capitolul treizeci și patru

— Arată-ne biletul, cere Marco.

— Ce?

Pe moment, Richard este luat pe nepregătite.

— Biletul de la răpitori, nenorocitule! spune Marco. Arată-ni-l! Dovedește-ne că ai comunicat cu ei.

— Am telefonul. Nu am păstrat biletul, zice Richard impasibil.

— Serios! Ce ai făcut cu biletul? întreabă Marco.

— L-am distrus.

— De ce ai face așa ceva? întreabă Marco.

Este evident pentru toți cei din cameră că el nu crede că biletul există sau că a existat vreodată.

— Pentru că te incrimina pe tine, spune Richard. De asta am știut că la capătul celălalt al telefonului o să fii tu.

Marco râde, dar nu este deloc amuzat. Este un râset dur, neîncrezător, aproape furios.

— Vrei să credem că ai distrus biletul pentru că mă incrimina pe mine? Nu asta este intenția ta, să faci să fiu arestat pentru răpire și să mă ții definitiv departe de fiica ta? întreabă Marco.

— Nu, Marco, asta nu a fost niciodată intenția mea, zice Richard. Nu știu de ce crezi asta. Nu am făcut decât să te ajut până acum, știi doar.

— Mănânci rahat, Richard. M-ai amenințat la telefon, știi bine că așa ai făcut. Ai înscenat toată povestea asta ca să scapi de mine. Ce alt motiv ai fi putut să ai? Așa că, dacă a existat un bilet, nu l-ai fi distrus niciodată.

Marco se apleacă în față spre Richard și îi spune pe un ton amenințător:

— Nu există niciun bilet, nu-i așa, Richard? Răpitorii nu te-au contactat, pentru că tu ești răpitorul. Tu ai telefonul lui Derek, l-ai luat când l-ai omorât sau ai pus să fie omorât. Știai unde o ținea pe Cora pentru că tu ai aranjat tot. L-ai înșelat pe Derek, așa cum probabil ai intenționat încă de la început. Spune-mi: cât i-ai promis că-l plătești, ca să te ajute să mă trimiți la închisoare pentru răpire?

Marco se lasă pe spate pe canapea; o vede pe Alice privindu-l îngrozită.

Richard îl fixează calm pe Marco în timp ce tânărul îl acuză fără oprire. Apoi se întoarce spre fiica lui și spune:

— Anne, inventează toate astea ca să-ți distragă atenția de la propria lui vină. Eu n-am avut nicio legătură cu ce s-a întâmplat, în afară de faptul că am făcut tot ce am putut ca să o aduc pe Cora înapoi. Și ca să-l protejez pe el de poliție.

— Ești un mincinos! spune Marco disperat. Știi unde este Cora. Dă-ne-o înapoi! Uită-te la fiica ta! Uită-te la ea! Dă-i copilul înapoi!

Anne și-a ridicat capul și acum se uită ba la soțul, ba la tatăl ei. Durerea i se citește pe chip.

— Să chemăm poliția atunci? îl provoacă Richard. Să-i lăsăm pe ei să lămurească totul?

Marco se gândește rapid. Dacă Anne nu recunoaște că știe că Derek era asociat cu tatăl ei sau dacă nu este sigură, Marco nu are niciun argument pe care să se sprijine. Poliția deja îl consideră pe el suspectul principal. Richard, omul de afaceri respectat și de succes, poate să-l predea fără efort. Și Anne, și tatăl ei știu că Marco a luat-o pe Cora din pătuț și i-a dat-o lui Derek. Marco încă e convins că Richard este în spatele planului, dar nu are nicio dovadă împotriva lui.

A încurcat-o.

Și nici pe Cora nu au luat-o înapoi.

Marco crede că Richard o va ține ascunsă pe Cora la nesfârșit, dacă este necesar, doar ca să câștige el.

Cum poate Marco să-l facă pe Richard să creadă că a câștigat, ca să le-o dea înapoi pe Cora?

Ar trebui să mărturisească poliției? Asta vrea Richard? Poate că, odată ce el va fi arestat, „răpitorii" îl vor contacta din nou pe Richard, în mod miraculos, și vor înapoia copilul teafăr. Pentru că, orice ar spune Richard în fața lui Anne, Marco știe că Richard îi vrea pielea pe băț pentru asta. Vrea ca Marco să fie închis, dar să nu pară că el i-a săpat groapa.

— Bine, cheamă poliția, spune Marco.

Anne începe să plângă. Mama ei o mângâie pe spate.

Richard scoate telefonul mobil.

— E târziu, dar sunt sigur că pe detectivul Rasbach nu-l va deranja să vină până aici, spune el.

Marco știe că urmează să fie arestat. Are nevoie de un avocat. Unul bun. Mai poate scoate ceva bani pe casă, dacă Anne îl va lăsa să mai pună o ipotecă. Dar de ce ar fi de acord o femeie să-și ipotecheze casa ca să-și apere soțul de acuzația că și-a răpit propriul copil? Și chiar dacă ar fi de acord, tatăl ei ar face-o să se răzgândească.

Ca și cum i-ar citi gândurile, Richard spune:

— Nu mai e nevoie să-ți spun că nu-ți vom plăti niciun avocat.

Așteaptă cu toții într-o tăcere tensionată să ajungă detectivul. Alice, care în mod normal și-ar face de lucru pregătind ceai pentru toată lumea, nici măcar nu se mișcă de pe canapea.

Marco este distrus. Nenorocitul ăla manipulator de Richard a câștigat. Anne a revenit în sânul familiei o ultimă dată și pentru totdeauna. Atâta timp cât își susține părinții, totul va fi bine pentru ea. Richard va găsi o modalitate de a-i da copilul înapoi. Va fi un erou. Ei vor avea grijă de ea și de copil din punct de vedere financiar, în timp ce el va putrezi în închisoare. Tot ce trebuie să facă Anne este să-l sacrifice pe el. Ea a ales deja, iar el nu o condamnă.

În sfârșit, se aude soneria. Toți tresar. Richard se ridică să răspundă la ușă, în acest timp ceilalți rămân așezați, cu chipurile împietrite, în camera de zi.

Marco hotărăște că va mărturisi tot. Apoi, după ce Cora va fi din nou acasă, teafără, va spune poliției și ce rol a avut Richard în toate astea. Poate nu îl vor crede, dar cu siguranță vor ancheta. Poate vor găsi o legătură între Richard și Derek Honig. Dar Marco este destul de sigur că, între timp, Richard își va acoperi urmele.

Richard îl conduce pe detectivul Rasbach în camera de zi. Detectivul pare să cuprindă toată scena dintr-o privire: o vede pe Anne plângând în brațele mamei ei într-un capăt al canapelei enorme și pe Marco stând în capătul celălalt. Marco știe că, așa palid și transpirat, probabil pare în ochii detectivului un dezastru absolut.

Richard îi oferă acestuia un scaun și spune:

— Îmi pare rău, știu că nu vă place când discutăm noi cu răpitorii și nu vă informăm decât după aceea, dar ne-a fost frică să procedăm altfel.

Rasbach pare aspru.

— Spuneți că v-au sunat?

— Da, ieri. Trebuia să mă întâlnesc cu ei ca să le duc diferența de bani în seara asta, dar nu au venit.

Marco se uită la Richard. Se întreabă ce naiba face. L-au sunat? Richard fie minte poliția, fie îi minte pe el și pe Anne. Când o să spună poliției că Marco a fost cel care a luat-o pe Cora din casă?

Rasbach bagă mâna în buzunarul interior al hainei și își scoate carnețelul. Notează cu grijă tot ce îi zice Richard. Richard nu spune nimic despre Marco. Nici măcar nu se uită la el. Face asta pentru Anne? se întreabă Marco. Îi arată că îl apără intenționat pe Marco, chiar dacă toți știu ce a făcut? Ce joc face Richard? Poate nici nu a intenționat vreodată să spună poliției ce a făcut Marco, doar voia să-l vadă chinuindu-se. Ce nenorocit!

Sau așteaptă ca Marco să-și recunoască vina? Să vadă dacă are curajul s-o facă? Este un test pe care trebuie să-l treacă pentru a o recupera pe Cora?

— Asta e tot? spune Rasbach în cele din urmă, ridicându-se și închizându-și carnețelul.

— Așa cred, spune Richard.

Joacă perfect rolul părintelui și bunicului îngrijorat. Cu nervi de oțel. Un mincinos experimentat.

Richard îl conduce pe detectiv la ușă, în timp ce Marco se prăbușește la loc pe canapea, extenuat și confuz. Dacă acesta a fost un test, tocmai l-a picat.

Anne îi surprinde privirea doar o clipă, apoi întoarce capul. Richard revine în camera de zi.

— Poftim, acum mă crezi? îi spune el lui Marco. Am distrus biletul ca să te protejez pe tine. Tocmai l-am mințit pe polițist. I-am spus că răpitorii m-au contactat pe telefon, ca să te protejez pe tine. Nu i-am spus despre bilet și despre telefonul mobil pe care mi le-au trimis. Și care amândouă te incriminau pe tine. Nu eu sunt personajul negativ în povestea asta, Marco. Tu ești.

Anne se smulge din îmbrățișarea mamei ei și îl fixează pe Marco.

— Deși nu știu de ce fac asta, adaugă el. Nu știu de ce te-ai măritat cu tipul ăsta, Anne.

Marco simte nevoia să plece de acolo, ca să poată gândi în liniște. Nu știe ce pune Richard la cale.

— Hai, Anne, hai să mergem acasă, spune el.

Anne s-a întors din nou cu spatele și nu se uită la el.

— Anne?

— Nu cred că Anne mai merge undeva cu tine, spune Richard.

Marco simte un gol în piept la gândul de a pleca acasă fără Anne. Evident, până la urmă, Richard nu vrea să-l bage la închisoare. Poate nu-și dorește umilința publică de a avea ca ginere un infractor condamnat. Poate că tot timpul ăsta nu a voit decât ca Anne să afle ce fel de om este Marco, să-i despartă. Se pare că a reușit.

Toți îl privesc, așteptându-se ca el să plece. Marco simte ostilitatea și își cheamă un taxi prin telefon. Când sosește taxiul, este surprins că îl urmează toți afară; poate ca să se asigure că pleacă. Cei trei stau pe alee, privindu-l cum se îndepărtează.

Marco se uită în urmă la soția lui, rămasă în picioare pe alee, cu ochii după el, încadrată de mama și tatăl ei. Nu îi distinge expresia de pe chip.

Marco se gândește: Nu o să se mai întoarcă niciodată acasă la mine. Am rămas complet singur.

•

Rasbach nu are stare pe drumul de întoarcere de la conacul familiei Dries. Are o mulțime de întrebări fără răspuns, cea mai importantă fiind: unde este copilul dispărut? Nu pare să se apropie de vreo soluție.

Se gândește la Marco. La expresia bântuită de pe fața lui. Marco era extenuat, terminat. Nu că lui Rasbach i-ar fi milă de el, dar știe că povestea asta este mai complicată decât pare și vrea să afle ce anume i-a scăpat.

Rasbach l-a suspectat pe Richard Dries încă de la început. După mintea lui – poate că este o idee preconcepută, care își are rădăcinile în faptul că Rasbach provine din pătura clasei muncitoare – nimeni nu face atâția bani fără să profite de cineva. Este mult mai ușor să faci bani dacă nu-ți pasă cine are de suferit. Dacă ai scrupule, este mult mai greu să te îmbogățești.

Din punctul de vedere al lui Rasbach, Marco nu are profilul unui răpitor. Lui i s-a părut mereu un om disperat și pus la zid.

Un om care ar putea face ceva greșit dacă ar fi călăuzit în direcția asta. În schimb, Richard Dries este un om de afaceri versat, cu o avere considerabilă, care, pe bună dreptate sau nu, are ceva care îl pune în gardă pe Rasbach. Uneori, oamenii ăștia au un fel de aroganță care îi face să creadă că sunt mai presus de lege.

Richard Dries este un om la care trebuie să fie atent.

Din acest motiv, Rasbach i-a montat microfoane în telefoane.

Știe că răpitorii nu l-au sunat. Richard minte.

Se hotărăște să pună vreo doi polițiști să stea cu ochii pe casă.

Capitolul treizeci și cinci

În dormitorul ei – ea și Richard au dormitoare separate de câțiva ani – Alice se plimbă încoace și încolo pe covorul de pluș. Este măritată cu Richard de foarte mult timp. În urmă cu doar câțiva ani nu ar fi crezut așa ceva despre el. Dar acum este un om cu tot felul de secrete. Secrete oribile, de neiertat, dacă tot ceea ce tocmai a auzit ea este adevărat.

Știe de ceva vreme că Richard se vede cu altă femeie. Nu este prima oară când el își face de cap, însă, de data asta, Alice și-a dat seama că este ceva diferit. L-a simțit îndepărtându-se de ea, de parcă ar fi fost deja cu un picior afară pe ușă. De parcă ar fi avut un plan de plecare. Nu s-a mai gândit niciodată c-ar putea s-o părăsească; nu credea că va avea acest tupeu.

El știe că, dacă o părăsește, nu va primi nici măcar un cent. În asta stă frumusețea contractului prenupțial. Dacă o părăsește, nu primește jumătate din averea ei, nu primește nimic. Iar el are nevoie de banii ei, pentru că dintr-ai lui nu i-a mai rămas mare lucru. La fel ca în cazul lui Marco, afacerea lui Richard nu a mers prea bine în ultimii ani. Își ține firma neprofitabilă deschisă ca să nu se afle că a eșuat, ca să se poată da mare om de afaceri. Ea a tot vărsat bani în firma lui ca să-l ajute să iasă basma curată. La început, nu a deranjat-o, pentru că îl iubea.

Acum nu îl mai iubește. Nu după tot ce s-a întâmplat.

De câteva luni știe că are o relație serioasă cu altcineva. La început, s-a făcut că nu vede, așteptându-se să se termine, așa cum se terminaseră și celelalte. La urma urmei, partea fizică din căsnicia lor se încheiase cu mult timp în urmă. Dar pe măsură ce relația lui continua, Alice a devenit obsedată de identitatea celeilalte femei.

Richard se pricepea să-și ascundă urmele. Ea nu putea să-l prindă asupra faptului. În cele din urmă, a trecut peste senzația de silă și a angajat un detectiv particular. L-a angajat pe cel mai scump pe care l-a găsit, presupunând, pe drept cuvânt, că va fi și cel mai discret. S-au întâlnit într-o vineri după-amiază ca să discute despre raportul lui. A crezut că era pregătită, dar ce a descoperit detectivul a șocat-o de-a dreptul.

Femeia cu care se vedea soțul ei era vecina fiicei lor, Cynthia Stillwell. O femeie care avea aproape jumătate din vârsta lui. O prietenă de-a fiicei lui. O femeie pe care a cunoscut-o la o petrecere în casa fiicei lui. Era dezgustător!

Alice a stat la Starbucks, cu privirea ațintită asupra mâinilor ei cu vene proeminente, care strângeau bine poșeta, în timp ce detectivul particular de lux, cu Rolex la mână, își trecea în revistă descoperirile. Alice s-a uitat la fotografii, apoi și-a întors repede capul. El i-a prezentat locurile și datele întâlnirilor. Ea l-a plătit în numerar. I s-a făcut rău.

Apoi s-a dus acasă și a hotărât să mai aibă răbdare. Avea să-l aștepte pe Richard să-i spună că o părăsește. Nu știa ce o să facă el de dragul banilor și nici nu-i păsa. Știa numai că avea să-l refuze dacă îi cerea ei. L-a rugat pe detectivul particular să îi supravegheze fondurile bancare ca să vadă dacă nu cumva el scotea bani fără știrea ei. S-a hotărât să-l angajeze pe detectiv pe termen lung, dar nu aveau să se mai întâlnească la același Starbucks, ci să găsească un loc mai retras. Toată experiența asta a făcut-o să se simtă murdară.

Apoi, chiar în aceeași noapte, a fost furată Cora, iar aventura sordidă a lui Richard a fost împinsă în plan secundar de oroarea răpirii. La început, Alice s-a temut că fiica ei își omorâse copilul și că ea și Marco ascunsesem cadavrul, ca să nu se afle. La urma urmei, Anne avea boala aceea și se chinuia să facă față rolului de mamă. Era foarte stresată și Alice știa că stresul era un declanșator pentru cineva ca Anne. Apoi, ce ușurare, sosiseră salopeta și biletul.

Ce de emoții! Când au crezut că o vor lua pe Cora înapoi în ziua aceea și apoi au pierdut-o iar. Și în tot acest timp durerea și teama pentru nepoata ei micuță și îngrijorarea pentru starea emoțională fragilă a fiicei ei.

Și apoi… seara aceasta.

Abia în seara asta a înțeles tot. A fost șocată când l-a auzit pe Marco recunoscând că el o luase pe Cora. Încă și mai șocată când Marco l-a acuzat pe soțul ei că i-a întins o cursă. Dar apoi, în timp ce stătea acolo, cu fiica ei zdruncinată în brațe, totul a început să aibă o logică îngrozitoare.

Marele plan al lui Richard. Răpirea. Înscenarea astfel încât Marco să iasă vinovat. Unde erau cele cinci milioane? Era destul de sigură că Richard le ascunsese undeva. Și mai sunt și cele două milioane suplimentare, pregătite în spatele dulapului din hol, într-o altă geantă sport, așteptând următoarea încercare. Ea nu a văzut nici biletul, nici telefonul mobil. Richard i-a spus că le-a distrus.

Richard avea s-o ușureze de șapte milioane de dolari sub pretextul că o recuperează pe singura lor nepoată de la răpitori. Nenorocitul!

Ca să poată s-o părăsească pentru femeia aia îngrozitoare, Cynthia.

Era destul de rău că îi era necredincios, că o părăsea pentru o femeie de vârsta fiicei ei. Era destul de rău că încerca să îi fure banii. Dar cum îndrăznea să o rănească pe fiica ei în felul ăsta?

Și unde este nepoata ei?

Ia telefonul mobil și îl sună pe detectivul Rasbach. Are să-i spună niște lucruri, chiar acum.

În plus, ar vrea să vadă fotografia bărbatului acela, Derek Honig.

•

Anne petrece o noapte agitată în fostul ei pat din fosta ei cameră. Stă trează toată noaptea, ascultând zgomotele casei și gândindu-se. Pe lângă pierderea dureroasă a copilului, se simte trădată de toată lumea. Trădată de Marco, pentru că a avut un rol în răpire. Trădată de tatăl ei, care a avut un rol și mai dezgustător, dacă Marco are dreptate în privința lui. Și este sigură că Marco are dreptate, pentru că tatăl ei a negat că l-ar cunoaște pe Derek Honig. Dacă tatăl ei nu ar fi implicat în dispariția Corei, nu ar avea niciun motiv să nege că îl cunoaște pe Honig. Anne și-a primit răspunsul. Așa că atunci când el a întrebat-o, s-a prefăcut că nu l-a recunoscut pe Derek, că nu îl văzuse niciodată.

Se întreabă cât știe sau bănuiește mama ei.

Anne aproape că a stricat totul aseară, la început. Dar apoi și-a recăpătat calmul, și-a amintit ce are de făcut. Îi pare rău pentru Marco – dar nu chiar atât de rău, având în vedere ce a făcut –, îi pare rău că nu l-a susținut aseară, dar își vrea copilul înapoi. Este sigură că l-a mai văzut pe bărbatul mort de câteva ori în casa asta, cu ani în urmă. El și tatăl ei obișnuiau să stea de vorbă în spatele casei, lângă copaci, noaptea târziu, după ce pleca ea la culcare. Îi urmărea de la fereastră. Chiar de la fereastra asta. Nu l-a văzut niciodată pe Derek Honig cu tatăl ei stând la piscină, bând ceva, sau cu alți oameni prezenți, nici măcar cu mama ei. Mereu venea târziu, după lăsarea întunericului, și apoi se duceau amândoi să vorbească în spate, lângă copaci. Copil fiind, Anne a știut instinctiv că nu trebuia să-l întrebe pe tatăl ei despre asta, că era secret. Ce fel de lucruri au făcut împreună de-a lungul timpului, dacă au fost în stare să-i răpească copilul? De ce este capabil tatăl ei?

Se ridică și se uită pe fereastra camerei ei, care dă spre terenurile din spatele casei și spre pădurea ce duce la ravenă. A fost o noapte încinsă, dar acum dinspre ocean vine o briză ușoară. Este foarte devreme, abia dacă distinge conturul lumii de dincolo de fereastră.

Aude un zgomot de la parter, o ușă care se închide încet. Pare ușa din spate, de la bucătărie. Cine să iasă afară așa de devreme? E posibil ca nici mama ei să nu poată să doarmă. Anne se gândește să coboare și ea, să-i ceară socoteală și să vadă dacă mama ei poate să-i spună ceva.

De la fereastră, îl vede pe tatăl ei furișându-se afară din casă și traversând peluza din spate. Pășește hotărât, ca și cum ar ști exact unde se duce. Ține în mână o geantă sport voluminoasă.

Anne îl urmărește din spatele perdelei, la fel cum făcea în copilărie, temându-se că el ar putea să se întoarcă și să o prindă spionându-l. Dar nu se întoarce. Se îndreaptă spre deschizătura dintre copaci, unde începe cărarea. Anne cunoaște bine cărarea aceea.

•

Acasă, nici Marco nu poate să doarmă. Se învârte singur prin casă, chinuindu-se cu gânduri negre. Anne l-a părăsit de tot; înregistrarea făcută de Cynthia l-a distrus în ochii lui Anne. Aseară l-a trădat când nu a recunoscut că îl văzuse pe tatăl ei cu Derek Honig, dar nu o poate învinui. A făcut ce trebuia să facă, și el înțelege de ce. Pentru că ea a făcut ce trebuia să facă, poate Cora le va fi adusă înapoi.

Adusă lui Anne, nu lui Marco. Îi trece prin minte că n-o va mai vedea niciodată pe Cora. Anne va divorța de el, bineînțeles. Își va lua cei mai buni avocați și va primi custodia exclusivă. Iar dacă el va încerca să se folosească de dreptul de vizită, Richard îl va amenința că va povesti poliției despre rolul lui în răpire. A renunțat la orice drept asupra copilului său.

Este singur. A pierdut singurii doi oameni de pe lume care contează pentru el, soția și copilul lui. Nimic altceva nu mai contează acum. Nu i se mai pare important nici măcar că este ruinat financiar sau că cineva îl șantajează.

Tot ce poate să facă acum este să se plimbe încolo și încoace prin casă și să aștepte ca fiica lui să fie găsită.

Se întreabă dacă măcar îl vor anunța și pe el. Excluderea lui din cercul strâns al familiei este completă. Poate va fi nevoit să afle din ziare despre întoarcerea Corei din morți.

•

Anne ezită doar o clipă. Există un singur motiv pentru care tatăl ei s-ar duce în ravenă la ora asta, fără să-l vadă careva, ducând o geantă mare cu el. Se duce să o ia pe Cora. O să se întâlnească cu cineva în ravenă.

Habar nu are ce ar trebui să facă. Să-l urmărească? Sau să rămână pe loc și să aibă încredere că îi va aduce copilul înapoi? Dar Anne s-a săturat să mai aibă încredere în tatăl ei. Trebuie să afle adevărul.

Se îmbracă repede cu hainele pe care le-a purtat și cu o zi în urmă, apoi coboară rapid în bucătărie și iese pe ușa din spate. O întâmpină un aer răcoros și umed, iar pielea de pe brațe i se face ca de găină. Pornește pe iarba umedă de rouă, călcând pe urmele lăsate de tatăl ei. Nu are niciun plan, acționează din instinct.

Aleargă ușor pe treptele de lemn care duc la ravena împădurită, cu o mână pe balustradă, aproape zburând în semiobscuritate. Odinioară știa bine drumul, dar nu a mai mers pe cărarea aceasta de câțiva ani. Oricum, memoria tot o ajută.

Este chiar mai întuneric în pădure. Pământul de sub picioarele ei este moale și umed și îi înghite pașii. Nu prea face zgomot când coboară pe poteca noroioasă, cât poate de repede, după tatăl ei. Este înfricoșător în întuneric. Nu-l vede în fața ei, dar trebuie să presupună că a rămas pe cărare.

Inima îi bate să-i iasă din piept de frică și efort. Știe că acum e momentul decisiv. Crede că tatăl ei a venit aici ca s-o recupereze pe fata ei și să i-o aducă înapoi. Brusc, își dă seama că, dacă dă

peste ei la întâlnire, poate strica tot. Trebuie să rămână ascunsă. Rămâne nemișcată o clipă, ascultând, uitându-se cu atenție în pădurea întunecoasă. Nu vede decât copaci și umbre. Începe iar să meargă pe cărare, mai atentă, dar cât de repede poate, aproape orbește, gâfâind din cauza panicii și a efortului. Ajunge la o cotitură, unde un alt set de trepte din lemn urcă abrupt la o stradă rezidențială. Anne își ridică privirea. Acolo, în față. Îl vede pe tatăl ei. E singur și coboară scările care urcă din ravenă și dau în strada următoare. Are un pachet în brațe. Probabil o vede acum. Își dă seama oare că este ea în pădure, pe întuneric?

— Tati! țipă ea.

— Anne? strigă el. Ce cauți aici? De ce nu dormi?

— E Cora?

Se apropie, respirând cu dificultate. E la baza scărilor acum; tatăl ei e pe la jumătate și vine spre ea. Începe să se lumineze deja. Anne poate să-i vadă fața.

— Da, e Cora! strigă el. În sfârșit, ți-am luat-o înapoi.

Pachetul nu se mișcă; atârnă ca o marfă neînsuflețită în brațele lui. El coboară treptele spre ea.

Anne se holbează îngrozită la pachetul inert din brațele lui.

Apoi, aleargă cât poate de repede în întâmpinarea lui. Se împiedică, se ajută de mâini să-și recapete echilibrul, își întinde brațele.

— Dă-mi-o! strigă ea.

El îi întinde pachetul. Anne dă la o parte pătura care acoperă fața copilului, înspăimântată de ce ar putea găsi. Fetița stă așa de nemișcată! Anne se uită la fața ei. Este Cora. Pare moartă. Anne trebuie să se uite la ea îndeaproape ca să-și dea seama dacă respiră. Respiră! Firav. Ochii copilului tremură dincolo de pleoapele palide.

Anne își pune mâna ușor pe pieptul Corei. Simte tic-tac-ul delicat al inimii ei, îi simte pieptul mic ridicându-se și coborând. Trăiește, dar nu se simte bine. Anne se așază pe o treaptă și o pune imediat pe Cora la sân. Încă mai are lapte.

Cu puțină încurajare, bebelușul slăbit prinde sânul. Apoi începe să sugă cu lăcomie. Anne își ține copilul la piept, un moment pe care a crezut că n-o să-l mai trăiască niciodată. Lacrimile îi curg pe obraji în timp ce își privește fetița mâncând.

Își ridică ochii spre tatăl ei, care a rămas în picioare lângă ea. El își abate privirea.

Încearcă să explice:

— A sunat cineva iar, cam acum o oră. A stabilit altă întâlnire, pe drumul de dincolo de ravenă. De data asta, a venit un bărbat. I-am dat banii, iar el mi-a dat-o pe Cora. Slavă Domnului! Tocmai voiam s-o aduc acasă și să te trezesc.

Îi zâmbește.

— S-a terminat, Anne, am luat-o înapoi. Ți-am adus-o înapoi.

Anne se uită în jos la copilul ei și nu spune nimic. O are iar pe Cora. Trebuie să-l sune pe Marco.

Capitolul treizeci și șase

Marco are stomacul agitat când ajunge cu taxiul la casa părinților lui Anne. Vede toate mașinile de poliție, ambulanța parcată chiar în fața ușii. Recunoaște și mașina detectivului Rasbach.

Șoferul întreabă:

— Ce se întâmplă aici, dom'le?

Marco nu-i răspunde.

Anne l-a sunat pe mobil în urmă cu doar câteva minute și i-a spus: O am. E bine. Trebuie să vii.

Cora trăiește și Anne l-a sunat. Ce se întâmplă mai departe, habar nu are.

Marco urcă în grabă treptele casei din care a plecat acum câteva ore și se năpustește în camera de zi. O vede pe Anne pe canapea, legănând-o pe fiica lor micuță. În spatele canapelei stă un polițist în uniformă, ca pentru a o proteja. Mama și tatăl lui Anne nu sunt în cameră. Marco se întreabă unde sunt, ce s-a întâmplat.

Marco se grăbește spre Anne și copil și îi cuprinde pe amândoi în brațe, plângând. Apoi se retrage și o privește cu atenție pe Cora. Pare slabă și bolnavă, dar respiră și doarme liniștit, cu pumnișorii strânși.

— Slavă Domnului! zice Marco tremurând, cu lacrimile curgându-i pe față. Slavă Domnului!

Își privește fiica minunându-se și îi mângâie buclele blonde. N-a mai fost așa de fericit niciodată. Vrea să prelungească momentul acesta, să și-l amintească pentru totdeauna.

— Medicii au consultat-o și au spus că e bine, spune Anne, dar ar trebui s-o ducem la spital, ca să fie examinată minuțios.

Anne pare trasă la față și obosită, dar, își dă el seama, e cu adevărat fericită.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt părinții tăi? întreabă Marco într-un sfârșit, stânjenit.

— Sunt în bucătărie, spune ea.

Dar înainte ca ea să poată zice mai multe, detectivul Rasbach li se alătură în camera de zi.

— Felicitări, spune el.

— Mulțumim, răspunde Marco.

Ca de obicei, nu îl poate citi, nu știe ce se întâmplă dincolo de ochii aceia atenți, pătrunzători.

— Sunt tare bucuros că v-ați recuperat copilul sănătos, spune Rasbach.

Se uită direct la Marco.

— Nu voiam să spun înainte, dar șansele erau foarte proaste.

Marco se așază agitat lângă Anne, uitându-se în jos la Cora și întrebându-se dacă momentul acesta fericit urmează să treacă

rapid, dacă Rasbach urmează să-i spună că știe tot. Marco vrea să amâne acea clipă, preferabil la nesfârșit, dar trebuie să afle. Tensiunea este de nesuportat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el din nou.

— Nu puteam să dorm, îi zice Anne. De la fereastra dormitorului meu, l-am văzut pe tata ducându-se spre ravenă. Avea în mână o geantă sport. Am crezut că se duce iar să se întâlnească cu răpitorii. L-am urmărit în ravenă și, când am ajuns eu la el, o avea deja. Răpitorii sunaseră încă o dată și stabiliseră un alt schimb. De data asta, a apărut un bărbat cu Cora.

Se întoarce către detectiv.

— Când m-am întâlnit eu cu tata, bărbatul dispăruse deja.

Marco așteaptă în tăcere. Deci așa se va desfășura jocul. Încearcă să-și dea seama care sunt consecințele. Richard urmează să fie eroul. El și Alice au plătit din nou pentru a o aduce pe Cora înapoi. Anne tocmai a spus asta poliției. Marco nu știe dacă ea chiar crede asta sau nu.

Marco nu știe nici ce crede detectivul. Ca de obicei, este imposibil de citit.

— Ce se întâmplă acum? întreabă Marco.

Rasbach se uită la el.

— Acum, Marco, spunem adevărul.

Marco se simte brusc slăbit, aproape amețit. O vede pe Anne ridicându-și privirea de la copil la detectiv, speriată de iminența dezastrului.

— Cum? spune Marco.

Simte că pe piele încep să i se formeze broboane de sudoare.

Rasbach se așază pe fotoliul din fața lor. Se apleacă în față hotărât.

— Știu ce ai făcut, Marco. Știu că ai luat copilul din pătuț și l-ai pus în mașina lui Derek Honig la scurt timp după 12:30 în noaptea cu pricina. Știu că Derek l-a dus la cabana lui din Catskills, unde a fost omorât cu brutalitate câteva zile mai târziu.

Marco nu spune nimic. Știe că asta a crezut Rasbach de la început, dar ce dovezi are? I-a spus oare Richard despre telefon? Asta a făcut în bucătărie? I-a spus oare Anne despre înregistrare? Deodată, Marco nu suportă să se uite la soția lui.

— Uite ce cred eu, Marco, spune Rasbach vorbind rar, ca și cum ar înțelege că Marco este așa de tulburat, încât ar putea să nu priceapă ce-i spune. Cred că aveai nevoie de bani. Cred că ai plănuit răpirea asta cu Derek Honig ca să storci bani de la părinții soției tale. Nu cred că soția ta a știut ceva despre asta.

Marco clatină din cap că nu. Trebuie să nege tot.

— Pe urmă, spune Rasbach, nu mi-e clar. Poate mă ajuți tu. Tu l-ai omorât pe Derek Honig, Marco?

Marco tresare violent.

— Nu! De ce ați crede așa ceva?

Este foarte agitat. Își șterge mâinile transpirate de pantaloni.

— Derek te-a trădat, spune Rasbach. Nu a adus copilul să facă schimbul, așa cum era planul. A păstrat banii pentru el. Știai unde era cu copilul. Știai de cabana din pădure.

— Nu! strigă Marco. Nu știam unde e cabana! Nu mi-a spus niciodată!

În cameră s-a lăsat o liniște mormântală, cu excepția ticăitului ceasului de pe polița căminului. Hohotind, Marco își îngroapă fața în mâini. Rasbach așteaptă și lasă tăcerea zdrobitoare să umple camera. Apoi spune, mai blând:

— Marco, nu cred că ai intenționat să iasă așa. Nu cred că tu l-ai omorât pe Derek Honig. Cred că socrul tău, Richard Dries, l-a omorât pe Derek Honig.

Marco își ridică privirea.

— Dacă ești sincer cu noi, dacă ne spui tot ce știi ca să ne ajuți să-l punem sub acuzare pe socrul tău, putem discuta despre o înțelegere.

— Ce fel de înțelegere? întreabă Marco.

Gândurile i se accelerează.

— Dacă ne ajuți, ți-am putea oferi imunitate la urmărirea penală pentru acuzația de conspirație la răpire. Pot să vorbesc cu procurorul, cred că va fi de acord, având în vedere circumstanțele.

Dintr-odată, Marco vede speranță acolo unde nu era nimic. I s-a uscat gura. Nu poate să vorbească. Dă din cap, în schimb. Pare să fie suficient.

— Va trebui să vii cu noi la secție, spune Rasbach, când terminăm aici.

Se ridică și se întoarce în bucătărie.

Anne rămâne în camera de zi, legănându-și copilul adormit, dar Marco se ridică și îl urmează pe Rasbach în bucătărie. Este surprins că picioarele îi funcționează destul, încât să-l ducă până acolo. Richard stă pe unul dintre scaunele din bucătărie, tăcând cu încăpățânare. Privirile li se întâlnesc. Richard se uită în altă parte. Un polițist în uniformă îl obligă pe Richard să se ridice și îi pune cătușele. Alice privește din fundal, fără să vorbească, cu chipul inexpresiv.

— Richard Adam Dries, spune detectivul Rasbach, sunteți arestat pentru uciderea lui Derek Honig și pentru răpirea Corei Conti. Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Tot ce spuneți poate și va fi folosit împotriva dumneavoastră la tribunal. Aveți dreptul să vorbiți cu un avocat…

Marco se uită, uimit de norocul lui. Copilul lui e iar acasă, teafăr. Richard a fost demascat și va primi ce merită. El, Marco, nu va fi acuzat. Cynthia nu mai are cu ce să-l șantajeze acum. Pentru prima dată de când a început coșmarul ăsta, poate să respire. S-a terminat. În sfârșit, s-a terminat…

Doi polițiști în uniformă îl conduc pe Richard încătușat prin camera de zi și spre ușa din față, cu Rasbach, Marco și Alice

urmându-i. Richard nu spune nimic. Nu vrea să se uite la soția, la fiica, la nepoata sau la ginerele lui.

Marco, Anne și Alice îl privesc în timp ce este scos de acolo.

Marco îi aruncă o privire soției lui. Și-au recăpătat fiica adorată. Acum, Anne știe tot. Nu mai există secrete între ei.

•

La secția de poliție, stabilesc detaliile înțelegerii cu Marco. Marco are un avocat nou, de la o firmă de avocatură de top, specializată în drept penal, din centrul orașului, alta decât cea a lui Aubrey West.

Marco îi povestește tot lui Rasbach. Îi spune:

— Richard mi-a înscenat totul. Mi-a întins o cursă. El l-a trimis pe Derek la mine. A fost numai ideea lui. Știau că aveam nevoie de bani.

Vorbește și Anne:

— Ne-am dat seama că tatăl meu era în spatele poveștii. Eu știam că îl cunoștea pe Derek Honig. L-am recunoscut. Venea la noi acasă cu mulți ani în urmă. Dar dumneavoastră de unde ați știut?

Rasbach răspunde:

— Mi-am dat seama că a mințit. A zis că răpitorii l-au sunat pe el, dar i-am pus telefoanele sub urmărire. Știam că nu l-au sunat. Apoi, aseară, m-a sunat mama ta.

— Mama?

— Tatăl tău avea o aventură.

— Știu, spune Anne. Mi-a zis mama dimineață.

Marco întreabă:

— Ce legătură are asta?

— Soacra ta a angajat un detectiv particular ca să afle ce se întâmpla. Detectivul a pus un dispozitiv de urmărire prin GPS pe mașina lui Richard acum câteva săptămâni, încă e acolo.

Marco și Anne îl ascultă cu atenție pe detectiv.

— Știm că Richard s-a dus la cabană cam atunci când a avut loc crima.

Marco și Anne se uită unul la altul. Rasbach adaugă:

— Și mama ta l-a recunoscut pe Honig, imediat ce i-am arătat o fotografie cu el.

Marco spune:

— Richard avea telefonul mobil. Telefonul lui Derek. Cel pe care trebuia să-l folosim ca să ținem legătura. Dar Derek nu m-a sunat niciodată și n-a răspuns niciodată. Am observat că erau niște apeluri pierdute, iar când am sunat eu, a răspuns Richard. A spus că răpitorii i-au trimis telefonul cu un bilet. Dar m-am întrebat dacă nu cumva îl omorâse pe Derek și îl luase de la el. N-am crezut niciun moment că a existat un bilet. A zis că l-a distrus ca să mă protejeze, pentru că era o probă împotriva mea.

Rasbach spune:

— Alice n-a văzut nici biletul, nici telefonul. Richard a spus că le-a primit când ea era plecată de-acasă.

— De ce l-a omorât Richard pe Derek? întreabă Marco.

— Noi credem că Derek trebuia să dea copilul înapoi când ai dus banii de răscumpărare, dar nu l-a dat, așa că Richard și-a dat seama că a fost înșelat. Credem că l-a găsit pe Derek la cabană în noaptea aceea și l-a omorât. Atunci i s-a ivit ocazia de a cere încă o răscumpărare, ca să obțină și mai mulți bani.

— Unde a fost Cora, după ce a fost luată din cabană? Cine a avut grijă de ea? întreabă Anne.

— Am prins-o pe fiica secretarei lui Richard când tocmai pleca din zonă cu mașina, imediat după ce Richard a luat copilul înapoi. La ea a fost Cora. Se pare că are niște probleme cu drogurile și avea nevoie de bani.

Anne icnește, îngrozită, și-și duce mâna la față.

•

Epuizați, dar ușurați, Anne și Marco se întorc în sfârșit acasă cu Cora. După ce au fost la secția de poliție, au dus-o pe Cora la spital, unde a fost consultată și au primit confirmarea că totul este în regulă. Acum, Marco. Încropește o masă rapidă pentru amândoi, în timp ce Cora suge lacomă din nou. Presa nu se mai îngrămădește la ușa lor. Avocatul cel nou le-a spus răspicat ziariștilor că Anne și Marco nu vor vorbi deloc cu ei și i-a amenințat că îi vor da în judecată dacă vor fi hărțuiți. La un moment dat, după ce se vor liniști lucrurile, vor scoate casa la vânzare.

În sfârșit, o pun pe Cora în pătuțul ei, să doarmă. Au dezbrăcat-o și i-au făcut baie, studiind-o la fel de atent ca atunci când de-abia venise pe lume, să se asigure că totul este în regulă. Și chiar este un fel de renaștere, după ce au primit-o înapoi din morți. Poate că este un început nou pentru familia lor.

Copiii sunt rezistenți, își spune Anne. Cora va fi bine.

Stau amândoi în picioare lângă pătuț, uitându-se la fetița lor, care zâmbește și gângurește la ei. Este așa o ușurare să o vadă zâmbind! În primele ore după ce au primit-o înapoi, doar a supt și a plâns întruna. Dar acum Cora începe să zâmbească iar. Stă pe spate în pătuț, cu mieii colorați și cei doi părinți aplecați asupra ei, și dă jucăuș din picioare.

— N-am mai crezut c-o să vină momentul ăsta, șoptește Anne.

— Nici eu, zice Marco, zornăind jucăria spre Cora.

Ea gângurește, o apucă și o strânge tare.

O vreme, cei doi tac și așteaptă până adoarme fiica lor.

— Crezi că o să poți să mă ierți vreodată? întreabă Marco în cele din urmă.

Anne se gândește: Cum aș putea să te iert după cât de egoist și slab, și prost ai fost? Spune:

— Nu știu, Marco. Văzând și făcând.

El dă din cap, îndurerat. După o clipă, spune:

— Nu au existat niciodată alte femei, Anne, jur.
— Știu.

Capitolul treizeci și șapte

Anne o pune pe Cora înapoi în pătuț, sperând că este ultima dată când o mai alăptează în noaptea asta și că de acum încolo bebelușul va dormi neîntrerupt până dimineață. Este târziu, foarte târziu, dar încă o aude pe Cynthia plimbându-se neobosită în casa vecină.

A fost o zi plină de dezvăluiri șocante. După ce tatăl ei a fost luat din casa părintească încătușat, mama ei a chemat-o pe Anne deoparte, în timp ce Marco ținea în brațe copilul adormit, în camera de zi.

— Cred c-ar trebui să știi cu cine se vedea tatăl tău, a zis ea.

— Contează? a întrebat Anne.

Ce mai conta cu cine se vedea tatăl ei? Probabil era o femeie mai tânără și atrăgătoare. Bineînțeles. Lui Anne nu-i păsa cine era. Pentru ea conta faptul că tatăl ei – de fapt, își amintește ea, tatăl ei vitreg – i-a răpit copilul ca să facă rost de câteva milioane de dolari din banii mamei ei. Acum, avea să fie închis pentru răpire și crimă. Tot nu-i venea să creadă că era real.

— Se vedea cu vecina ta, Cynthia Stillwell, a zis mama ei.

Anne s-a uitat la ea nevenindu-i să creadă, șocată totuși de această veste, după toate celelalte.

— A cunoscut-o la petrecerea de Anul Nou de la tine de acasă, a spus mama ei. Îmi aduc aminte că am văzut-o flirtând cu el. N-am băgat-o în seamă atunci. Dar detectivul particular a aflat tot. Am fotografii.

Pe fața mamei ei se citește dezgustul.

— Fotocopii după chitanțele de la hoteluri.

Anne a întrebat:

— De ce nu mi-ai spus?

— Am aflat și eu abia recent, a explicat Alice. Apoi, Cora a fost răpită și nu voiam să te supăr și cu asta.

A adăugat cu amărăciune:

— Detectivul ăla a fost una dintre cele mai bune investiții pe care le-am făcut vreodată.

Acum, Anne se întreabă la ce se gândește Cynthia. Graham este plecat. Ea este singură alături. Probabil a aflat că Richard a fost arestat. S-a dat la știri. Oare îi pasă măcar ce se întâmplă cu Richard?

Copilul doarme adânc în pătuț. Marco doarme în patul lor, sforăind puternic. Este prima oară când doarme ca lumea în mai mult de o săptămână. Însă Anne este foarte trează. La fel și Cynthia, alături.

Anne își pune niște sandale și iese din casă pe ușa din spate, de la bucătărie. Face în liniște cei câțiva pași până în curtea din spate a Cynthiei, atentă să nu lase poarta să se închidă cu zgomot. Traversează curtea și rămâne în picioare în întuneric, cu fața la

câțiva centimetri de geam, uitându-se prin ușa glisantă. În bucătărie, lumina este aprinsă. O vede pe Cynthia foindu-se în colțul de lângă chiuvetă, dar Cynthia probabil nu poate să o vadă pe ea. Anne o urmărește o vreme pe întuneric. Cynthia își face niște ceai. Poartă o cămașă de noapte sexy, verzuie, foarte provocatoare pentru o noapte petrecută singură acasă.

Cynthia habar nu are că Anne este acolo și o privește.

Anne bate ușor în ușa de sticlă. O vede pe Cynthia tresărind și întorcându-se spre sursa sunetului. Anne își apasă fața pe sticlă. Își dă seama că Cynthia nu știe ce-ar trebui să facă. Dar apoi se duce la ușă și o întredeschide câțiva centimetri.

— Ce vrei? întreabă ea distant.

— Pot să intru? întreabă Anne.

Tonul ei este oarecum neutru, poate chiar prietenos.

Cynthia se uită precaut la ea, dar nu spune nu și se dă la o parte. Anne deschide ușa mai larg și intră, închizând-o cu grijă după ea.

Cynthia se întoarce la blatul de bucătărie și îi spune peste umăr:

— Tocmai îmi făceam niște ceai. Mușețel. Vrei și tu? Se pare că nici tu, nici eu nu putem să dormim în noaptea asta.

— Sigur, de ce nu? zice Anne amabil.

O urmărește pe Cynthia pregătind încă o ceașcă de ceai. Pare agitată.

— Ei, de ce ai venit? spune Cynthia direct, în timp ce-i întinde ceașca lui Anne.

— Mulțumesc, spune Anne așezându-se în vechiul ei loc de la masa din bucătărie, ca și cum ar fi încă prietene și ar sta la un ceai și povești.

Ignoră întrebarea Cynthiei. Se uită prin bucătărie, suflând în băutura fierbinte ca s-o răcească, de parcă nu ar avea nimic anume de discutat.

Cynthia rămâne în picioare lângă blat. Nu se preface că sunt încă prietene. Anne o studiază peste marginea ceștii. Cynthia pare obosită, mai puțin atrăgătoare. Pentru prima dată, Anne își poate imagina cum va arăta Cynthia când va îmbătrâni.

— Am luat-o înapoi pe Cora, spune Anne voioasă. Probabil ai auzit.

Își înclină capul spre peretele comun; știe că probabil Cynthia poate să audă prin el când plânge copilul.

— Minunat! spune Cynthia.

Între ele este masa din bucătărie, pe care se află un suport din lemn plin cu cuțite. Anne are același set acasă.

A fost la ofertă la magazinul alimentar nu cu mult timp în urmă.

Anne își pune ceașca pe masă.

— Voiam doar să lămurim ceva.

— Ce anume? spune Cynthia.

— N-o să ne șantajezi cu înregistrarea aia.

— Ei, cum așa? spune Cynthia de parcă n-ar crede asta nici măcar o secundă, de parcă ar crede că totul e o farsă.

— Pentru că poliția știe ce a făcut Marco, spune Anne. Le-am spus despre filmare.

— Serios!

Cynthia pare sceptică. Pare că se gândește că Anne o aburește.

— Și de ce le-ai spune asta polițiștilor? N-ar însemna că Marco ar fi băgat la închisoare? A, stai puțin… vrei să fie băgat la închisoare.

Îi aruncă lui Anne o privire superioară.

— Nu pot să zic că te învinovățesc.

— Marco nu va merge la închisoare, spune Anne.

— Eu n-aș fi așa de sigură.

— O, ba sunt sigură. Marco nu se duce la închisoare pentru că tatăl meu – amantul tău – a fost arestat pentru crimă și conspirație la răpire, așa cum sunt sigură că știi deja.

Anne vede cum chipul Cynthiei împietrește.

— O, da, Cynthia, știu tot. Mama a pus un detectiv particular să vă urmărească. Are fotografii, chitanțe, tot.

Anne mai ia o înghițitură de ceai, simțindu-se bine.

— Aventura ta secretă nu mai e chiar așa de secretă.

În sfârșit, Anne are avantajul și îi place. Îi zâmbește Cynthiei.

— Și ce-i cu asta? zice Cynthia într-un final.

Dar Anne își dă seama că este iritată.

— Ceea ce poate nu știi, spune Anne, este că Marco a făcut o înțelegere cu poliția.

Pentru o clipă, Anne vede îngrijorarea pe chipul Cynthiei și ajunge la motivul venirii ei. Spune amenințător:

— Ai fost părtașă la asta de la bun început. Ai știut tot.

— N-am știut nimic, zice Cynthia disprețuitor, numai că soțul tău și-a răpit propriul copil.

— O, ba eu cred că ai știut. Cred că ai fost complice cu tatăl meu. Știm cu toții cât de mult iubești banii, zice Anne cu o urmă de venin. Poate că tu ești cea care va fi băgată la închisoare.

Cynthia se schimbă la față.

— Nu! N-am știut ce a făcut Richard până când am văzut la știri, în seara asta. Nu am fost implicată. Am crezut că Marco era vinovatul. N-ai nicio dovadă împotriva mea. Nici nu m-am apropiat de copilul tău.

— Nu te cred, zice Anne.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, ăsta e adevărul! spune Cynthia.

Se uită la Anne cu ochii mijiți.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Anne? Erai așa de amuzantă, de interesantă… Pe urmă ai născut. Te-ai schimbat complet. Îți dai seama măcar cât de banală și tristă, și plicticoasă ai devenit? Bietul Marco, mă întreb cum de te suportă.

— Nu schimba subiectul! Nu e vorba despre mine acum. Sigur știai ce avea de gând tatăl meu. Așa că nu mă minți!

Vocea lui Anne tremură de furie.

— Nu o să poți niciodată să dovedești asta, pentru că pur și simplu nu este adevărat, zice Cynthia.

Apoi adaugă cu cruzime:

— Dacă eram implicată, crezi c-aș mai fi lăsat copilul să trăiască? Probabil ar fi fost mai bine dacă Richard îl omora de la bun început. Ar fi scutit multă bătaie de cap. Ar fi fost o plăcere să pun capăt plânsului interminabil al obrăznicăturii ăleia.

Apoi, Cynthia pare speriată. Își dă seama că a exagerat.

Scaunul lui Anne cade brusc pe spate. Aroganța obișnuită a Cynthiei este înlocuită de groază absolută. Ceașca ei de porțelan se sparge de podea în timp ce ea scoate un țipăt hidos, asurzitor.

•

Marco a dormit adânc. Dar în toiul nopții, se trezește brusc. Deschide ochii. Este foarte întuneric, dar pe pereții dormitorului se văd cercuri descrise de lumini roșii, intermitente. Semnale luminoase de urgență.

Lângă el, patul este gol. Probabil că Anne s-a trezit și alăptează.

E curios acum. Se ridică și se duce la fereastra dormitorului, care dă în stradă. Trage draperia la o parte și se uită afară. Este o ambulanță. Parcată direct sub geamul lui și puțin spre stânga.

În fața casei lui Graham și a Cynthiei.

Tot corpul i se încordează. Acum vede mașinile cu alb și negru, de poliție, parcate pe partea cealaltă a străzii, și altele sosind pe parcurs. Degetele îi zvâcnesc involuntar pe draperie. Adrenalina îi curge prin tot corpul.

Din casă ies doi asistenți de pe ambulanță, cărând o targă. Trebuie să fie cineva pe targă, dar nu vede clar până nu se mișcă medicul. Nu sunt grăbiți deloc. Medicul își schimbă poziția. Marco vede că într-adevăr este cineva pe targă. Numai că nu își dă seama cine e, pentru că are fața acoperită.

Oricine ar fi pe targa aceea, este mort.

Marco simte cum i se scurge tot sângele din corp. Îi vine să leșine. În timp ce îi urmărește, vede o șuviță de păr negru, lung, care iese de sub pătură și cade pe marginea tărgii.

Se uită înapoi la patul gol. O, Doamne, șoptește el. Anne, ce ai făcut?

Iese în fugă din dormitor și aruncă o privire grăbită spre camera copilului. Cora doarme în pătuț. Panicat acum, aleargă în jos pe scări și se oprește brusc în camera de zi scufundată în întuneric. Vede profilul soției lui; stă pe canapea, în întuneric, complet nemișcată. Se apropie de ea, terifiat. Ea stă prăbușită pe canapea, cu privirea fixată drept înainte, de parcă ar fi în transă, dar când îl aude apropiindu-se, își întoarce capul.

În poală, ține un cuțit mare de carne.

Lumina roșie, intermitentă, a mașinilor de urgență de afară proiectează cercuri pe pereții camerei de zi și îi scaldă într-o strălucire nefirească. Marco vede că mâinile ei și cuțitul sunt întunecate – din cauza sângelui. E acoperită toată de sânge. Are stropi pe față și în păr. Lui Marco i se face rău, îi vine să vomite.

— Anne, șoptește el, iar vocea îi este un murmur frânt. Anne, ce ai făcut?

Ea îi întoarce privirea pe întuneric și spune:

— Nu știu. Nu-mi aduc aminte.

Mulțumiri

Sunt datoare cu mulțumiri atâtor oameni. Lui Hellen Heller, o agentă extraordinară, îți mulțumesc pentru tot! Mulțumiri din inimă tuturor de la agenția Marsh pentru felul minunat în care m-au reprezentat în toată lumea.

Mulțumiri din tot sufletul lui Brian Tart, Pamela Dorman și tuturor celor de la Viking Penguin (SUA). La fel și lui Larry Finlay și Frankie Gray de la Transworld UK și echipei fantastice de acolo. Mulțumiri și lui Kristin Cochrane, Amy Black, Bhavna Chauhan și echipei care m-a sprijinit de la Doubleday Canada. Am marele noroc de a avea niște echipe minunate de marketing și publicitate pe ambele părți ale Atlanticului.

Mulțumesc, lisa Brink, pentru designul site-ului.

De asemenea, sunt foarte recunoscătoare primilor mei cititori: Leslie Mutic, Sandra Ostler și Cathie Colombo.

Și, bineînțeles, nu aș fi putut să scriu această carte fără sprijinul familiei mele.

CUPLUL
DIN
VECINI
SHARI LAPENA
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[11] Stil arhitectural apărut în Marea Britanie la începutul secolului al XIX-lea, Inspirat din Renașterea italiană și devenit foarte popular în Statele Unite. (N.t.).

Table of Contents

Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul șase
Capitolul șapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul șaisprezece
Capitolul șaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci și unu
Capitolul douăzeci și doi
Capitolul douăzeci și trei
Capitolul douăzeci și patru
Capitolul douăzeci și cinci
Capitolul douăzeci și șase
Capitolul douăzeci și șapte
Capitolul douăzeci și opt
Capitolul douăzeci și nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci și unu
Capitolul treizeci și doi
Capitolul treizeci și trei
Capitolul treizeci și patru
Capitolul treizeci și cinci
Capitolul treizeci și șase
Capitolul treizeci și șapte

Table of Contents

Capitolul unu 2
Capitolul doi 7
Capitolul trei 14
Capitolul patru 18
Capitolul cinci 23
Capitolul șase 28
Capitolul șapte 35
Capitolul opt 41
Capitolul nouă 47
Capitolul zece 51
Capitolul unsprezece 58
Capitolul doisprezece 68
Capitolul treisprezece 76
Capitolul paisprezece 82
Capitolul cincisprezece 87
Capitolul șaisprezece 92
Capitolul șaptesprezece 97
Capitolul optsprezece 102
Capitolul nouăsprezece 107
Capitolul douăzeci 114
Capitolul douăzeci și unu 119
Capitolul douăzeci și doi 123
Capitolul douăzeci și trei 126
Capitolul douăzeci și patru 131
Capitolul douăzeci și cinci 136
Capitolul douăzeci și șase 140
Capitolul douăzeci și șapte 145

Capitolul douăzeci și opt 153
Capitolul douăzeci și nouă 158
Capitolul treizeci 163
Capitolul treizeci și unu 171
Capitolul treizeci și doi 175
Capitolul treizeci și trei 180
Capitolul treizeci și patru 188
Capitolul treizeci și cinci 193
Capitolul treizeci și șase 199
Capitolul treizeci și șapte 205